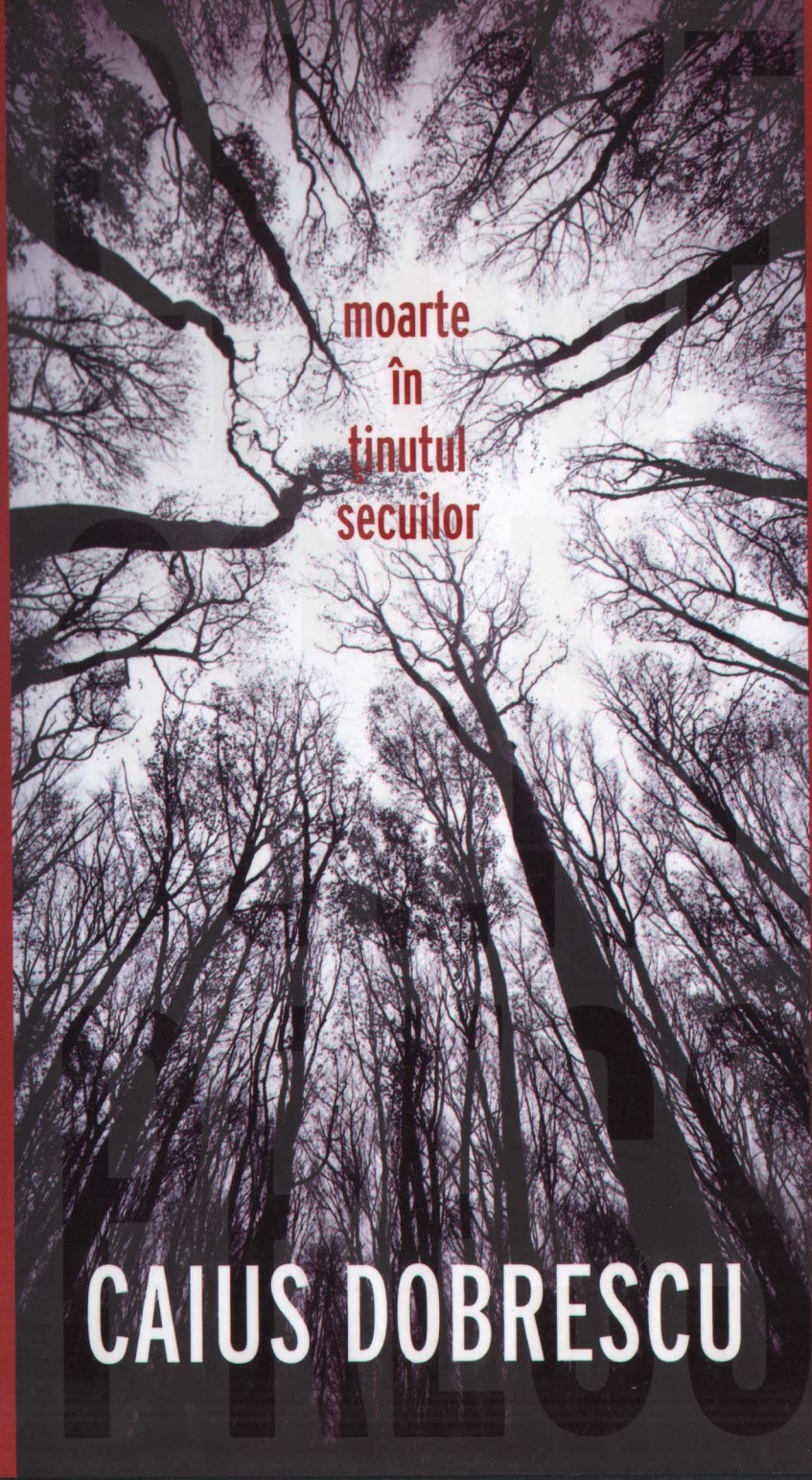

moarte în ținutul secuilor

CAIUS DOBRESCU

„La sfârșitul acestui roman se smulg măștile de pe chipurile personajelor, iar adevărata lor înfățișare te lasă perplex și, câteodată, te înfioară."

George Arion

Adeseori se întrerupe. Face pauze. Cuvintele par să plutească în baloane de bandă desenată. Dar trebuie să aveți răbdare, așa cum are misterioasa persoană care îl înregistează. În ritmul ei bizar, mărturia lui Egon Fartaeș (german, după mamă, român după tată, revenit după mult timp în țară și internat la dezalcoolizare) vă va purta prin amintirile grupului de umor absurd Parazitul prietenos, dominat de umbra marelui explorator al lumilor subterane, Vlad Lupu. Dar, mai ales, făcîndu-vă să străbateți, pe timp de zi sau noaptea, străzile întortocheate ale Brașovului sau magicul Ținut Secuiesc, vă va duce în inima unor crime teribile care leagă trecutul și viitorul. Este procurorul Hliza (mâna dreaptă a unui fost vicecampion mondial la ping-pong devenit investitor în terenuri de golf periculoase pentru pădurile seculare ale Ținutului) la originea tragediei petrecute în anii 1980 într-un cămin de azilanți din RFG?

Și unde a dispărut ultra-patrioata adolescentă Mădălina? Au toate acestea legătură cu osemintele celor împușcați fără judecată în anii '50, pe care le caută obsesiv prin creierii munților detectivul-arheolog Vlad Lupu?

CHIVAS
LIVE WITH CHIVALRY

CAIUS DOBRESCU

moarte în ţinutul secuilor

MOARTE ÎN ŢINUTUL SECUILOR

CRIME SCENE PRESS

Caius Dabrescu
Moarte în ținutul secuilor

Copyright © 2017 Caius Dobrescu
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2017 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS
Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: office@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOBRESCU, CAIUS
Moarte în ținutul secuilor / Caius Dobrescu. - București : Crime Scene Press, 2017
ISBN 978-606-94295-7-0

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: CORINA MÎȚĂ
Bun de tipar: mai 2017
Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul *Fundației Premiile Flacăra*

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Faptele și personajele din paginile care urmează pot fi întâlnite numai pe tărâmul ficțiunii. Orice încercare de a le descoperi în realitate este riscantă și neavenită.

Caius Dobrescu

MOARTE ÎN ŢINUTUL SECUILOR

CRIME SCENE PRESS
2017

Caius Dobrescu, n. 1966 la Braşov. Volume publicate: POEZIE: 1991– *Pauză de respiraţie,* poezii, împreună cu Andrei Bodiu, Simona Popescu şi Marius Oprea; 1994 – *Efebia,* poezii; 1994 – *Spălându-mi ciorapii;* 1998 – *Deadevă;* 2006 – *Ode an die freie Unternehmung,* Ottensheim, Edition Thanhäuser (pentru care a primit în 2009, împreună cu traducătorul în germană, Gerhardt Csejka, Premiul oraşului Münster pentru poezie europeană); 2009 – *Odă liberei întreprinderi;* ROMAN: 1994 – *Balamuc sau pionierii spaţiului;* 2007 – *Teză de doctorat;* 2010 – *Euromorphotikon,* roman în versuri; 2011 – *Minoic;* ESEU: 1998 – *Modernitatea ultimă,* eseuri; 2001 – *Inamicul impersonal,* eseuri; 2001 – *Semizei şi rentieri. Despre imaginarul burgheziei moderne;* 2004 – *Mihai Eminescu. Monografie;* 2013 – *Plăcerea de a gîndi.*

A fost Fulbright Fellow la Universitatea din Chicago. Este profesor de Teoria literaturii la Universitatea Bucureşti.

Argument

Egon, Mona, Tibi, Pilu, Gabi, Valvarez. Seria *Vlad Lupu* îi face să vorbească pe rînd. Începând cu Egon.

În adolescenţă credeau cu pasiune că umorul negru îi va salva din cenuşiul sufocant al societăţii socialiste multilateral dezvoltate.

În noua lume, viaţa i-a împins în direcţii opuse pe scara prestigiilor sociale.

Pe unii în sus, pe alţii în jos.

Totuşi, fiecare ascunde un secret, care îl apropie, chiar fără să vrea, ca sub efectul unei forţe magnetice, de cel mai ciudat şi mai misterios dintre ei: Vlad.

Vlad Lupu, arheologul care se încăpăţânează să dezgroape scheletele trecutului. Şi care dovedeşte cum, întotdeauna, crime vechi se întorc ca un bumerang în inima prezentului.

Egon, Mona, Tibi, Pilu, Gabi, Valvarez, Vlad: dincolo de orice, au rămas Parazitul prietenos.

1.

N-aveam idee că așa ceva există, că e posibil. În România, sigur, e posibil orice. Dar chestia asta... Urmărește-mă cu atenție, schau mal, stai pe jumătate adormit, pe trei sferturi, quatsch, nici eu nu știu cât de...

Cu toate că, e clar, asta se întâmplă mereu, în fiecare tren, în fiecare nenorocită de garnitură.

O ființă complet ireală. Piele de un alb intens, fildeș, mai strălucitor ca antibioticele. Deschide ușa compartimentului, încet, vătuit, intră aburii după ea.

Pe urmă, după ce a cercetat terenul, începe să caute în geanta imensă pe care o poartă la șold. Mișcările dinăuntru, de parcă geanta ei transparentă, dintr-un fel de intestin aburos, te-ar lăsa să-i vezi mâinile, transparente și ele. Căutând printre brelocuri cu lanternă, unghiere, calendare, iconițe 3D, maimuțe care țipă și cărora li se luminează ochii când le apeși pe urechi, teancuri de post-it și mai ales, da, mai ales, über alles, überhaupt, pixuri. Zeci și zeci.

După care le așază, ca pe-o ofrandă, pe scaunul de vizavi. Aproape că-ți atinge fără să vrea genunchii. Când se retrage prudentă. Părul ei aproape alb, șuvițe peste fruntea ei hipersensibilă. Într-un hanorac militar, decolorat exact atâta cât trebuie. Și bocanci, te rog să mă crezi.

Cu atât mai puțin mi-a venit să cred când s-a strecurat înapoi, după un timp, și a început să strângă agendele și calendarele și cuburile Rubik miniaturale și brelocurile cu lanternă și, evident, pixurile.

Nu puteam să decid dacă visam sau nu.

Totul era mult prea la limită.

Prea pe muchie.

Ca în desenele Sonjei Mireille, în căsuţele cele mai ambigue din romanele ei grafice sumbre şi militant-ecologiste.

Se întâmpla cu adevărat sau nu?

Ei bine, într-un fel, fiinţa aceea de abur, nimfa-vânzător ambulant, naiada-pusher, m-a condus la ea. Ceea ce-nsemna că e OK, că aşa trebuia să fie. Musai. A szerelmemnek, cred că se spune. A szerelmem. La Melinda.

La Melinda şi la Nimród.

Fiindcă, după cum mi-a devenit evident destul de curând, nu puteai s-o ai pe Melinda fără Nimród.

E impresionant devotamentul tău, cum vii să mă vezi şi tot restul. Dacă sunt aici, e în mare parte din cauză că. Toată catastrofa. Din care nu ştiu cum şi dacă mi-am revenit.

Am înţeles mai clar şi ramele contractului. Adică formularul ăsta pentru comisia de etică pe care m-ai pus să-l semnez.

Tu, liebe Karina, ups, scuze, Corina, ai cercetarea asta de făcut, teza ta de doctorat la, uite, scrie-aici, „Central European University – Közép-európai Egyetem".

OK?

OK. Pe tine te interesează Vlad. Ba da. Stop bullshiting me, nu-mi mai turna despre dinamica mentalităţilor, reţele sociale, contracultura în vremea lui Ceauşescu.

Poate, OK, şi toată povestea noastră, a Parazitului prietenos, Monty Python-ul braşovean. Asta cred.

Însă, e clar, ca pe orice Scufiţă Roşie, te atrage în primul rând lupu'. Vlad Lupu.

Şi normal! Doar el are aura asta de erou care s-a bătut cu pieptul dezgolit cu Ungeheuerii, cu monştrii Securităţii. S-a încăpăţânat să scoată toate toate scheletele din dulap, bun, din gropile secrete, de prin munţi şi văi.

Ce-ar putea să mişte mai mult pe o tânără romantică, pe deasupra şi, uite, scrie aici, „researcher" în „social sciences"?

Dar dacă mă pui să-ţi vorbesc despre mine, ce să-ţi fac? Dacă îmi spui să aduc la suprafaţă tot ce-mi amintesc mai repede, aşa ca pe sofa la psihanalist...

Dacă asta e metoda ta, dacă nu te deranjează întreruperile, găurile... Dacă mă încurajezi să fiu fracturat, sacadat, fracturat, cum sunt căsuţele în comics-urile negre şi stranii ale Sonjei Mireille... Căsuţele albe din poveştile ei negre...

...atunci, nu pot să nu revin mereu la catastrofa mea personală. La toate grozăvia pe care am trăit-o de când am fost convins că l-am întâlnit, după atâta amar de vreme, hodoronc-tronc, în plin ţinut al secuilor, pe făptaş, pe acel nenorocit de Saunazi.

Pe adevăratul asasin al lui Olaf.

N-am *putere* să trec peste, nici chiar acum. Pur şi simplu nu pot să pretind că nu s-a-ntâmplat. N-am resurse interioare: asta trebuie să fie. Asta trebuie să-şi reproşeze oricine are, ca mine, o mamă protestantă.

Vezi tu, presupui că există undeva, departe.

Oroarea.

Şi oasele, Karina. Nu oazele, fir-ar să fie!, oa-se-le, ferfluhtele şi ferdamtele-alea de oase.

Putrezite.

Fiindcă la un moment dat va fi vorba aici şi de o groapă cu oase putrezite.

În care nu ştii cine şa-a-de, cum cânta măscăriciul ăla slinos, în cenaclul Grasului, de pe vremuri.

De fapt, n-ai idee cum poţi să pierzi într-o clipă tot ce iubeşti cu pasiune. Cum nu rămâne în loc decât crima odioasă, carnea vie, rana infectată.

Viermii.

Textul lui Tibi-Bibi, de pe vremea Parazitului prietenos: la urma urmei, cât trăieşte un vierme?

Ştii cum se zice: până nu vezi, nu crezi.

Numai că, după ce-ai văzut, e prea târziu.

Cred că atunci, în momentul ăla, s-a declanşat totul. Kettenreaktion. Reacţie în lanţ. Pur şi simplu, nu s-a mai putut face nimic.

Zău, cara Karina, sunt absolut convins de asta.

Atunci când i-am văzut mutra nenorocitului. Când am avut o tresărire. Aşa cum cade lumina pe cărnurile de la măcelărie.

Ca la Bacon, vreau să spun. Bacon, ce ironie. Onkel Speck. Nea Slănină.

Francis Bacon, nu filozoful, pictorul. După care era în limbă Sonja Mireille.

Reacţie în lanţ.

De la faţa aia, pe care nu mi-o mai puteam scoate din minte. Pe care o văzusem acolo, în căminul de azilanţi.

Şi care mi-a amintit-o instantaneu pe cealaltă. Cu părul şi barba în flăcări.

Totul a luat-o razna atunci, în momentul când am fost convins că acel Saunazi era asasinul lui Olaf.

Olaf, aşadar.

Marele meu prieten din Heimul pentru imigranţi, pentru Stammdeutsche recuperaţi pe aproximativ 10 000 de mărci bucata de la Ceauşescu.

În mod straniu, era la fel de supărat pe comuniştii de care tocmai scăpase ca şi pe maşinăria în care era convins că avea să intre.

Totul e manipulare, totul e minciună, îmi explica, dând energic din barbă.

Dacă administratorii, e adevărat, parcă scoşi din borcanul cu murături, veneau să ne spună că nu avem voie să mai rămânem noaptea în spaţiul comun, fiindcă făceam gălăgie, el începea să râgâie la ei şi să-i salute ostentativ, iar şi iar:

– Heil, Hitler! Heil, Hitler! Sieg Heil! Heil, Hitler!

Cred că ăia nu mai văzuseră aşa ceva. Erau obişnuiţi cu imigrantul umil şi năuc, nu cu bomba cu ceas care era Olaf.

El îi provoca mereu, nu scăpa nicio ocazie să protesteze, să urle.

În primul rând că nu şi-a luat copiii şi a fugit de lagărul de concentrare stalinist al lui Ceauşescu, nenorocitul naibii, ca să bălţească acuma într-un cuib de nazişti.

– Cred, recita Olaf, că într-o viaţă anterioară am fost narval. Ţâşnind, în toată splendoarea, cu cornul din nas de parcă aş fi împuns piñata Curcubeului, şi din ea s-ar fi revărsat tone de confetti. Căzând apoi la loc, ascunzându-mă, acoperindu-mă cu plăpumi de saramură. Un narval ciclotimic! Un narval neurotic! Un narval şamanic!

Crima aia odioasă, Karina, fii atentă ce-ţi spun, crima aia odioasă, din căminul de azilanţi, când abia ajunsesem în Germania. Aia a declanşat toate nenorocirile. Până la urmă, despre asta a fost vorba.

Până la urmă, exact despre asta trebuie să-ţi povestesc.

Despre crimă.

Despre asasini.

Acum să trecem la altceva. În acest punct se impune să-ţi explic cum am ajuns la Sfântu Gheorghe, Sepsiszentgyörgy. Cum am ajuns s-o cunosc pe Melinda şi pe Nimród.

Ştii cum traduceau nemţii titlul serialului Cracker?

Für alle Fälle Fitz. Fitz, pentru toate cazurile, pentru toate nevoile.

Ei bine, episoadele care au urmat în viaţa mea s-ar putea numi, cel puţin unul dintre sezoane, Fur alle Fälle Nimród. Ai să înţelegi de ce, cara Karina, la momentul potrivit.

Din Bucureşti, am pornit, după o săptămână, către secuime, Szeklerland, cum îi spun saşii.

Am intrat într-un compartiment cu oameni care moţăiau.

Şi peste puţin a apărut ea, die Waldfee, zâna care împărţea carneţele, pixuri, zaruri de pluş, brelocuri cu lanternă.

Şi iată-mă pătrunzând în Szeklerland, unde orice vale e acoperită de ceaţă. Iată-mă, de unul singur, în Ţara Secuilor, misterioşii tuaregi ai Carpaţilor.

Melinda a venit să mă ia de la gară, în stilul ei hectic. Nici n-am apucat s-o văd bine. Un vortex, un ştrudel de păr auriu, m-a tras într-un jeep.

Pe a cărui uşă lucea, desigur, cât toate zilele, logoul organizaţiei. Un castor vesel nevoie mare, sau un biber, cred că aşa se spune în Carpaţi. Încă nu eram dumirit cum de trecusem prin Braşov, oraşul copilăriei mele, oraşul adolescenţei, fără să fi băgat măcar de seamă.

Poate că, ştii ce?, aveam undeva în creier ceea ce-mi spusese cândva mama despre cum am putea cere casa înapoi, adică, oricum, etajul care-i fusese luat lui Opapa de comunişti. Maică-mea să-mi fi povestit, sau Edwin? Cu glasul lui cântat şi insinuant, care-ţi dădea impresia că-şi bate în permanenţă joc de tine.

Că va lua legătura cu un oarecare Schuster, un veritabil ţar al recuperării proprietăţilor săseşti.

Edwin avea tot interesul în acest gheşeft, fiindcă Opapa al meu fusese şi Opapa al lui.

Edwin, ai înţeles. Mein Cousin. Iubitul meu văr. Cu care venisem în avion, fiindcă avea şi el ceva afaceri în România.

Deci, e posibil ca eu să fi avut asta în cap: să nu cumva să intru într-un oraş în care, dacă aş fi avut proasta inspiraţie să pun piciorul, s-ar fi prăbuşit pe umerii mei o responsabilitate masivă. Monstruoasă.

Cert este că eram cam buimac când m-a pescuit Melinda. Nu-mi amintesc, ca primă impresie, decât statuia cât toate zilele, masivă, brutală, cenuşie, a unui ditamai ostaşul cu mitralieră. Român, evident. Trântită acolo pentru ca secuii să priceapă cine-i şeful şi să tremure.

În acel moment, Melinda credea că sunt un neamţ autentic, trimis direct de la centru ca să rezolve problemele Asociaţiei Secuieşti a Pădurii Seculare. Când totul a ieşit la iveală, mi-a dat prima dovadă despre puterea ei aproape magică de a trece peste orice printr-un hohot cristalin de râs.

Am crezut că a oprit maşina ca să poată râde în voie. Dar mi-a explicat, de data asta pe româneşte, că trebuie să luăm de mâncare de la supermarket. Nu era clar dacă pentru oameni sau pentru castori.

Aşa că am coborât amândoi.

Iar la plecare, am văzut.

Acolo, acolo, în parcarea de la Penny Markt.

Die Fresse des Mörders. Mutra asasinului.

Cam atât pentru azi. Bis Morgen, bre. Somn uşor, Karina.

Bun, Co-rina.

2.

Na, gut, tu vrei să-ți povestesc despre Vlad. Despre cum a ajuns el să se implice în toată povestea.

Despre cum am ajuns noi, Vlad și cu mine, îngropați până-n gât.

Noaptea, numai luna deasupra noastră.

Ca-n Nosferatu.

Vântul care șuiera pe la urechi și tot restul.

Ca-n Nosferatu.

Senzația că o să se termine totul din clipă-n clipă. Că se întorc și ne zboară capetele ca pe niște verze. Sau trec peste ele cu caii lor costelivi, mirosind a fum, și cu roțile de la căruțe.

– Nu te mișca, făcea Vlad. Niciun mușchi, moșule. S-ar putea să fim cablați.

Ce e aia, cablați? Habar n-am. Mi s-a părut că vroia să spună că putem sări în aer.

Nu, Karinchen, n-a fost un coșmar. A fost echt, a fost de-adevărat.

OK, înregistrează-mă, dă-i bătaie. Mă lași să spun ce vreau eu? S-o apuc în orice direcție? Așa e metoda, am înțeles. Metoda e un lucru foarte mare! Păi atunci, asta:

M-au dat la pian, am făcut câteva lecții cu bătrânul Schladtner, organistul de la Biserica Neagră, până m-a dat afară pe ușă, că sunt afon și leneș.

Afon, da, áfonya, cum ar spune Melinda. Ştii ce înseamnă áfonya? Afine!

Aşa am decăzut la Blokflöte, lăută, pe urmă la Harmonika, muzicuţă.

Îmi făceau vânt de peste tot.

Numai Paraziţii m-au recuperat, la liceu, când am scăpat de şcoala germană. M-au luat şi m-au lăsat să cânt pe scenă. Spuneau că le place cum latru la lună.

Dar am destulă cultură muzicală ca să-ţi pot spune că şuieratul pe care-l auzi uneori, din cauza coroanei ăsteia dentare, din locul incisivului meu stâng, este, dragă Karina, în B, zice neamţul. În Si bemol.

Estul Sălbatic, asta m-a atras până la urmă. Ca pe vremurile cu Old Shatterhand şi Winnettou.

Mama mea, în apartamentul ei mobilat de la Ikea, ceea ce e bizar pentru cineva de vârsta ei, mi-a spus scurt:

– Egon, faci mare prostie!

Mi-a spus-o pe româneşte, ceea ce însemna că era nasol. De când am ajuns în Germa, nu ştiu dacă pot să număr pe degetele de la o mână de câte ori am auzit-o cu chestia asta. Vorbind româneşte.

Şi iată-mă în unicul şi incomparabilul Bukarest...

Un oraş în care ţi se întâmplă asta.

Iei o doză de cola din megafrigider (după ce, natürlich, te chinui să le numeşti în toate felurile, conserve, containere, recipiente – cui să-i treacă prin minte că se spune pur şi simplu „cutii"?) şi i-o pui lui mamaie pe tejghea.

Dar, până să te cauţi tu de bani, mamaie ia doza şi ţâşneşte cu ea ca la rugby.

Unde mai găseşti aşa ceva? O mamaie să deschidă, să cotrobăie îndelung, cu câţiva tataie care tocmai au dat basca pe şapca de baseball cu plasă de plastic jumulită încercând s-o ajute, şi reuşind să dea drumul din frigider, peste ei înşişi, la o cascadă de doze de toate culorile.

Şi la urmă iese o mână de sub dărâmături, cu o doză în ea, aparent aceeaşi, dar de fapt nu, fiindcă auzi glasul ei înfundat:

– Era cu el pă ea, mamaie. Cu preţu'.

Deşi, aşadar, prin urmare: nu se putea să nu mă întorc. Dar trebuie să fiu din nou sincer cu tine, Karinchen, kleines Kaninchen: n-am venit din prima în ţară.

În vremurile de pionierat al democraţiei, eu eram la cură.

Aia a fost mai nasol. Prima dată. Aici, în Caraş-Severin, e boierie. Fiindcă ştiu paşii, pricepi?, ştiu fazele.

Dacă ar fi după torţa tradiţiei săseşti pe care Mutti s-a străduit o viaţă s-o ţină vie, n-ar trebui să vorbesc nici mort despre asta.

Vreau să spun, în ciuda faptului că mă vezi cu ochii tăi, şi ţi-e clar unde şi de ce sunt aici, eu tot ar trebui să mă port ca şi cum...

Ca şi cum mâinile astea n-ar tremura uite, uite, ca şi cum n-ar fi tremurat niciodată, câtuşi de puţin. Ca şi cum m-aş fi condus toată viaţa după Catehismul de la Augsburg.

Eigentlich, cred că politica ar fi cam la fel şi în latura română a familiei, pe linia paternă: capra moare de râie cu coada-n sus.

Eu însă, draga mea, am să-ţi vorbesc în stilul direct şi limpede al Germaniei post-68iste. În care francheţea lui Luther s-a încrucişat cu icnetele viscerale ale lui Janice Jopplin şi marxismul sexual al Rotte Armee Faktion.

Aşa că îţi spun pe şleau, fără pic de jenă: eram, exact ca acum, la dezalcoolizare.

Atunci a fost nasol, a durat mult, m-a rupt în două, în paişpe, mi-am pierdut slujba de la Primărie. Am revenit, mai ales, foarte greu înapoi.

Înapoi la realitate, vreau să spun.

Chestia nu e doar să ieşi din starea de zombi. OK, ajungi, cât de cât, cu mare chinuială, la un echilibru, organismul începe să nu mai geamă după doza lui zilnică, OK.

Dar cum faci să mai ieşi din echilibrul ăla nenorocit?

Te ţii de el ca orice amărât din slumsurile de la Kuala Lumpur de coşmelia lui din trei cartoane gudronate. Sau, bun, ca orice Roma people de la noi, care trăiesc de pe urma rampelor de gunoi.

Ideea e că, oricât ar fi de naşpa, cu orice pas în afară, ai bulit-o, eşti pe cont propriu, eşti în haos. Haloimăs, bulibăşeală, stimuli din toate părţile, stres, risc. La aşa ceva cum rezişti?

Asta, Kaninchen, e marea problemă.

Deci, eram deconectat, la zece mii de leghe sub mări. N-aveam nicio treabă cu România, cu tot ce se întâmpla acolo, adică, aici. Cu cum se dădea ea, cu fruntea ei mare – zău, uită-te bine din profil, arată ca un cap de bizon, cu frunte foarte mare şi bot foarte mic – de toţi pereţii.

Când am ieşit, multe dintre spasmele cele mai suculente ale „procesului de democratizare" se consumaseră. De aceea, chiar şi după ce am ajuns la faţa locului, în Zona Zero, nu înţelegeam, de exemplu, când mi se vorbea despre „Marşul minerilor". Îl întrebam pe Gabi Ionescu, bătrânul Parazit: „Bătrâne, da' care era treaba cu ei?". Îţi dai seama?

Sau să fi ştiut eu cine e Manta-lúnior şi partidul lui ultranaţionalist de căcat? Exx-clus!

Deci, eram legumă de legumă. Când am ieşit din solar, am reînnodat – cu ce? Cu ce ştiam eu mai bine: cu viaţa de organizaţie. Ajutor umanitar, şi aşa.

Şi aşa am ajuns din nou în România. De fapt, în Szeklerland, Szekelyföld, Ţara Secuilor.

Şi aşa am ajuns până la urmă faţă în faţă cu crima. Cu oroarea. Cu asasinul prietenului meu Olaf şi apoi cu toată nebunia.

Uite cum a fost.

Într-o bună dimineaţă, Kuno m-a luat în biroul lui:

– Vrei să ne-ajuţi? E o chestie total hectică, e despre Urwald din Transilvania.

Ăsta crede, mi-am zis, că Transilvania e acoperită la greu de păduri. Un LKW, un camion, plin până la refuz cu brăduţi de Crăciun, pentru ecologiştii cu inimă de copil. Vorbeam cu el şi simţeam cum îi patinează mintea.

Asta e problema cu ei. Cred literalmente în Narnia şi-n alte prostii.

– Ascultă, e acolo o organizaţie de oameni de ispravă, unul şi unul. Problema lor e dublă: sunt militanţi ecologişti şi sunt maghiari. Din cauza asta, guvernul îi oprimă.

E clar ca bună ziua. Oamenii sunt de două feluri, buni şi răi. Iar între oamenii buni, ca şi între oamenii răi, există o continuă comunicare telepatică.

– OK, de ispravă, am priceput. Urwald.

Codrii seculari, ştii, pădurea primară. Ce mă costa să-l las să viseze?

– Esenţial, mă lămureşte Kuno, e că oamenii ăştia să ştie că au bază pe noi.

– Bază pe noi pentru ce? zic.

– Ei cumpără arii de pădure ca să le lase libere. Virgine.

– Amice, bază pe noi pentru ce?

– Egon, hombre, bieţii oameni să ştie, în tot bordelul ăla, că nu i-am uitat. Tu poţi să transmiţi acelor bandidos care fac legea acolo că

dacă se pun cu ei, se pun cu noi, şi noi însemnăm mult. O să blesteme clipa când le-a venit ideea să radă pădurile din Szeklerland. În plus...

Şi aici mi-a făcut complice cu ochiul. Ce naiba putea să însemne asta? A zis mai departe el:

– ...în plus mai există ceva, ein Bonbon, pentru presa de-aici. Tu trebuie să aduni date, să fii ochii şi urechile noastre. Se pare că în toată povestea e implicat şi un Rumäniendeutscher de-al tău, un german din România. Unul celebru... Cel mai celebru... La cine te gândeşti?

Şi, ca să-mi dea puncte de sprijin:

– Bandana, fum, transpiraţie, urlete elementare, imitaţie de Bruce Springsteen, încă de mare succes la Spießbürgeri, la burtă-verzime, la casnicele nostalgice din clasa mijlocie...

– Stai aşa, fac eu. Ăăăă... Beutel! Matthias Beutel!

Ştii cine e, Karina? Star rock, prin anii '70, în Bundesrepublik. Dar star pe bune. Născut într-adevăr în Siebenbürgen, ba chiar în sud, la noi, într-un sătuc din Burţenland, şi emigrat în adolescenţă.

Când eram mic, îi aveam discurile. Ţineam la el.

– Exact, a râs larg Kuno. Beutel, conaţionalul tău.

În mintea lui Kuno, saşii erau o naţiune distinctă, nu pur şi simplu nemţi.

– Matthias Beutel, care, după câte ne spun activiştii din Szeklerland, este amestecat în afaceri acolo, cu un tip care a fost campion mondial la tenis de masă... Ca să dea jos pădurile şi să construiască terenuri de golf...

– Campion la... Poate vice-campion, am zis eu. Marin Manta?

– Poate. Dar Beutel ar fi un scandal! Adică, implicat în asta, distrugeri ilegale de Urwald, şi alte chestii dubioase... Acolo a înfiinţat o casă de copii orfani şi există zvonuri că îi exploatează, că-i pune la muncă... Sau, în orice caz, îi pune la muncă pe roma din zonă şi nu le plăteşte

aproape nimic... Dacă este așa, e grozav, pricepi? Fiindcă presa de-aici o să-l facă praf, și noi punem iar pe agendă pădurea primară!

Era destul de amețitor tot ce-mi povestea. Și entuziasmul lui ciudat, încât mă întrebam dacă nu era pe pastile sau ceva. În mod normal, l-aș fi pasat, dar a știut ce să-mi picure la sfârșit.

Știi cum se spune, oricât ai scutura trandafirul, ultimul strop e tot în chiloți...

– Nu uita, mi-a spus, că nici noi nu te-am lăsat la greu.

Sună mafiotic, nu? Dar mafioții sunt și ei oameni. De fapt, peste tot e același lucru, legea lui Ohm: fii om cu mine, ca să fiu om cu tine.

Adevărul e că, în timpul primei mele internări, când mă zburaseră de la primărie, Kuno m-a ajutat, m-a ținut în actele organizației, ca să nu pierd asigurările sociale. Asta, în Republica Federală, e mai mult decât frăție de cruce.

Meine Mutti, da, s-a uitat la mine cu pupilele ei ca bomboanele cristaline de mentă și mi-a spus că fac o eroare fundamentală. Că trebuie să mă adun, să mă concentrez. Acum, mai mult ca oricând.

Tata nu mi-a spus nimic, nu mai putea, era deja plecat dintre noi.

Așa m-am suit în avion: semi-năuc, halb-näukisch.

Și am aterizat în București în aerul unei dimineți cețoase, gen Drakula și servitorul lui, Igor.

Bun, ca orice alcoolic în remisie eram înclinat spre fantazare.

Eu eram sclavul Igor. Marele Maestru era vărul Edwin, care avea și el interese în România. De antreprenor în construcții.

Edwin era de mic alunecos ca un țipar.

Cel puțin, așa îl țin minte.

Avea-n fizic un dispreț suveran față de toată lumea, și ăsta se accentuase de când trăia în Republica Federală.

Adică, de demult.

Cu mustăcioara lui foarte atent îngrijită, subţire şi bălaie, care semăna nu cu a tatălui lui, Onkel Anton, ci mai degrabă cu a bunicului nostru comun, din partea mamelor noastre, farmacistul şi distilatorul subtil de spirituoase Aloysius Nebel. De fapt de la bunicul, sau mai degrabă de la pasiunile lui, de la visele lui de succes în afacerile cu bitter, pare să fi moştenit şi roşeaţa cumva nesănătoasă din obraji.

Lederhosenii lui bunicu-meu, Opapa, de când fusese copil. Aşa deduceam, că erau ai lui. Dar e posibil să fi fost încă mai vechi.

Pielea scorojită, care mie îmi amintea de apărătoarele pe care le purtau peste pantaloni.

Cum cine? Cowboii din westernurile redegiste!

Unde altundeva să fi văzut eu ceva mai asemănător cu pielea de vită?

Dar mai ales broderia de pe piept. Adică, ştii probabil cum sunt lederhosenii, au bretele unite, în faţă, cu un fel de chestie, de pieptar.

Bun, OK, pieptar e altceva pe românește, dar nu ştiu cum să-i spun. Bandă-de-piele-din-dreptul-pieptului e OK?

Brodată, pricepi? Asta era toată chestia. Brodată masiv. Baroc rural. Şi, uite-aşa, îl atingeam şi simţeam cât s-a muncit acolo, ce ploaie ecuatorială de împunsături. Din care ieşise până la urmă un model ciudat, cu stema Burţenlandului.

Odată le-am arătat chestia asta Paraziţilor. Mi-l amintesc pe Pilu. Ceilalţi s-au distrat scurt şi au trecut peste. În schimb, Pilu...

Pur şi simplu, asta, siderat.

Hinoptizat, cum zicea bunică-sa lui Gabo, de la Bran.

Nu, gar nix, eu n-am purtat lederhoseni, nici pălăriuţă cu pană şi nici nu m-au prins pe la cor. Deşi cu un nume aşa de Bloch, de vlah, ca Fartaeş, ar fi trebuit să asud, să mă dau peste cap.

Ca să mai uite lumea că sunt mişling, bre, corcitură.

Însă nu m-am pretat.

Numai că, liebe Karinchen, ciorapi..., ciorapi, da. De-ăştia aveam. Lungi până la genunchi, brodaţi de Oma cu Edelweiss, de parcă eram din cantonul Berna.

Acum vorbesc coerent, nu? Chiar dacă mai mestec cuvintele.

Na, bun, a-mestec.

E faza asta când eşti mai coerent decât coerenţa, mai clar decât claritatea.

Zău, nu-i ceva ce ţine de specificul locului ăstuia, de clinica asta ascunsă, din judeţul Caraş-Severin. E un efect secundar binecunoscut al curelor de dezalcoolizare.

Dar să mă vezi când sunt, cum se zice, intoxicat. Înainte de internare, vreau să spun.

Nu poţi să-ţi imaginezi. E twilight zone.

Mintea mea, dizolvată ca pelicula de celuloid. Ştii, pe vremuri, în preistorie. Adică, aşa erau filmele, şi pentru fotografii şi pentru ecran, tot-tot. Celuloid. Şi dacă substanţa aia cu care se developa nu era bine dozată – jbuff, jale! Nu mai rămânea nimic.

Ascultă-mă ce-ţi spun, fiindcă am fost la cercul foto de la Casa Pionierilor.

Era dezastru, pricepi?, imaginile se dizolvau pur şi simplu.

Ei bine, aşa se-ntâmpla şi-n creierul meu.

Odată, pe când străbăteam parcul din faţa Operei, dintre straturile de flori mi-a răsărit în faţă un cerşetor cocoşat. Care s-a ţinut după mine, râzând tot timpul – nu ştiu când apuca să respire – până aproape de hotelul în care trăsesem cu Edwin.

Printre azilanţii noştri, cei pe care îi inspectam săptămânal, cu Hedwige şi Rupert, era un băiat din, siehst du, Insulele Capului Verde. Cum ajunsese el tocmai la Köln, nu mă întreba.

Săracul, era cocoşat şi el. Însă asta nu-l împiedica să se hlizească tot timpul. Cu gura până la urechi.

De fapt, aşa am cunoscut-o pe Sonja Mireille. Ea şi prietenii ei se luptau ca băiatul ăsta să primească azil în Germania. Fiindcă era foarte talentat, un desenator înnăscut. Sonja Mireille era toată ziua pe capul nostru, în biroul în care noi frecam menta. Venea cu declaraţii pe care nu i le ceruse nimeni, că „distinsul artist african" era invitatul editurii, mai degrabă un falanster de comicsuri, cu care era ea asociată, că omul venise să lucreze la un proiect strategic, un mare roman grafic cu subiect multicultural, într-un megaprogram european de educaţie antirasistă.

În mod evident, abureli.

Cum eram singurul care mai degrabă se amuza când, fiindcă nu aveam ce să-i răspundem, doar nu noi dădeam drept de azil, nu eram noi Guvernul federal, Sonja Mireille începea să ne facă Saunazis, porci naziști, ei bine, am ajuns să vorbim unul cu celălalt.

Să ne împrietenim.

Să tot ieşim împreună.

3.

No, acuma o luăm, iară, din altă parte:

Încă pe drumul de la gară, când venise să mă ia pentru prima dată în primire, Melinda mi-a explicat, sucind volanul în stilul ei hotărât, tipic secuiesc:

– Omul ăsta ştii că a fost mare asta..., la sport...

– Campion?

– Igen, nemzetközi, internaţional. A fost la Ólimpiade şi aşa... campion mondial... la, no, cum îi spune?... asztalitenisz...

OK, recunosc, ştiam la ce, dar trăgeam de timp. Mă amuza teribil stupoarea cu care descoperea că nu poate să se exprime. Culmea e că mima nişte cercuri cu degetul la tâmplă. Nimeni n-ar fi ghicit vreodată ce vroia să spună.

– Tenis de masă, ping-pong, am lămurit-o.

– OK, ping-pong. A fost campion la Olimpiadă, la ping-pong.

– De fapt, vice-campion, am corectat-o, şi am reuşit s-o perplexez.

N-a înţeles de prima dată ce era cu vice-campionul. Dacă ar fi fost catolică, nu reformată, era mai simplu, ei au idee despre vicari, despre popii-adjuncţi. Începând, nu?, cu Vicarul lui Isus.

De fapt, Manta asta a fost, deşi lumea îl ţine de campion. Vicar de campion mondial. A ieşit pe locul doi, la Olimpiada de la Tokyo, după un chinez.

Toată națiunea și-a ținut răsuflarea când s-a jucat mingea finală. Camera trecea de la fața impasibilă a chinezului, la fața transpirată, iluminată de tensiune și speranță, a lui Manta.

Transpira, acolo, pentru noi toți.

Și, zbang!, un rateu care l-a propulsat în eternitate.

Chinezul o fi rămas în analele sportului, dar ei au tone de campioni la ping-pong. Pe când, în România, Marin Manta a intrat în panteonul național, alături de Enescu și de Brâncuși.

S-a născut imediat legenda că omul nostru a pierdut fiindcă așa i-a cerut Ceaușescu personal, ca să nu-l strice cu Partidul Comunist Chinez.

Oricum, Manta a fost decorat și răsdecorat.

Noi, Parazitul prietenos, destui ani mai târziu, încă mai făceam mișto pe chestia asta.

De exemplu, mimam scena din Pantera roz când Clouseau primește Legiunea de Onoare de la președintele Franței, care își prinde cravata în acul panglicii. Aveam și varianta că decorația era o chestie foarte grea, care îi cădea pe picior „decoratorului".

Ce vreau să spun e că, după atâția ani, ajungea să faci nițel cu ochiul și publicul se gândea imediat la scena aia cu Manta decorat de Ceaușescu.

Nu știu dacă mai funcționează la generația ta, Karinchen, dar pe vremea noastră era încă o imagine-fetiș:

Manta privind undeva în sus, cu ochii gata să i se încrucișeze, înainte de mingea finală.

Dacă se concentra pe chakra lui frontală, sau tocmai trecea pe deasupra lui o muscă, nu se poate ști.

Parazitul prietenos sugera că ar fi fost mai bine să se uite la masă, poate atunci ar fi avut o șansă să câștige.

Dar națiunea a interpretat că se roagă, și i-a conferit instantaneu titlul de erou-martir.

În imaginarul popular, Manta se mișca neîncetat, chiar și în epoca de maxim îngheț al politicii externe și al caloriferelor din case, lovind mingile oportunităților și parându-le pe cele de antimaterie ale riscurilor, de parcă ar fi fost Shiva cu ale sale 999 de brațe.

Era când de o parte, când de alta a Cortinei de Fier, cara Karina, când corpuscul, când undă, ca și cum ar fi jucat cu sine însuși, creându-și, de fapt, încă de pe atunci, un veritabil imperiu internațional de articole sportive.

Se mai spune că averea lui venea și din procurarea de contracte pe zona de textile și alte produse – mingi de ping-pong, oare? – pentru fabricile românești, de la companii din Vest. În condiții care conveneau anumitor funcționari ai statului, dar care, spunea Melinda, cu mâna pe inimă, erau înrobitoare pentru „muncitorile" de acolo.

– E mare bai cu fiul, știi, cu fiul...

– Al cui fiu?

– A lui omul ăsta.

Despre fiul lui Manta nu aveam habar. Deși a rezultat că ar fi trebuit să am.

– E tot timpul în scandal, știi. În presă și asta, paparazzi. A intrat în politică. Adică nu este în Parlament sau așa, deși a candidat la Senat pe listă de partidul ultranaționalist de la Achim Cotor.

Achim Cotor, asta suna cunoscut. Am citit undeva că un jurnalist american îl numise o încrucișare stranie între Elvis Presley și Adolf Hitler.

Mă rog, îl știi și tu prea bine.

– Dar apoi a despărțit de Cotor și a făcut mișcarea lui, Partidul la Dacii Liberi, cu program așa, foarte fascist. Nu, asta bătrânul nu e

băgat acolo. Nu pe faţă. Am incercat să aflăm dacă a finanţat partidul asta, dar nu e nicio dovadă. Pe urmă, fiul, Manta-iuniór, a fost băgat în ceva scandal cu droguri...

– Consum? am ridicat din sprâncene.

– Consum şi trafic. Şi procesul este amânată de mulţi ani. Se *tergiversează*...

Nu poţi să-ţi imaginezi cât de corect a pronunţat chestia asta, „tergiversează". Mi-a rămas aşa, îmi clincheteşte în minte chiar în acest moment.

– Asta şi fiindcă el nu este, no, în ţară. Se pare că o fugit úndeva la Karibik, no, ceva trópusi sziget, no.

– Insulă tropicală? am ridicat şi mai tare din sprâncene.

– Igaz, aşa, trópicala, şi de acolo dă din când în când câte o, asta, ca la revoluţie, cum se spune?, proclamaţie, no, aşa, că ungurii conspirează şi au arme, de la Armata Republicană Irlandeză ori de la PKK de la Törökország, că deţine el informaţii şi că or să ţină atentate teroriste începând de la Arad. Aşa, de la Arad, hodoronka-tronka. Şi asta zice, kind apare la internet, cu palmieri în spate şi la plaje şi asta. Şi uneori e în kiloţi de baie de aia lungi, cu colac, asta, de flori la gât şi bea cu paiul din nuca de cocos. Râsul piticului...

Mai târziu am văzut şi eu, la sediul Asociaţiei, adică acasă la noi... vreau să spun la Melinda... proclamaţiile lui Manta-iúnior de pe net.

Părea mult mai tânăr decât mine, oarecum atletic, dar cu ceva Bierbauch, cu burtă de bere revărsată făinos peste zişii chiloţi de baie.

Totuşi, parcă mai chel, sau în orice caz cu liziera părului plasată ciudat de în susul frunţii.

Bronzat, evident.

Cu aceiaşi ochelari de soare panoramici ca şi ex-maestrul său Achim Cotor.

Doar că, atunci când şi-i dădea jos, era chestia asta, bizară, stranie. Ochii lui erau neobişnuit de depărtaţi.

Ca la marţieni.

– No, îmi explica Melinda, convinsă că eram novice în chestiuni pe care de fapt le cunoşteau şi plantele din ghivece, cum a făcut Manta-sénior aşa avere mare nu se explică decât că a apărat pe ea Securitatea.

În mod cert, nu vroia să spună doar că l-ar fi „apărat", se gândea că Securitatea l-a sprijinit activ, l-a propulsat, a făcut afaceri prin el.

– Şi acuma vrea să ieie inapoi, bată-l cucul...

Ach, cât era de dulce amestecul de accent secuiesc şi accent ardelenesc al valahilor, al Bloch-ilor, cum ar fi spus strămoşii mei saşi...

– ... tot ce-am cumpărat noi cu fund raising internaţional, tot-tot. Pe motiv că nu este ceva acolo oblu la formă, că oameni care ne-a vândut pădure nu era pus în proprietate legal. Nu intră la capul lui ce important este asta, a erdö, pădurea, plămân prin care respiră az bolygó, planeta...

Bineînţeles, planeta. Ştiam asta de la anarho-ecologiştii mei din Köln, Sonja Mireille inclusă, nici n-ai idee cât de inclusă: trebuie să te gândeşti zi şi noapte la soarta planetei, Mama Geea.

Dacă Sonja Mireille ar fi fost pe-acolo, n-ar fi pierdut o secundă cu pertractări juridice, campanie de presă und so weiter. Ar fi încercat direct să arunce-n aer vila lui Manta.

Sonja Mireille credea sincer că duce mai departe făclia aprinsă de Ulrike Meinhof. Ştii, terorista aia ţicnită din anii '70. Aveam postere cu ea peste tot prin casă. Ulrike era cu noi la masă, cu noi în pat. De altfel, pe faţă sau pe ascuns, e risipită-n multe dintre personajele romanelor grafice ale Sonjei Mireille.

– Știi ce vrea Manta? Terenuri de golf, să aducă prietenii la el din corporații, și așa, să facă buliparty... Asta are în cap... De pildă este unul, mare grangure de la București, are lanț de clinice, se spune că a cumpărat și hotelul, no, sanatoriul de la Balvanyoș. Și omul aia e puszipajtás cu Manta și toți băieții! Sunt toți prieteni între ei. Crezi că Gyurka ori Kozsokar, de la RMDSZ, sau UDMR pe românește, nu sunt și ei până la gât in afacerea lui Manta? Crezi că ăștia susțin pe noi? Fix în cur îi doare de noi, de pădurea secuiască, de dezastrul ecologic și așa! Fix în cur! Și, de altfel, nici nemții voștri nu-s mai breaz. Din aia pe care aduce pe-aici Manta.

– Da, bun, știu, sunt zvonurile alea cu Matthias Beutel, care a făcut, e adevărat, am verificat, o casă de copii în zona voastră, și unii spun că de fapt asta e un paravan pentru nu știu ce afaceri...

– Așa. No, el e. Beutel, igyen, mi-a spus Melinda. Și el este puszipajtás, se pupă-n bot, cu Marin Manta. Tu ce ai crezut? Dar acolo în sat a cumpărat o grămadă de case și terenuri și are un administrator care este, asta, o brută. Adică le spune la cigányok: „băi, nenorociților, să nu-ndrăzniți să puneți laba, că io vi-s al doilea Hitler". Așa urlă la ei. Pe unul săracul l-a umplut de sânge, fiindcă a făcut scandal că nu l-a plătit pentru o zi de muncă foarte foarte greu. De față cu copiii lui. Am încercat să facem proces, Gică care...

Asta țin minte distinct. Era așa dulce, cum spunea „Gică care"...

– ...Gică care e avocat, cu drepturile omului...

– ...și cu-ale pomului..., am completat.

Dar Melinda n-avea chef de glume puerile. Avea necazurile ei:

– Gică a fost la el, da' biet om era prea speriat, n-a vrut să dea declarație.

– Bun, nu se poate, probabil că Beutel nu știe de toate chestiile astea!

– Nu știe pe dracu! mi-a trântit-o Melinda.

–Ascultă, Beutel, totuşi, cânta cu Udo Lindenberg, ăla cu Sonderzug nach Pankow, chestia cu „Ich muss mal eben dahin, mal eben nach Ost-Berlin/Ich muss da was klären, mit eurem Oberindianer". Oberindianer-ul era Honecker, pentru nemţi, dictatorul din RDG, marioneta ruşilor, dar saşii se gândeau şi la nenorocitul de Ceauşescu. Şi pe urmă, şi pe urmă...

Karinchen liebchen, mă podideau amintirile...

– ...ţin minte afişul ăla mare, portocaliu, Matthias Beutel und Ostbahn Kurti. Ostbahn, adică, ştii, de la Viena, adică, meine ich, Kurti de la Gara de Est, din Viena...

– Cum este şi la Budapesta, a tresărit, Keleti pályaudvar...

– No, bine, dar la Viena asta înseamnă, sau însemna pe-atunci, cartierul proletar, adică Ostbahn Kurti era un rocker proletar. Şi deci cum de Matthias, care cânta cu rockerii proletari, să fie acuma pe felie cu Manta, capitalistul roşu? Manta care era, nu?, în graţiile Securităţii, ein Pendler, nu?, un navetist între Est şi Vest... Adică, nu?, cum naiba? Ce caută ăştia doi împreună?

– Szegények, mi-a spus Melinda – asta îmi amintesc cu claritate, szegények – ceva gen, săracul de tine, vai de capul tău, mi-e milă de tine – tu chiar nu-nţeleji nimic din ţara asta!

Între timp trecusem de o ditamai poarta de metal telecomandată şi înaintam pe o alee cu pietre care ne pocneau sub cauciucuri ca floricelele în cuptorul electric.

Şi ştii ceva? Erau şi albe, albe, ca floricelele.

No, şi în faţa noastră se înălţa, masivă, reşedinţa eroului naţional al tenisului de masă.

Dacă mi-ar fi spus cineva în clipa aia că nici nu voi intra bine în ceea ce Melinda numea „conacul" lui Marin Manta şi voi realiza, într-o iluminare, cine era ucigaşul lui Olaf?

Că voi da nas în nas cu el?

Stai, stai, stai!

M-am aprins prea tare. Îmi trebuie un pahar cu apă plată la temperatura camerei.

Vrei şi tu?

Deci, facem tot aşa, da? Ne luăm după asocierile întâmplătoare, până ce dăm de ceva important.

Păi, atunci, dacă tot era vorba de cum e să te dea cu maşinuţa o femeie misterioasă...

Am fost în situaţia asta şi cu Mona. Mona Banu, cum? Mona, fără de care probabil că Parazitul prietenos n-ar fi existat niciodată.

S-a întâmplat înainte, când eram încă la Buccu. În maşină, spuneam, la colţul străzii. În maşina ei, evident. Afară ploua cu lopata.

I-am spus:

– Ăă, la Gară... Sau la Cişmigiu... Ăă, de fapt, oriunde.

Şi-am izbucnit amândoi în râs, fiindcă suna ca şi cum aş fi dormit în gară sau în parc.

– No, hai, unde te duc? zice.

– În drumul tău, liebling, rămân pe traseu, zic.

Îmi trăgeam nasul să nu-mi curgă-n gură. De la râs, ştii.

No, păi, m-a dus până când i-am spus să oprească (fiindcă aşa se rezolvă lucrurile, de la sine, le laşi să curgă). Şi când am deschis uşa, de parcă s-ar fi desprins o felie din maşină, m-a întrebat:

– Tu de fapt de ce-ai venit?

Cu Mona, da, m-am întâlnit cu ea.

Mona Banu.

A fost o întâmplare fericită. Pur şi simplu am intrat în magazinul de muzică de pe Victoriei, nu mai ştiu cum îi spune, când Mona avea acolo şedinţă de autografe.

La ultimul ei CD.

Ai perfectă dreptate, acum o cheamă Vidal.

Numele ei de scenă.

Am întâlnit-o acolo, spun. Era ciudată, era înconjurată de copii care păreau homeleşi. Publicul încerca să pară prietenos, dar era clar că, de câte ori homeleşii se apropiau, se trăgea înapoi, speriat, ca o colonie subacvatică de bureţi.

Deci, Mona. Ea m-a văzut.

Şi a venit la mine, şi mi-a sărit de gât:

– Gogo, Gogo!

Şi am stabilit să ne vedem a doua zi.

Şi am vorbit despre? Despre Parazitul prietenos, evident.

Dar să nu-ţi imaginezi că. Nu, n-a fost aşa, cum se spune?, deşertarea sacului, căderea în butoiul cu melancolie. Mai degrabă stânjeniţi, siehst du...

Mai degrabă stânjeniţi.

Despre ce s-a mai întâmplat după, cu ei. După ce-am plecat eu. Cenaclul Torţa şi tot restul.

Despre ancheta Securităţii.

Numai că Mona nu ştia mare lucru. Era bolnavă, acasă, la Braşov, când s-a întâmplat, când i-au săltat pe băieţi.

Bun, pe urmă au venit şi la ea, dar au luat-o, poate spre norocul ei, ca din oală. Efectiv, habar n-avea despre ce vorbesc securiştii. Iar ei se grăbeau să tragă un chiolhan în Poiană, la Capra Neagră.

A, şi am mai vorbit despre cum s-au terminat toate. Incendiul de la ultimul spectacol. Şi Grasul care a rămas până la capăt pe scenă. Probabil era blocat de reflectoarele căzute, de bucăţile de schelă.

Şi până la urmă, oribil, a dispărut sub o grămadă de din astea, un tumul de metal incandescent.

– Ştii, i-am spus, chestia cu incendiul... Să ştii că şi eu...

Şi m-am blocat.

Oare am vrut să-i povestesc despre cum era s-o mierlim, beți morți, deci cu atât mai inflamabili, Sonja Mireille și cu mine?

Sau am avut, așa, o premoniție?

Că aveam să mă reîntâlnesc în curând cu vâlvătăile care l-au cuprins și l-au făcut scrum, în Asylantenheim, pe prietenul meu Olaf?

Pendula, pendula despre care îmi povestea Omama. Că le-au luat-o rușii, când au dat buzna. În casă, mă rog, Armata Roșie, trupele de ocupație, știi tu.

O poveste printre tone de altele – cum își puneau pe ei plăpumile oamenilor, ca niște ponchouri, vreau să spun. Olițele de noapte, țucalele, spunea Oma, de porțelan, și le puneau pe cap.

Și tu erai de vină dacă nu mai puteau să și le scoată.

Bunicilor mei le-au luat pendula.

Auzisem și răsauzisem povestea, dar nu înțelegeam despre ce e vorba. Și Oma nu-și dădea seama, tot repetând-o, în timp ce aștepta să i se-nmoaie lui Opa biscuiții în ceai. Nu-și dădea seama, Karinchen, că n-aveam de unde să știu cum arată o pendulă și că în capul meu se formau cele mai stranii reprezentări.

Imaginează-ți ce șoc am putut să am când am intrat pentru prima dată în casă la Mona și am văzut pentru prima dată cum arăta un asemenea animal.

Aproape că-mi venea să-i acuz pe-ai ei că ne-au șterpelit-o. Era atât de magică, de vibrantă, de cristalină, de copleșitoare, încât părea imposibil să mai existe vreuna la fel pe fața pământului.

Acum o să vorbim în sfârșit despre ce te frământă pe tine, Ka.

N-am cum să-l extrag frumos pe Vlad din tot conglomeratul. Dar cumva ajungem și la el.

Am să-ţi spun cum a reapărut pentru prima dată în faţa ochilor mei. E drept, nu ţi-am răspuns nici la cealaltă chestie, acum îmi amintesc. Cum ne-am cunoscut şi totrestul. În liceu und so weiter. Era tuns la chelie pe-atunci. Sau s-a tuns după ce-am înfiinţat Parazitul prietenos?

Sau asta a fost mai târziu, când am fost trimişi, în vacanţa de vară, pe şantier, la Canalul Dunărea-Marea Neagră?

Bun, am să-ţi povestesc odată despre asta, notează-ţi să mă întrebi.

Întreabă-mă ca să te-ntreb, cum ar fi spus bietul tata.

Astea sunt amintirile vechi. Nu te mai poţi baza pe ele. Dar acum să vorbim despre cum l-am revăzut, când m-am întors în ţară.

Nu auzi, aşa, ca un şuierat?

Na, spune tu! Sigur e de la dintele ăsta, incisivul. Eu ştiam că am coroană pe dreapta, nu ştiu cum naiba au mutat-o pe stânga... În orice caz, scoate câteodată aşa, un şuierat...

Tu nu auzi, nu?

Mona mă sfătuise să ajung cumva la Gabi, Gabi Ionescu, Găbălae, Gabonezu din vremurile de aur ale Parazitului.

Care era senator, oare mai e şi-acum?

Să vorbesc cu el înainte să merg în Ţara Secuilor, fiindcă ecologiştilor de acolo le-ar fi picat cum nu se poate mai bine aşa un spate politic. Mona îmi dăduse numărul lui de mobil.

Aşa că, atunci când l-am văzut pe Vlad la TV, am zis bingo! Ăsta-i pretextul meu. L-am sunat pe Găbă şi am chirăit amândoi:

– Auuu, auuu, nu se poate, bătrâneeel, bătrâneeel!!

Am plasat-o rapid:

– Hei, ce se-ntâmplă cu Vlad? E la televizor chiar acuma sau visez?

Se filma din elicopter o coastă muntoasă, un drum abrupt, un convoi, de fapt vreo câteva camioane vechi şi un tip care mergea în

faţa lor, îl distingeai ca un punct. N-aş fi ghicit în veci de veci că e Vlad, n-aveai cum, dacă n-ar fi scris, dacă n-ar fi fost Schlagzeile, pe banda din josul imaginii. Burtieră? Na, oricum. Şi mai dădeau din când în când imagini cu el, poze, cu păr sau tuns perie. Oricum, mai bătrân decât cum îl lăsasem. Era o agitaţie aşa ca la televiziunile americane, când sunt catastrofe sau când poliţia urmăreşte pe cineva în direct.

– Bătrâne, îmi spune Gabi, hai pe la mine, e mult de explicat

– La tine unde? am făcut pe naivul.

– Vino acuma. La Senat. Mâncăm împreună. Şi povestim. Sunt tone de povestit.

Vezi du, Gabi nu a fost exact activ în Parazitul prietenos. Era mai mic ca noi... he, he, ca vârstă, nu ca înălţime, nu... doar îl ştii... sau nu-l ştii?...

Intra mai mult aşa, ca dublură, cum se spune?, supporting actor, ceva de genul. Cel puţin aşa era când ajunsesem la Circul Grasului. Circ de pureci.

Abia după ce-am emigrat eu – şi asta avea să mi-o spună la un ciolan cu fasole – a intrat mai adânc în problemă, a jucat de-adevăratelea. Dar n-a mai durat mult, fiindcă ştii ce s-a întâmplat. Le-au tăiat securiştii macaroana. I-au săltat.

Aşadar, m-am trântit într-un taxi şi am ajuns la Casa Popo-ului, în faţa cordonului de poliţie, cu razele alea prin care trebuie să treci. Gabi a apărut imediat şi n-am mai trecut prin nimic. Gardienii cu mutre de tractorişti care se încruntau la mine cu o secundă mai devreme acum zâmbeau de plezneau şi erau de părere că nu, nu e nicio problemă, nu trebuia să mai respectăm nicio procedură, gata cu procedurile. Domnul senator era liber să mă ia sub aripă şi să mă treacă-n zbor peste orice fel de detector, cum ar fi cântat Mona.

M-a dus la bufetul Parlamentului şi acolo, la o măsuţă acoperită cu un material plastic mov, ne-am pus pe poveşti. Intensiv rău, parcă

jucam Nintendo cu Sonja Mireille, ceva foarte-foarte rapid, fiindcă Gabi trebuie să intre la ceva ce se chema „Comisie".

Ciolan cu fasole, spuneam? Ştimt, ăla e, dar nu chiar ciolan, era mai mult cărniţă, plus câte-o caserolă cu varză murată. Am început eu:

– Aşa, Gabo, Garbo, Gabonezule, bătrânel, care-i necazu' cu Vlad?

– Necaz? Să fim serioşi. E show-ul lui săptămânal.

– Ăăă, ca pe vremuri? Parazitul şi tot restul?

– Cam aşa. Ştii că rolul lui era să nu râdă niciodată. Buster Keaton-ul nostru. Aşa e şi-acum, doar că „pe marea scenă a ţării", cum spunea Grasul la Cenaclul Torţa.

Nici n-a spus bine „Torţa" şi a-nceput să se-aprindă. Avea un tux de tweed şi o cravată cu dungulițe. Sau, stai, cămaşa avea dungulițe? Ferdamt, nu mai ştiu, îmi joacă prin faţa ochilor. Oricum, uniformă de parlamentar. Zice către mine:

– Gogo, băiatule, Vlad parcă a-nnebunit. Are-un fix, un şurub în cap. Adică, bun, chestia cu crimele comuniştilor. Cine nu vrea să le scoată la suprafaţă? OK, să şi-o ia toţi nenorociţii ăştia. Probabil încă înregistrează, ne ascultă, chiar acum când vorbim. Să asculte, băga-i-aş în pizda mamii lor, să asculte până nu mai pot. Dar, gândeşte-te: pe nişte căcaţi, ce-i mai bine, să-i tot zgândări, sau să tragi naibii apa peste ei? No, şi Vlad... Vlad... Cu scurtele alea de piele pe el, parcă nu-i zdravăn la cap... Parcă-i legionarii ăia din filmele de cacao ale lu' Nicolaescu...

Aici s-a înecat, dacă-mi aduc bine aminte, cu boabele de fasole. A tuşit brusc şi a împrăştiat câteva pe masă. Una a ajuns, mi se pare, până la o femeie politică foarte tânără de la masa alăturată, care a zâmbit speriată.

– Nu ştiu ce-are-n bibilică, dar în mod cert adânceşte confuzia dintre victimele securiştilor, oameni împuşcaţi fără judecată, bun!, pe coclauri, şi haiducii din munţi, care erau legionari sadea. Vii acu' să-i vinzi, aşa, otova, pe toţi drept martirii neamului? De parcă nu-s deja

destui imbecili care încearcă să reînvie Zgarda de Fier? Ce, de imbecili ducem noi lipsă în ţara asta? Tu n-ai văzut pe stâlpi? Serios, uită-te numa. Mereu răsar afişe cu moaca lu'Zelea Codreanu. Eu i-am spus... Adică, am încercat, dar îl ştii cum e, de-o încăpăţânare patologică... Vorbeşti la pereţi. Măcar să explice, naibii, să se delimiteze, să lămurească, ştii tu...

– Bun, zic, da'asta n-are de-a face şi cu... Nu e foarte furios pentru ce-a păţit, cum a fost dat afară, no...?

– Bun, zic, da' asta n-are de-a face şi cu... Nu e foarte furios pentru ce păţeşte, no...

Şi i-am spus ce ştiam sumar de la Mona. Ce ştii şi tu foarte bine. Cine să ştie mai bine ca tine, Karina, dacă tu faci ditamai doctorarbaitu' despre Vlad? Că poziţia lui de director al unui institut de cercetări care ţinea direct de Preşedinte, era în mare pericol, că nu mai are susţinere. Că trebuise să inventeze peste noapte o fundaţie, ca să-şi poată duce proiectele mai departe. Ca să poată supravieţui, spunea Mona, fiindcă fără munca lui, era ca peştele pe uscat. Că-şi mutase cartierul general la noi, la Braşov.

Gabi a scos un fel de zîmbet, a înghiţit ce-avea de înghiţit, şi a continuat:

– Uite cum merge treaba. Vlad mai găseşte o groapă comună. Face o conferinţă de presă, frumos, în pădure, la munte. Spune că medicul legist, că procuratura... Că nimeni nu vine să vadă ce-a dezgropat. Că e un complot. El le-a semnalat pur şi simplu existenţa unor cadavre umane. Nu vor să-i identifice, nu se bagă. Dar, spune amicul nostru, oamenii din satul învecinat i-au recunoscut, oricum ştiau dintotdeauna cine sunt. Numai că dispăruţii figurează în acte ca înmormântaţi la trei sute de kilometri, în cimitirul de la Gherla sau ceva, ca şi cum ar fi fost nişte deţinuţi obişnuiţi. Şi, pe urmă, ce face Vlad? Pune oasele în sicrie şi porneşte cu ele spre Gherla, să-i anunţe că au pierdut din efective. Iartă-mă, dar e macabru şi de prost gust.

Mie nu-mi vine să râd, nimănui nu-i vine. Probabil numai Vlad se amuză în tot balamucul ăsta.

– OK, am spus, dar nu-i o problemă reală? Că găseşti cadavre prin pădure, oricine-ar fi, şi pe procurori îi doare-n cur? Adică, să-i lase aşa...?

– Evident, bine le face Vlad, a explodat Gabi. Sigur că sunt tot cutrele-alea din timpul comuniştilor, care forţau femeile cu septicemie să spună cine le-a făcut avortul, că altfel le lasă să crape. Dar problema noastră, bătrâne, e că stăm pe un munte de rahat. E incredibil cât s-a adunat în ţara asta. Şi degeaba te războieşti cu fantomele şi cu securiştii pensionari, dacă nu reuşeşti să ataci creierul sistemului. Întâi trebuie să scapi de mafiile-astea de-acu' şi n-ai cum, dacă nu-i câştigi de partea ta pe unii dintre-ai lor. Pricepi? Dar de câte ori încercăm să construim ceva, să le dăm încredere unora că rămân cu sacii-n căruţă numa' să coopereze, să schimbe macazul, vine Nebunel şi trânteşte o de-asta de-a lui, de stă mâţa-n coadă. Cu circ mediatic, lupta pe viaţă şi pe moarte cu balaurul securist, patetisme de-astea pravoslavnice, reînhumări şi toată gama... Iartă-mă, dar astea-s evident chestii de lumea a treia, oricum ai lua-o. Care nu folosesc nimănui. Contrabanda, traficul cu arme, traficul de carne vie, traficul de influenţă, corupţia din justiţie – crede-mă, dacă aici nu se clinteşte nimic, ura şi la gară! După, moşule, după ce produci mutaţia, după ce începe să funcţioneze maşinăria, atunci te-apuci să lămureşti ce s-a-ntâmplat în anii '50. După. Dacă pui mereu căruţa înaintea boilor, nu trebuie să te miri că ne tot adâncim în rahat.

Furculiţa lui Gabi s-a oprit în aer, cu boabe picurânde de fasole şi cu o îmbucătură de cărniţă purpurie. Un moment am avut senzaţia că i s-au terminat bateriile.

– Îi înţelegi, a reluat, sau aproape că-i înţelegi şi pe ăia care-l acuză că face propagandă legionară. Adică, victimele, da, au drepturi, chiar după ce-au murit, OK. Dar asta e altceva decât toată povestea cu jertfele, cu martirii, or el nu mai termină cu parastasele. Bun, nu

zic așa ceva în public, oricum are destui dușmani. Îl apăr cum pot și pe unde pot. Și nu numai eu. N-ai idee cât a tras pentru el Dan, Dan Vidal, soțul Monei, pe care acuma-l înjură. A reușit, cu mari eforturi – asta mi-a spus Mona, că Dan e ultradiscret, nu vrea să se știe – să-i convingă pe ăia de la Institul Wiesenthal din Iersualim să-l sprijine. Și acuma Vlad...

Misiunea mea era să sprijin stejarii din Ținutul Secuiesc și trebuia să-i câștig bunăvoința lui Gabi. Adică, îți dai seama, cineva ca el, care a fost tot timpul în politica de pe Dâmbovița, începând din anul zero, din '90, trebuia să fi adunat tone de relații.

Dacă mă interesa, totuși, în mod genuin, spui tu, ce se-ntâmpla cu Vlad? Sincer, nu prea. Erau chestii de la TV. Din elicopter. Acel Vlad nu era mai real pentru mine decât vreunul dintre supereroii sofisticați, nevrotici, autodistructivi din romanele grafice ale Sonjei Mireille.

Așa că m-am decis să schimb subiectul.

– Mona! am exclamat, de parcă numai atunci aș fi realizat despre cine era vorba. Mi-a arătat fotografii făcute de ea cu iPhone. De exemplu una la Brașov, la Cetate, un tip despre care crede că ar fi fost Válvarez. Așa că m-a-ntrebat și pe mine dacă mi se pare că e Válvarez. Numai că imaginea era complet neclară, era ploaie, tipu' avea glugă-n cap...

– Válvarez? Groucho? spune Gabi. Păi, știam că a venit prin România, după ce-a plecat, imediat după Revoluție, în Venezuela, pe urmă în State. A lucrat cu Vlad, la un proiect de muzeu virtual. Dar asta a fost cu mai mulți ani în urmă.

– Nu, asta, am înțeles de la Mona, s-a întâmplat mai recent. Când a fost înmormântarea tatălui ei...

– A murit tatăl Monei? a ridicat din sprânceană Gabo.

Am înțeles că nici ei, chiar dacă rămăseseră în țară, nu prea știau unul de altul.

– S-au certat, a continuat grăbit Gabo, de parcă-i era frică să nu se gândească prea mult la moarte. Așa mi-a povestit Vlad, cu ceva

timp în urmă. S-a certat şi cu Groucho, l-a acuzat că nu-l interesează decât chestiile lui, proiectarea pe computer, forme care se generează singure, să laşi computerul să lucreze şi să vezi ce iese... Vlad i-a trântit-o că el are nevoie de memorialul virtual al victimelor comunismului, nu de fiţe-n cap, fandoseli, frecţii...

Nu ştiam ce să spun la chestia asta, aşa că am continuat:

– Şi mai erau nişte imagini cu Vlad, la săpăturile lui din munţi. Se vede că erau încă prieteni, Mona şi cu el. Oricum, ea nu mi-a zis nimic de conflictul ăsta, dintre Vlad şi bărbatul ei. De fapt... Stai aşa...

Am cotrobăit prin buzunare.

– Uite, asta mi s-a părut aşa haioasă c-am rugat-o pe Mona să mi-o dea. Am intrat într-o dugheană şi mi-a printat-o... Cu o bătrânică, uite, care-i pupă mâna...

– ... lui Vlad, m-a completat Gabi, absorbit cu totul. Foarte interesant...

Pe urmă, şi-a amintit că se grăbea. A plecat val-vârtej. La „Comisie". Fără să-şi dea seama, cu poză cu tot.

Şi abia atunci am realizat că uitasem să vorbesc cu el exact despre lucrul pentru care venisem.

Despre Fundaţia care lupta să protejeze codrii seculari ai Ţării Secuieşti împotriva buldozerelor lui Marin Manta, eroul naţiunii, vicecampionul nostru mondial la ping-pong şi a rockerului pensionar Matthias Beutel.

Dacă stau să mă gândesc bine, există predestinare pe lumea asta. Ceea ce ne învăţa pastorul Astner la catehism nu e doar un Witz, un banc.

Chiar, tu când zici banc, nu-ţi sugerează, aşa, un muncitor cu bască pe cap, care îşi face de lucru la o menghină? Generaţia voastră n-a făcut atelier? Atunci, unde aţi învăţat voi să sudaţi margini la cutiile de tablă pentru cuie?

Deci: predestinare. În locuinţa Sonjei Mireille, care era şi atelier, dar în plin living, parchetul era scos pe o porţiune de aproximativ un metru pătrat şi se săpase în betonul de dedesubt. Asta cu mult înainte să ajung eu acolo. Ea spunea că e frumos, că e dulce, că o inspiră. Cred că se produseseră ceva inflitraţii, ori se produceau în continuare, fiindcă molozul de pe fundul acelei gropi se umezea când ploua afară.

Dar n-ai fi putut-o convinge în veci că trebuie făcută reparaţia.

Nu c-aş fi încercat, partea mea saxonă e destul de debilă, n-am reparat mai nimic niciodată. Cu unii ca mine, civilizaţia aşa cum o ştim ar dispărea de pe planetă în maximum două generaţii.

Ei bine, predestinare spun, când mă uit înapoi. Fiindcă, ach, du, Karina, süßes Kind, nu era oare groapa din mijlocul casei un semn, o prefigurare?

Fiindcă, aminteşte-ţi, ţi-am spus că apare la un moment dat şi o groapă plină cu oase mucede.

În care nu ştii ci-i-ne şa-a-ade...

4.

Hei, vorbesc cu tine şi parcă sunt nişte întreruperi... Parcă am fi secţionaţi în casete de comicsuri, de benzi desenate. De parcă Sonja Mireille se gândeşte la noi, de parcă am exista în capul ei şi ne-ar desena chiar în clipa asta.

Cred că şi pe Olaf i-ar fi plăcut să-l deseneze.

Cred că, din punctul ei de vedere, partea cea mai interesantă din mine, bucăţica, mmm, cea mai gustoasă, era amintirea asta a mea, cu Olaf în flăcări.

Amintire care, de fapt, nu există.

Nu există, ai auzit bine.

Fiindcă n-am văzut nimic cu ochii mei.

Nici măcar rezultatul, corpul carbonizat.

În învălmăşeala creată la cămin, n-am văzut nici atât cât se arată din presupusul ET în documentarul ăla gefelşuit despre Roswell.

Incidentul Roswell.

Cred că mi-a venit în cap Roswell fiindcă mi-am amintit ce scria cu galben pe uşa forţată a acelei magazii.

Eintritt streng verboten. Intrarea strict interzisă.

Acolo nu avea voie nimeni, în afara personalului.

Au spus că Olaf căuta alcool sau ceva, deşi e absurd, nimeni întreg la cap nu ar fi căutat alcool în subsolul unde se aflau instalaţiile de apă, de încălzire.

Cred că am văzut ceva acoperit cu o folie lucioasă care mie mi s-a părut pe atunci de pe altă planetă.

Gândeşte-te că eram aterizat din România. Până şi automatele de cola mi se păreau de pe altă planetă.

Un material argintiu, cred. Ceva ca staniolul.

Toate astea roiau în capul meu, cara Karina, în timp ce mă bâţâiam pe locul mortului, în jeep-ul Melindei. Gândeşte-te numa': abia picasem în Sfântu Gheorghe şi dădusem de faţa aia, în BMW-ul din parcarea de la Penny Markt. Încă nu mă pătrunseseră bănuielile cele mai negre. Era pur şi simplu asta: o faţă pe care mi-o aminteam de pe vremuri, din căminul de azilanţi.

La urma urmei, ce mare chestie că printre noi putea fi şi un „transfug" – cum spuneau comuniştii – din Ţara Secuilor? Putea să fi trecut omul Dunărea înot, sau să fi fugit pe burtă pe la Episcopia Bihorului, nu?

Oricum, eram mulţi acolo, era ca la hotelurile sindicale de la Mamaia, unde mergeam cu ai mei când eram mic. Doar condiţiile erau mai bune. La azil, vreau să spun. Deci nu era deloc de mirare că nu puteam face legătura dintre o faţă şi un nume.

Deocamdată, vezi tu, accentul nu cădea pe cine era omul ăla şi ce făcea el în Germa, ci pe ceea ce faţa lui fulgerând prin faţa mea îmi amintise despre straniul caz al lui Olaf.

Niciodată n-am înţeles cum a reuşit să ia foc, acolo, în subsolul acela întotdeauna ermetic închis, şi fără ca nimeni să-i audă urletele de durere.

Moartea lui a rămas complet stranie, inexplicabilă, deşi poliţia federală a roit printre noi săptămâni la rând.

Dar pentru moment toate chestiile astea din capul meu aveau să intre în stand-by. Fiindcă ajunsesem acasă la Melinda, unde ne aştepta în prag o fiinţă subţire, aşa am simţit, delicată, vulnerabilă.

Păr inelat, obraz de porţelan, ochi foarte albaştri, privindu-mă cu o anume spaimă sfioasă. Şi nasul lui, neobişnuit de lung. Tipic pentru extremităţile adolescentine, inflamate, stângace.

O privire sincer surprinsă, de parcă se concentra să vadă dacă am ceva, ştiu eu?, o frunzuliţă de pătrunjel?, în colţul gurii.

Aproape îi auzeam respiraţia.

Nu, n-a fost o iluzie, s-a dovedit că avea nasul înfundat, iar Melinda oprise, printre altele, şi ca să ia ceva pentru asta. Nu medicamente, în niciun caz. Ea nu credea în aşa ceva. Ceaiuri, Karina, ceaiuri.

Trebuie să fi ghicit tu deja că adolescentul era nimeni altul decât Nimród, fiul Melindei.

Care încerca să fie politicos:

– Willkommen zu Szeklerland!

Mai târziu s-a dovedit că, în acest fel, îşi cam epuizase cunoştinţele de germană.

Şi acum, uite...

Cum îmi ţâşneşte-n cap ultima noastră întâlnire. Ultimul nostru contact, de fapt. Adică, la telefon.

Vocea Melindei, la început străduindu-se să ţină echilibrul, dar apoi, jbuf!, explodând într-o puzderie de cioburi tăioase.

– Cum ai putut? Nu-ţi dai seama? Împuşcatîn cap! Nu-ţi dai seama!

Scrâşnind din dinţi că totul s-a terminat.

Da, exact aşa. Vaietul ei:

– Împuşcat în cap, împuşcat în cap, împuşcat în cap...

Metoda asta a ta afurisită e de vină. Relaţia asta de la om la om, confesională sau ce? Să mă desfăşor în ritmul meu. Până dăm de fundul chestiunii, de ceea ce te interesează pe tine, şi tot restul.

Stai să mai iau puţină apă plată. A-şaa...

Nu, Melinda nu era în mod natural tipul Hausfrau.

Nici nu moştenise, pur şi simplu, tradiţiile secuieşti, ci fusese nevoită să le recompună, încet-încet, cu migala de care numai ea era în stare.

Secuii au avut o chestie de asta, o mişcare back to the roots, încă din anii '80, şi Melinda, de foarte tânără, făcuse parte din ea. Recuperarea hippy a folclorului, la care se adăugau tehnicile de făcut magiunul, de făcut sirop din fructe de pădure, reţetele pentru supe de fructe, şi tot aşa.

Da, fiindcă nu e vorba de gemurile în sine, ci de arta de-a le pregăti, care e, nu-i aşa?, reines Geist, spirit pur.

Dar tu ştii toate astea, cara Karina, le ştii în mod cert.

Despre ce vorbeam? Despre cum au intrat ei în viaţa mea şi eu în a lor. Despre cum Nimród a simţit primul ce avea să se întâmple. De fapt, cine ar fi putut înţelege mai bine decât el, care, conform teoriei clasice, se afla în plină înflorire a complexului oedipian, cât de intensă era forţa de atracţie exercitată de mama lui?

Chiar din prima seară, la masă, în acea sufragerie căutat ţărănească, i-am perceput ostilitatea.

Vorbea numai în maghiară, nu ştiu dacă în limba literară sau în dialectul local. Melinda îi răspundea în română, ţi-am spus că ne lămuriserăm ce e cu mine şi schimbase macazul fără probleme.

Nu şi Nimród.

Îl vedeam uitându-se fix în centrul farfuriei, făcând nazuri de parcă avea cinci ani. Tot ce spunea era presărat cu „apu". Apu în sus, apu în

jos. De fapt, Opu. Care suna ca o încrucişare între „Opapa", noţiune cu care eram familiar, şi „Apu", numele indianului din a cărui băcănie îşi cumpără gogoşile, normal!, Homer Simpson.

„Opu" înseamnă, de fapt... A, sigur că ştii, doar tu studiezi la Universitatea Central-Europeană din Budapesta, ai măcar vocabularul de bază... Normal, da, înseamnă „tată".

Găsea, aşadar, pretexte, nu mă îndoiesc că dintre cele mai străvezii, să-i amintească Melindei de tatăl lui.

De ex-ul ei.

Mai bine zis, să-i amintească să-mi amintească.

Oricâte eforturi am făcut să stabilesc un contact, pur şi simplu n-am reuşit. Se uita în gol chiar şi atunci (sau mai ales atunci) când privirile noastre se întâlneau. Mi-am dat seama că părul lui arămiu, care-i venea la cea mai mică mişcare peste faţă, nu era doar inelat, ci avea prin el şi şuviţe împletite rasta.

O combinaţie cu efect bizar, crede-mă.

Plus acele brăţări de noroc, de cauciuc, multicolore, care înlocuiesc ceasurile de altădată pe încheieturile adolescenţilor.

Aeromodelul ăla alunecă prin aer, lasciv ca un liliac.

Dispare din raza mea vizuală şi, deodată, zbuf, din spate.

Vernichtend.

Am văzut stele verzi, am crezut că mor.

Altă dată, cara Karina, probabil n-ai să crezi, m-a închis în atelier, printre scule şi unelte frumos ornate dar ruginite, rămase de la bunicii şi străbunicii lui. Am stat acolo, inhalând praf şi pânze de păianjen, până a venit acasă Melinda.

Bineînţeles, intenţia nu s-a putut dovedi.

Nimród stătea la telefon, fără să spună nimic, minute în şir. Jucându-se delicat pe taste, fără să apese, cu degetele lui lungi şi

subţiri ca nişte fire de păr. Sau cu receptorul între ureche şi umăr, şi capul lăsat melancolic pe spate.

Mai existau telefoane fixe, cu receptor detaşabil.

Un tânăr satir visător, cu mărul lui Adam ieşindu-i puternic în evidenţă. Precis, îmi spuneam, seamănă cu ta-su.

Bulcsú, cu care umbla tot timpul, era exact opusul lui. Mic, ţepos, semăna cu derbedeul din, exact, tot din Simpsons. Nu, nu ăla cu părul în ochi, de care se îndrăgosteşte la un moment dat Lisa, nu. Ăla chel, cu vestă de piele şi apărătoare la încheietura pumnului.

Dar, faţă-n faţă, Bulcsú era timid. Abia piuia când îi spune Melindei kézi csókolom, înainte ca Nimród să-l tragă plictisit în camera lui.

Sau se uita în pământ, mormăind că mama lui o roagă să-i dea cutare reţetă de szilvagombóc, găluşti cu prune.

Vezi tu, toată comunitatea ştia că Melinda era o enciclopedie ambulantă de *cuisine* secuiască.

Despre ce vorbeam? A, despre Vlad, ştiu, aici trebuie să ajungem, neapărat. Dar, dacă m-ai ispitit, dacă mi-ai spus să dau pe goarnă ce-mi vine mai întâi, poftim!

Ce-mi vine mai întâi, în clipa asta, e partea din curte în care Melinda ţinea maşina. A Asociaţiei, vreau să spun, jeep-ul Asociaţiei, doar că sediul acesteia era chiar casa ei. Aş putea spune că relaţiile noastre intime, care aveau să înflorească în curând, au avut de învăţat de la tandreţea cu care se întrepătrundeau acolo, prin toate ungherele, spaţiul public şi cel privat.

Fascinant în legătură cu acel perimetru al curţii era că îl acoperiseră buruienile. Crescuseră printre pietrele de pavaj, unele cu firul înalt, fibros, de peste un metru. Nu se obosea nimeni să le taie, se dezvoltau într-o libertate deplină. Stresate doar de maşina care intra şi ieşea peste ele.

Vreau să spun că pur și simplu nu se lăsau aplatizate sub cauciucuri. Se pliau și apoi țâșneau la loc, cum făcea poporul în poeziile patriotice din clasele primare.

Aveau niște flori albe, ca niște bobițe.

Deci, Corina-Karina, primul lucru care-mi vine-n minte. Mereu primul lucru care-mi vine-n minte.

Despre Vlad? Sigur ajungem și acolo. Să înțeleg că ți-ai pierdut răbdarea? Că ești gata-gata să încalci protocoalele psihoistoriei orale și să mă iei de guler?

Nu?

Nici măcar nu ți-a trecut prin cap?

Ce mai pot să spun la așa ceva?

Ești o comoară de fată.

Despre Vlad, sigur, despre Flad. Für alle Fälle, Fflad.

Dar, mai întâi, încă puțin despre Nimród.

Aș vrea să-mi amintesc numai de Melinda, la linda Melinda, cum ar fi spus amicul Válvarez. La bonita Melinda.

Și totuși îmi vine în minte Nimród, și iar Nimród.

Chestia cu avionul teleghidat, pe care a reușit să mi-l piloteze în ceafă, a trecut cum a trecut.

Evident că s-a precipitat spre mine:

– Ioi, auch, scuze, scuze, bocs!

Cu fața lui cea mai empatică și mai inocentă. Dar n-avea cum să mă păcălească. O făcuse intenționat și premeditat, probabil chiar exersase pe ascuns.

Vreau să spun c-am văzut stele verzi mai multe zile la rând.

Dar parcă şi mai tare m-am înfuriat când am înţeles că-i căşunase pe Handy-ul meu. De mai multe ori l-a împins, ca din întâmplare, cu cotul, de pe marginea mesei sau de pe vreun braţ de fotoliu.

Până la urmă, a călcat, vezi, Doamne, din greşeală, pe el. De parcă ar fi fost un gândac căruia voia să-i scoată maţele.

Handy-ul a rezistat totuşi.

Dar într-o bună zi a reuşit să-l facă dispărut de-a binelea.

Am rugat-o pe Melinda să mă sune, dar nu se auzea de nicăieri. Şi tocmai când pierdusem orice speranţă, când ieşisem în prag să trag aer în piept, pentru ca partea românească a creierului meu să nu explodeze de furie, i-am auzit melodia, slabă, tristă, ca din pământ.

Şi chiar de-acolo venea.

Îmi îngropase Handy-ul în nisip, nu departe de pragul uşii care dădea în grădină. La o inspecţie mai atentă, am descoperit zgârieturi care sugerau că încercase să treacă un ac prin el.

Voodoo secuiesc, spui tu?

Hmm.

Da, bine, Vlad.

Şi ideea asta nouă a ta, să îmi laşi mie drăcovenia de reportofon, să mă înregistrez singur.

Te bazezi pe puterea mea de concentrare în singurătate, sau ai senzaţia că oricum vorbesc singur?

Mi-ar plăcea să te surprind şi, acum, când am rămas numai eu cu mine, când ai presupune c-o s-o iau şi mai razna prin păpuriş, să-ţi fac cel mai coerent raport despre Vlad şi rădăcinile cruciadei lui împotriva crimelor comunismului.

A, şi pentru că mi-ai cerut tot timpul anecdote despre el, uite, una bună tocmai îmi vine-acuma.

Mâncam floricele, în vremea Parazitului, meine ich, Parazitul prietenos, Tenia tandră, cum ne mai ziceau adversarii. Şi întotdeauna rămân, ştii tu, boabe din alea care nu explodează în cuptor.

De pe urma cărora trăiesc armate de dentişti.

Eram, cred, acasă la Válvarez.

Şi Vlad, să vezi ce i-a dat prin minte. Era tuns zero pe-atunci, era deja în perioada lui zero, sau încă nu? Produce de naiba ştie unde un ciocan şi, tacticos, ca un englez (asta fiindcă probabil eram deja foarte obsedaţi de Monty Python, eu traduceam de pe casete, versiunea germană, Der fliegende Zirkus, Circul zburător, de exemplu) şi vlam-vlam-vlam-vlam!

Din senin.

Fără să ne prevină.

Fără să-i tresară un muşchi de pe faţă.

În timp ce noi zvâcnim scurtcircuitaţi. Chiar şi Válvarez, pe care de obicei nu se vedea spaima fiindcă oricum era în permanenţă febricitat, chiar şi Mona, care avea aerul că se aşteaptă oricând la orice.

Vlam-vlam peste pungă, cred că ai priceput, cara Karina. Peste boabele neexpandate care rămăseseră pe fund.

După care o redeschide politicos către noi:

– Serviţi?

Saaau, cum aveam obiceiul să trecem strada stil şir-boboci-raţă, mai ales după ce cântasem pe tema alle meine Entchen, la întâlnirea saşilor... Am să-ţi povestesc odată...

Şir-boboci-raţă, ori, la fel de bine, stil poza faimoasă cu Beatleşii pe zebră. Deşi Beatleşii ni se păreau second rate, dezgustător de siropoşi faţă de Monty Python.

Treceam, aşadar, foarte lent, ca să-i enervăm pe şoferii care trebuia să aştepte după noi.

Ce-ţi povestesc acum s-a întâmplat într-o zi ploioasă.

Vlad era ultimul din şir.

O mașină oprește brusc în dreptul lui. Pe geam scoate capul un individ cu fălcuțe, cu mustață, și începe să urle la Dodo:

– Băi, bulangiule, chioru' dracului, mergi cu capu-n sac, nu vezi nimic de gluga aia! Puteam să dau peste tine, dobitocule, și nu era mare pierdere, da' mă băgai pe mine-n pușcărie, nenorocitule!

Vlad se oprește. Ne oprim și noi. Se duce la tipul ăla. Credeam că-l pocnește, dar nici vorbă. Cu un ton egal, așa, mecanic, gen șerif din filme, zice:

– Vă rog să coborâți din mașină.

Ăla tace, rămâne mască, dar nu se mișcă. Nu ne mișcăm nici noi. Nu mișcă nimic. Nu mai erau alte mașini. Și ploua, ploua.

– Vă rog. Procedura cere să reconstituim.

Și zicând asta, își dă jos hanoracul de pe el și îl ridică, așa, ca la corrida, cum ar fi putut gândi, he, he, Válvarez al nostru. De fapt, îi sugera omului că îi ține haina ca s-o îmbrace.

Șoferul a mai înjurat de câteva ori, tot mai stins. Vlad se uita direct în ochii lui. Repeta obsesiv faza cu procedura.

Până la urmă, a ieșit și și-a pus hanoracul. Vlad deja era murat de ploaie, dar părea să nu-i pese. De parcă ar fi fost din metal sau plastic. L-a luat de braț pe individul ăla și au trecut încă o dată strada împreună. Vlad îi repeta:

– Constatați că dispozitivul glugă are vizibilitate pe dreapta?

La urmă, după ce și-a recuperat hanoracul, i-a întins mâna și i-a debitat de câteva ori, cu aceeași voce de robot:

– Mă bucur că v-am cunoscut! A fost o plăcere să colaborez cu dumneavoastră.

Iar noi stăteam acolo, încremeniți lângă semaforul care-și schimba inutil culorile, și nu eram siguri dacă suntem treji sau visăm.

Dar sigur mai interesant pentru cercetarea ta este cum ne-am întâlnit noi în Țara Secuilor.

Eu, căutând să-l dau în gât pe asasinul lui Olaf.

Vlad, urmărind un pont anonim despre depozitul de oase ale unor etnici maghiari, presupuşi partizani.

O poveste încurcată ca naiba. Trebuie să-ţi depăn toată schema de cauze şi efecte. Karma, liebe Karina, asta trebuie să fie, Karma, înlănţuire fatală.

Karma Cameleonul.

Cel puţin Sonja Mireille aşa susţine, dar nu cred că vrei să auzi acum despre asta.

Atunci, să vedem...

De unde să începem?

5.

Am crezut că mântuim repede cu el.

Marin Manta semăna cu Snoopy. Dar şi cu una dintre acele creaturi cu trăsături umane şi animale abil amestecate care în strip-urile fantasy ale Sonjei Mireille aveau rolul să conducă persoane speciale în lumi speciale.

Mic de statură, cu părul parcă electrocutat, cărunt, dar mai puţin decât te-ai fi aşteptat la vârsta lui, mustaţă în semicerc, mai degrabă groasă, nu se spune cumva „pe oală"?

Plus halatul de baie cu prosop pe umăr. Ieşea, după toate aparenţele, de la piscină, de undeva dintr-o subterană secretă.

– Vai, am uitat că veniţi...

– Aşa aţi spus şi data trecută, domnu' Manta, aşa spuneţi de fiecare dată, a sărit Melinda.

Sigur, era clar că Manta îşi bătea joc de noi. Doar ajunsesem până acolo, în sala de primire a acelui manor, a acelui conac renovat, aşa, în stil Dracula. În sensul că lalelele secuieşti de pe faţadă ajunseseră să semene cu nişte aripi de liliac.

Ideea e că trecusem fără probleme de paznicii de la poarta automată aflată la intrarea proprietăţii, care verificaseră în sistem şi ne dăduseră drumul.

Venisem frumos, cu jeep-ul, pe aleea cu pietricele albe ca laptele, până la poarta imobilului de patrimoniu. În hol, cu spatele la uşa de după care se auzeau chiăituri de copii, ne întâmpinase un individ

cu aer de chelner. Sau mai degrabă de bouncer, din ăla care stă cu pieptul la intrare ca beţivii să ricoşeze de-acolo ca mingile de tenis.

Spun asta fiindcă haina cu monogramă crăpa pe el şi, în plus, avea nasul turtit.

Individul ăsta nu se mişcase de acolo, abia dacă vorbise cu noi, dar dusese totuşi la buze, în silă, un walkie talkie, şi uite aşa îşi făcuse apariţia şi Manta.

Care continua, cu acelaşi glas moale, prefăcut-stânjenit:

– Vă rog să mă credeţi că am uitat... Pur şi simplu... Vârsta...

– Uite, dânsul a venit de la Köln, special, de la Federaţia Europeană a..., se încăpăţâna dulcea mea Melinda.

De dincolo de uşa masivă în faţa căreia ne oprisem, zbierete de copii. Aveam senzaţia – dar asta probabil fiindcă văd realitatea în casete de comics, ştii, mi-a rămas de la Sonja Mireille – că de-acolo stăteau să ţâşnească panglici colorate, confetti, fluturi vii.

C-o să se spargă o piñata sau ceva.

Ştii că noi auzisem dinainte, de pe vremea Parazitului, de piñata? Am şi folosit aşa ceva, o pasăre de hârtie creponată pe care o spărgeam într-un scheci şi exploda bomboane. Nu prea se mai găseau bomboane, ştii. Penuriile lui Ceauşescu. Noroc c-am dat de unele expirate.

Iar noi repetam mecanic, ca nişte handicapaţi: „Nu vrem bombe, vrem bomboane!" Fiindcă, ştii, Ceauşescu îi tot dădea cu chestia asta, cu lupta pentru pacea mondială.

Piñata, îţi zic. Ştiam printre primii. De la – ia ghiceşte tu? – Válvarez, păi nu?

Acasă la Groucho Válvarez era o chestie din asta, o pasăre multicoloră, de hârtie creaţă, creponată.

Era prinsă, pe dinăuntru, pe uşa de la intrare.

OK, nu o piñata propriu-zisă, dar semăna.

O făcuse mama lui, ca să-i amintească de casa lor din Südamerika.

De familia de acolo, de tatăl lui Groucho, care nu mai exista, fiindcă dispăruse în Chile, demult, odată cu Salvador Allende.

Stai puţin... Ai răbdare cu mine... O clipă, nu mai mult... Mă deviază o... o imagine puternică... bruscă...

Mama lui Válvarez... Parcă îi simt parfumul...

Parcă îi văd gestul ăla... degetul care aluneca, inconştient, de pe nas pe buze, când îşi sprijinea cotul de braţul fotoliului, în sufrageria apartamentului lor de bloc...

Fascinantă...

Frumoasă...

Fascinantă...

Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea...

Deci, din spatele uşii, zbierete multicolore.

În timp ce Marin Manta – supertenismanul de masă, campionul XXL, singurul cu a cărui statuie s-ar fi putut probabil schimba soldatul ăla imens şi încruntat de pe Strada Armatei Române din Sfântu Gheorghe fără să se dezlănţuie războiul interetnic – ne zâmbea blând, cu o nuanţă de mov în mustaţă, netulburat, în timp ce-şi înfigea, prin prosop, un deget într-o ureche.

L-a prins de braţ cu un gest moale pe paznicul cu fălci puternice şi apoi, cu un glas şoptit, exagerat de politicos:

– Domnu' Puşcaş, mata rămâi aici, ştii ce ai de făcut...

Acuma, când spui şi tu, cara Karina, Karina Ocarina, îmi dau seama că, într-adevăr, chestia asta suna ameninţător. Numai că n-am băgat

de seamă. Eram atent la lipăitul şlapilor lui Marin Manta, în timp ce ne conducea la nivelul superior.

Adică, de o parte şi de cealaltă a uşii în faţa căreia aşteptasem până atunci erau scări, de marmură, cu balustradă sculptată. Manta a început să urce prin stânga, poate e important pentru acurateţea istorică. Şi noi în urma lui, pînă într-o încăpere situată, practic, deasupra celei din care auziserăm chirăiturile.

De fapt, într-o cameră de primire, un salon, adică un săloi, he, he, o sală cât toate zilele, cu o masă lungă şi scaune masive cu spătar stilizat, purtând un fel de Wappen, cum să-i spunem?, stemă, aşa, de pretins nemeş.

Blazon, asta e, igaz.

Cu inutil de multe scaune, de parcă am fi fost într-o simulare de Dieta Transilvaniei din filmele lui Sergiu Nicolaescu.

În sala unde ne-a condus Manta, undeva în celălalt capăt al mesei, mai şedea un personaj.

Simpla lui prezenţă acolo, în jilţ, gata pregătit, arăta din nou că gazda noastră juca teatru când spunea că uitase de întâlnire. Adică, de fapt, ne lua peste picior.

Dar, Karina, persoana lui, a vicecampionului mondial, nu m-a impresionat în niciun fel. Mai degrabă mi-a trezit un fel de vagă compasiune. Ochii lui păreau că se uită câş. Deşi nu erai sigur de asta, te întrebai mereu dacă nu e o iluzie, dacă nu te domină imaginea repetată obsesiv la TV, în tot felul de retrospective, cu momentul lui de maximă concentrare de la Tokyo.

În general părea obosit şi stânjenit că trebuie să facă „asta". Vocea lui avea o alunecare stângace, aproape mângâietoare. Care-mi amintea că citisem pe net, când mă pregăteam pentru întâlnire, despre refuzul lui din ultimii ani de-a mai ieşi în public.

Citisem, de asemenea, că părţi semnificative ale naţiunii îi ceruseră să candideze la preşedinţia României.

Ar fi fost interesant.

Un fel de lider anti-carismatic.

Ştii cum e când îţi freci tare ochiul şi pe ecranul negru din spatele pleoapei vezi un fel de cerc luminos cu o pată perfect neagră în centru?

Ei bine, pata aia ar fi putut fi el.

În naivitatea mea, am crezut c-o să fie uşor. C-o să-l intimidez din prima cu reţeaua de organizaţii pe care o reprezentam, mai densă chiar decât rădăcinile stejarilor seculari ai codrilor secuieşti.

M-am simţit deodată, cum spune neamţul, bemächtigt, împuternicit. Cel mai tare din parcare.

Parcare, da – în parcare îl văzusem mai înainte pe tipul ăla din fundul sălii, care avea să se bage în seamă foarte curând.

Marin Manta a făcut prima mişcare.

S-a focalizat pe Melinda, tot limbajul lui corporal era îndreptat spre ea, urându-i un fel de bun-venit care părea că nu se mai termină. Dar fără să sugereze c-am putea lua loc pe jilţurile care oricum stăteau degeaba pe-acolo, în număr aşa de mare.

Se uita la ea, cel puţin cu un ochi, chiar când mi se adresa mie. Cred că asta mi-a amintit de clipul tropical cu fiul lui, care avea ochii ciudat de depărtaţi.

– Also endlich treffen wir uns in Person, Herr Fartäsch...

Şi tot aşa. Vorbea fluent, fără mari greşeli de gramatică.

Ştiam că multe dintre afacerile lui erau legate de Germa şi că mulţi din ăia care vroiau să investească în terenurile lui de golf erau grosse Kannonen din Bundesrepublik.

– Nu e nevoie, Herr Manta, i-am tăiat-o, crezând că-l iau prin surprindere. Ştiu românește. De altfel, sunt pe jumătate român. Numele e românesc, Fartaeş, după tată.

Manta a zâmbit în trecere şi... No, ar fi trebuit să-nţeleg, să-mi pice fisa, că avea tot dosarul şi ştia tot ce era de ştiut despre mine.

Dar nu mi-a picat.

Aşa că am continuat să mă cred deştept.

Ştii, prima dată a fost mai nasol, cu tratamentul, cura, dezalcoolizarea şi tot restul.

Unii spun că e chiar mai greu ca la Drogensüchtige, la dependenţii de stupefiante, deşi, judecând după cei pe care i-am văzut când m-au internat în Germa... Aici, în judeţul Caraş-Severin, nu prea sunt.

Orele nesfârşite când simţeai că timpul nu se mai mişcă.

Nu doar că aveai greutăţi de plumb la picioare, ca scafandrii la 1900. Erai, Karina liebchen, erai cu totul şi cu totul de plumb. Exact ca soldatul fără un picior de care-ţi aminteşti tu de când erai mică.

Mona a descoperit odată o povestire SF pe care voia s-o facem scheci, la Parazitul. Cu un savant care, din greşeală, se închide într-un agregat de dilatat timpul. Nu avea cine să-i dea drumul până dimineaţă, aşa că îi rămâneau de aşteptat acolo câteva sute de mii de ani...

Pricepi ce spun, aşa-i? Adică, aşa mă simţeam şi eu.

Poate şi fiindcă atunci mi-au aplicat constituţia în stil nemţesc. Disciplină de fier. Acum, a doua oară, aici, în judeţul Caraş-Severin, e mult mai uşor.

Numai că mi-e teamă să adorm. Am senzaţia că o să mă trezesc în descompunere, într-un aşternut de nămol şi frunze. Nu mă sperie atât chestia asta cât mă sperie faptul că nu mă sperie.

Că-mi vine să mă las.

E ca şi cum (nu pot să nu-ţi mărturisesc) îmi face plăcere.

Cum era cântecelul nostru, pe vremea Parazitului prietenos, în care făceam mişto de lălăielile sentimentaloide de la cenaclul Grasului?

Ce-aş vrea săăă fiuuu?

Pipi cald într-un pat de copiiil...

Aşa, aşadar, tot singur, tot numai eu şi reportofonul.

Cara Karina, ceea ce auzi e zgomotul apei cu care mă spăl pe mâini.

Şi, bineînţeles, şuieratul ăsta bizar şi stupid al dintelui meu.

Imediat voi intra la duş.

Duşul rece de seară.

Ai să mă auzi chiar ghiorţăind, când îmi iau pastilele.

Şi gâlgâind când mă clătesc de pasta de dinţi.

Desigur, ai să asculţi înainte murmurul periuţei electrice.

Şi printre toate astea, din când în când, câte-un pârţulică.

– Stimate domnu' Manta úr..., a pornit Melinda dintr-o atitudine rezervată, de şcolăriţă timidă care trebuie să-i spună ceva neplăcut pedagogului.

O postură care o făcea delicioasă.

– ...noi ştim că vreţi să porniţi próţes, că vreţi să folosiţi de toate armele ce aveţi, fiindcă desigur că sunteţi o mare personalitate în ţara noastră, desigur că şi secuii vă stimesc pentru ce aţi realizat şi cum aţi câştigat acolo la...

A ezitat, puţin speriată, nu-şi mai amintea unde anume câştigase omul din faţa noastră titlul de vicecampion mondial la tenis de masă.

– ...la... Ölimpiadă. Dar nu e corect să intraţi peste munca noastră, peste efort de la atâţia oameni, din aşa multe părţi, care... Poate nu ştiţi cum a cumpărat asociaţia această pădure. A fost o reţea de oameni peste tot în Éuropa, în şcoli, în licee, pe modelul cum a cumpărat pădure în Ámazonia. Da, mulţime de copii de la şcoli din ţările scándinave... au adunat câte puţin bani, dar toţi la un loc au făcut sume mare şi au cumpărat pădure primară ca să lase aşa cum este. Să păstreze, să regenereze. Fiindcă pădure este plămân la Mama

Geea. Şi aici la noi în Ardeal a fost la un moment dat cea mai mare pădure din Éuropa şi încă mai putem să salvăm măcar o fărâmă. Totul s-a făcut absolut legal, rendben, fiindcă avem coleg jurist care specialist la dreptul mediului, şi la Románia şi la Éuropa, la Uniune şi la Consiliu, şi internaţional. Şi ce vrem să spunem este că...este că...

– Dragă domnişoară, a început Manta.

Melinda a mârâit scurt, o enerva chestia cu „domnişoară". O enervau şi secuii când îi spuneau kisasszony.

Dar vicecampionul nostru s-a făcut că nu observă – deşi era clar că observase.

Strategia lui era să ne pună, prin orice mijloc, într-o poziţie de inferioritate. Mână de fier în mănuşă de catifea. Aşa că a mai apăsat o dată pedala, sau petala, am putea spune, fiindcă, aşa cum stătea în faţa noastră, în halatul de baie, omul avea şi ceva delicat, vulnerabil, de manipulator-cărăbuş:

– Dragă domnişoară...

De cărăbuş-filozof.

– ...ştiţi că viteza unei mingi de ping-pong poate să depăşească o sută de kilometri pe oră? Vedeţi, eu am învăţat să gândesc, să acţionez, în funcţie de...

Verdammte Scheisse, acuma mi-am dat seama că nu se aude mai nimic din ultima parte. No, bine, era la mintea cocoşului că dacă merge duşul n-o să se mai înţeleagă ce spun.

Plus că a fost o idee proastă să duc reportofonul ăsta în aburul din baie.

Recunosc că fac abur în baie, dens, aproape lăptos.

Puteam să ţi-l fac kaputt, cara Karina, îmi pare foarte rău.

Plus că ţi-am înregistrat vreo douăzeci de minute bune cu sunetul duşului şi apoi al periuţei de dinţi electrice.

Pe care mi-am permis să le şterg.

Oricâtă autenticitate ar fi adus poveştii pe care vrei tu s-o spui în cercetarea ta, cred că ai fi avut probleme cu transcrierea.

Iar acuma nu prea am chef să repet.

Şi e păcat, fiindcă am avut inspiraţie. Am fost capabil să redau cu amănunte conversaţia noastră de seară din „sala Dietei".

Acum mi-e imposibil s-o iau de la cap. Momentul de iluminare s-a consumat. Văd că se înţelege până în punctul în care Manta vroia să pară un fel de chinez bătrân care roteşte bile de fildeş.

Trebuie să spun totuşi că, şi dacă ai fi avut stenograma întâlnirii respective, tot n-ai fi putut pricepe mare lucru.

Un ghem de ciudăţenii.

Melinda vorbind în locul meu, ca un ventriloc, încercând să-l intimideze pe Manta cu presa internaţională, cu reţeaua internaţională de eco-radicali, dacă nu de-a dreptul de eco-teroriştii, care susţinea proiectul ei.

Am înţeles repede că era cel mai bine să tac, să afişez o mutră indescifrabilă, alături de mutriţa ei dulce-indignată. Ceva în genul feţelor cu care Vlad îi secera pe toţi, le smulgea rafale după rafale de aplauze, în vremurile de aur ale Parazitului prietenos.

Un aer de Transsexual Transsylvania.

Ştii la ce mă refer?

Ai văzut The Rocky Horror Picture Show?

Când, deodată, ne-am trezit cu tipul pe care nu-l băgasem în seamă până atunci. A apărut lângă noi, ştii cum? Cam cum vin ţintele alea de la poligoanele de tragere în filmele poliţiste. Goleşte eroul sau eroina, cu căştile pe urechi, un întreg încărcător, apasă pe un buton şi, djiiiiip, im Nu, instantaneu, vine ţinta la el.

Deci, ne-am trezit lângă noi, ameninţându-ne, cu celălalt personaj din sală. Intervenţia i-am redat-o eu în amănunt, dar s-a pierdut în susurul duşului. Aşa că mă rezum la ideea principală:

– Spune clar la Lege, un fond silvic neamenajat corespunzător şi neexploatat conform prevederilor în vigoare poate fi confiscat. Asta e, nu încap discuţii.

Ar fi fost normal să empatizez cu Melinda, să particip, nu-i aşa?, la indignarea ei. Striga, împurpurată, aproape făcând să vibreze cristalele candelabrului de deasupra noastră:

– Asta nu-i admisibil, domnu' Hliza, dumneavoastră nu puteţi să ameninţaţi aici, este scandalos că sunteţi aici, dumneavoastră sunteţi procuror, n-aveţi dreptul să amestecaţi...

Dar de unde atâta indignare, cînd eu comutasem pe stupefacţie?

Mă cuprindea, ca un fel de frig, certitudinea că îl ştiam, că îl mai întâlnisem.

Probabil că momentul recunoaşterii ar mai fi întârziat, dacă în clipa aceea nu s-ar fi petrecut ceva foarte bizar.

În timpul discuţiei ajunsesem foarte aproape unii de alţii, eram ca un snop, legaţi prin pasiunile noastre de semn contrar.

Şi, deodată, ne trezim izbiţi de ceva.

Un fulger globular străbate prin entitatea pe care ajunsesem s-o alcătuim, risipindu-ne pe care încotro.

Abia în secunda următoare, când percepţiile mi s-au aşezat, am văzut că era vorba despre un băiat.

Copil sau adolescent, aproape imposibil de spus.

Cu o faţă palidă şi pistruiată, cu păr cânepiu.

Şi ţinând în braţe, ca pe o gâscă din alea mari, leşeşti, cum avea prin curte maia de la Arpaş, un model de buldozer.

După ce trecuse ca o furtună magnetică printre noi, deraindu-ne busolele, băiatul se oprise, ezitant, parcă tremurând. Cu gesturi lente de tai-chi, dar amintind şi de Jeremy Davies în rolul lui Tom-Tom din Million Dollar Hotel, s-a agăţat de Manta şi a scâncit:

– Dadu, dadu, dadu!

Vocea unui bebeluş disperat, părăsit, înfometat, suferind.

Singurul dintre noi rămas nedepăşit de situaţie a fost Manta.

Cu aerul lui trist, de sediment imemorial, l-a luat pe după umeri pe copil, murmurând, cu un fel de dezamăgire stoică, resemnată:

– Domnu' Puşcaş, ce s-a-ntâmplat, dom'ne? Ţi-am spus să nu se mai întâmple...

Pugilistul cu faţa ca un perete care ne condusese în „salon" îşi făcuse şi el apariţia, răsuflând greu:

– Nu ştiu, a trecut pe lângă mine, nu ştiu cum a trecut pe lângă mine... Asistenta, doamna Mimi, cred că iar a adormit...

Ei bine, în momentul acela, zăpăceala şocului m-a dez-zăpăcit, m-a dez-căpăcit, dacă pot spune aşa.

A smuls dopurile care-mi blocau conductele memoriei.

Mi-a devenit clar de unde cunoşteam faţa individului.

Clar de tot.

Căminul de azilanţi, detaliile topografice, culoarele, intrarea, scările, uşile identice ale dormitoarelor.

Clanţele identice.

Aşternuturile identice.

Şi băile.

Că tot am feştelit-o mai înainte, la baie, cu reportofonul şi tot restul. Bine că nu ţi l-am stricat.

WC-uri fără lanţ. Numai cu clapetă. Nu mai văzusem aşa ceva.

– El e Martin, nepotul meu, a explicat trist Manta. Mama lui, Hendrike, fosta soţie a lui fiu-meu, e... ea m-a... l-a lăsat la mine... Băiatul are o problemă, autism, crize de panică, imprevizibile... De aceea au venit copiii, să-l distreze... De la orfelinatul pe care l-a întemeiat aici în zonă... un prieten de-al meu... dar se pare că lui Martin îi e cam teamă de vizitatori...

Îmi mai amintesc că l-am auzit spunând (mie?, parcă mie, deşi nu avea sens, discuţia o purtase tot timpul cu Melinda):

– Credeţi-mă, nu am nimic cu aiurelile lui fiu-meu, nu e ceva şovin, nu am absolut nimic cu ungurii. Dimpotrivă, ce propun eu o să dezvolte regiunea, se vor crea locuri de muncă, vor veni investiţii. Ce rost are să ţineţi un asemenea teren degeaba, să blocaţi resurse de dezvoltare pentru o utopie...?

Toate astea în timp ce-şi strângea nepotul la piept şi îi mângâia părul, care, probabil, i se încâlcise din pricina panicii.

Mă şi mir că ţin minte chestiile astea.

Fiindcă, în timp ce mă retrăgeam, centimetru cu centimetru, cu spatele, nu-mi puteam lua ochii din ochii individului căruia Melinda îi spusese – asta îmi tot răsuna în cap, cu ecou – „domnu' Hliza úr".

Când am coborât din sala de conferinţe a lui Manta eram ca teleghidat. Melinda, lângă mine, nervoasă, îmbufnată, obsedată de cauza ei. Îmi venea să mă întorc în fugă şi să-l strâng de gât pe Hliza, urlând la el:

– Ce căutai acolo? Ce căutai tu, mă, acolo, în Asylantenheim, dacă eşti procuror?

Dar nu puteam scoate o vorbă. Fălcile îmi erau blocate. Mă simţeam neputincios. Şi mă uram pentru asta.

Nu i-am spus nimic Melindei, nici atunci, nici mai târziu.

Alături de noi cobora şi majordomul Puşcaş cu tânărul Martin. Băiatul strângea la piept maşinăria aia şi îmi mai arunca din când în când câte o privire înspăimântată.

Când am ajuns la nivelul inferior, uşile erau date în lături – probabil de când o zbughise copilul prin ele. Şi am deslușit acolo o agitație de mâini şi coifuri colorate. Când ți-am vorbit mai devreme despre senzația că vedeam prin uşă confetti şi panglici creponate probabil mințeam. Mă mințeam. Atunci le-am văzut de fapt, şi pe urmă memoria mea s-a jucat un pic.

Dar mai bizar încă a fost tipul pe care l-am văzut în mijlocul copiilor. Într-un fel de robă şi cu o tichie pe cap, care-l făcea să semene cu Gaddafi când venea în vizită la Ceaușescu.

Sau cu asta îl asociez mecanic, fiindcă hainele alea aveau, cumva, culoarea nisipului.

Oricum, era el.

Era Matthias Beutel.

Legenda rockului săsesc, sau mai precis kronştădtean, sau mai precis singurul cetățean al Ţării Bârsei care a intrat serios în hall of fame-ul Republicii de la Bonn.

Beutel, nu-ți spune nimic? În patria germană a fost realmente celebru. OK, nu numai pentru tine, şi pentru nemții din generația ta, e abgenutzt, cum să spun?, worn out, ofilit. Dar la saşi, până azi, liebe Karinchen, chiar la teenagers, când fac câte o întâlnire, de exemplu la Dienkelsbühl, când apare el pe scenă, e delir. De-lir.

Dar ce naiba căuta aici?

Şi masa aia, în jurul căreia erau adunaţi copiii – plină cu nişte maşini ciudate. Nave spaţiale, aş fi zis la prima vedere, dar de fapt cred că erau nişte buldozere teleghidate, care se înfruntau, pline de luminiţe de semnalizare, în zbieretele micuţilor orfani...

Dar de-acuma, gata!

De-acuma va trebui să te arăţi, cara Karina, ca să mergem mai departe.

Ştiu că ţi-am făcut zile fripte până am aceptat să ne vedem und so weiter, dar acum ai început să-mi lipseşti.

Oricum, m-a impresionat de la început încăpăţânarea cu care mi-ai luat urma până aici, în Banatul montan, în judeţul Caraş-Severin. Abilitatea cu care l-ai întors pe degete pe Edwin şi l-ai făcut să-ţi spună unde sunt.

Dar dacă vrei să mai storci ceva de la mine, trebuie să mă-ntrebi, să mă provoci.

Apropo de nimic: tu ai făcut vreodată concurs de cine poate să strângă în gură mai multe seminţe de floarea soarelui – pe numărat cojile?

Noi făceam, în vremurile de aur ale Parazitului.

Şi ştii cine câştiga de obicei?

Cred că n-o să ghiceşti.

Mona.

Da, da, Mona.

Für alle Fälle, Mona.

6.

Nu mai ştiu dacă imaginea ei sau doar un fel de ramă foarte bogată, aşa ca-n Bavaria barocă, făcută din frustrările mele că am pierdut-o.

Şi înăuntru nimic.

Rama fără portret, mă înţelegi, goală.

Pierdută, brusc, total, stupid, fără nimic în schimb.

Sau se spune „la schimb"?

Mintea mea e pe bile de rulment, ezită până şi la prepoziţii, naiba să ştie ce limbă mai e şi asta, pe care-o vorbesc eu.

Crede-mă, aş jeli non-stop în maghiară. Pe secuieşte, dacă s-ar putea, după călătoria noastră prin Háromszék, cele Trei Scaune. Cu Melinda neverosimil de diafană, conducând rinocerul ăla de jeep.

Ceva demn de romanele grafice fantasy ale Sonjei Mireille, dar fără spasmele sumbre cu care ar fi înconjurat ea o prinţesă călărind un rinocer.

Nu, Melinda era un fel de zână bună, oarecum celtică. Adică, urechile ei uşor pointy, sidefii, parcă mai luminoase decât chipul şi părul ei, oricum foarte luminoase.

Ochii ei, a szemei, nefiresc de deschişi, foarte translucizi, deşi n-aş putea explica ce vreau să spun cu asta.

Şi nici dacă erau albaştri sau verzi.

Jeep-ul asociaţiei, cu care acoperea un teritoriu imens, dar şi, ca să spunem aşa, o mare varietate de probleme. Ca şi cum ne-am

fi deplasat cu ditamai vehiculul pe o țesătură de responsabilități morale atât de fină, încât amintea de ciorapii pe care mama îi ducea când eram mic la ceva care se chema pe românește „remaiat".

O plasă de susținere ce amenință să se destrame în orice clipă sub jeep-ul nostru.

Sau ca și cum, în călătoria noastră prin Țara Secuilor, care devenea tot mai mult Szekelyföld, am fi înaintat nu pe drumurile alea de pădure, adeseori desfundate, ci pe niște punți făcute din strune.

De altfel, muzica pe care mi-o punea Melinda era folk secuiesc de prin anii '70, Taltos RT und so weiter. Melancolii középkori, medievale, prelevate cu grijă, ca niște probe. Vagi, deprimante și totuși straniu senzuale. Sfâșietoare.

Ți-am spus cum am ajuns să fim separați, Sonja Mireille și cu mine? Ei bine, când a luat foc apartamentul ei.

Da, au venit pompierii. Ca în cântecelul cu die kleine rote Feuerwehr.

Bine, noi, cu Parazitul, am cântat la întâlnirea comunității evanghelice AB alle meine Entchen, dar îți povestesc altă dată.

Sonja Mireille și cu mine eram înăuntru, inconștienți. Nu, nu de la fum. Nici spumele de la gură nu erau de la extinctoare. Epuizați și beți morți, după o ceartă dementă. Total hektisch.

Ca două maimuțe care se alergau una pe alta, isterice, peste pereți, pe tavan.

Plictiseala îngrozitoare, în timp ce Sonja Mireille era încovoiată peste planșetă și migălea la romanele ei grafice.

Într-un fel, aveam și eu planșeta mea. Mă zgâiam la pereți.

Să nu te miri, aşadar, că preferam să mă uit la filmele lui von Trier. Singurele pe care le ţinea în casă. Îmi plăcea serialul ăla al lui, *Riget*, *Regatul*, despre un spital, Spitalul Regal din Copenhaga.

Şbnhvn, cum spun ei.

Un spital bântuit de fantome. O poveste comico-grotească, fantastică, absurdă, un fel de *Twin Peaks*. Celelalte filme ale individului mă plictiseau îngrozitor. Un bohoţ, un măscărici, foarte scremut. Şi pe urmă chestia asta cu „von". Dumnezeule, ce-am mai fi făcut mişto de filmele lui, dacă le-ar fi făcut el şi le-am fi văzut noi în vremurile de aur ale Parazitului.

Ok, dar *Regatul bântui*t...

Mă uitam, îţi spun, atunci când nu se învârtea pământul cu mine de la J & B.

Fiindcă nu cu bere ne alimentam noi euforia.

De fapt, chiar şi când se învârtea pământul cu mine, fiindcă aveam antrenament.

N-aveam ce face, mă uitam la pereţi sau la treieratul lui von Trier.

În daneză, da, însă cu Untertiteln, cu subtitluri.

Titlul german era stupid. Geister. Geister I, Geister II.

Fantomele, sau ceva.

Stupid.

Von Trier apărea personal, la sfârşitul fiecărui episod, şi debita nişte prostii pe-acolo, să se bage-n seamă.

Şi, uite-aşa, nici nu ştiu cum şi când, m-am trezit traducând subtitrarea în româneşte.

Nu mă-ntreba de ce, dar m-am avântat în asta cu pasiune. Cu ochii în flăcări, cu limba-n colţul gurii. Determinat, ce mai. Pus pe treabă.

Nimic nu m-a mobilizat, la viața mea, ca lucrurile care n-aveau niciun rost.

Așa că înțelegi de ce sunt membru fondator al Parazitului prietenos.

Adevărul e că nu-mi vine să cred. Ich kann es nicht begreifen. Nu pricep nici cum a început, nici cum s-a terminat. De ce s-a terminat. Brusc și iremediabil. S-a dus naibii.

Expediția aia prin Țara Secuilor, cu Melinda care-mi arăta toate proiectele în care erau implicați. Universitatea asta la care am înțeles că-ți faci tu doctoratul e a lui George Soros, nu? Asta fuseseră și ei, inițial. O filială a fundației lui Soros, care, pe urmă a trebuit să plutească singură.

Și au reușit, intrând în colaborări, ramificându-se, ramificându-se.

Era ciudat, különös, că, în relația noastră, eu trebuia, dragă Karina, să fiu românul. N-aveam de ales: deși eram cetățean federal, plătitor nominal de impozite în Renania de Nord-Westfalia, da, da, cu asta nu te joci, acolo impozitele sunt sfinte.

Deci, eu eram românul, cel care putea să corecteze limba, care simțea parfumul nuanțelor și farmecul greșelilor. Orice împiedicare gramaticală a Melindei, vocalele ei, când lungi, când scurte, în mod imprevizibil, toate astea îmi făceau plăcere. Plăcere pură.

Mă și întreb, oare chestiile astea nu mi-au produs orgasm chiar înainte să o ating?

Asociația secuiască de prietenie cu natura se ocupa cu de toate. De pildă, alimentarea cu apă, fiindcă nu toate satele erau racordate la rețea. Sprijin pentru primării, ca să-și facă bugetele. Pentru micii, foarte mici, microscopicii întreprinzători care voiau, de exemplu, să-mbutelieze apă minerală sau lapte de bivoliță.

Cum se gestionează microcreditele, după ideea tipului ăla din Bangladesh, Yunus cred. Știam numele din Germa, toți prietenii mei activiști de pe-acolo erau în limbă după el. Deși umblau și zvonuri că omul era un escroc, că ar fi deturnat fonduri...

De asemenea, nu știu dacă ți-am spus, Melinda și prietenii ei țineau ateliere de învățat alfabetul runic secuiesc, la care veneau oameni de toate vârstele.

Era foarte haioasă. Cum stătea pe vine, ca o zână surprinsă într-un luminiș din pădurea fermecată, înțelegi, tocmai când... he, he... Dar cu atât mai diafan, fiindcă absolut orice materie ar fi ieșit dintr-o zână nu putea fi decât diafană și parfumată...

He, he...

Stătea pe vine, între micuți, și le arăta cărți în care semnele alea ciudate, arhaice, în general misterioase și amenințătoare, arătau ca niște clovni grași, psihedelici, binevoitori și multicolori.

Copiii se uitau la ea fascinați.

Nu lucra singură, evident că nu putea face ea toată munca.

Mi-l amintesc distinct pe Beczi, cred că arhitect. Un băiat care nu se așeza niciodată. Purta o căciulă jamaicană, grea și moale ca o pizza calzone lăsată pe ceafă, și ținea tot timpul în brațe un fel de proiect. Ceva din cutii de carton și scobitori. N-am înțeles în ce fel avea legătură cu terenurile pe care lupta să le salveze Asociația.

Mai era Mikki, cu barbă ultra-îngrijită, specialist în administrație publică regională. Și cel pe care-l numeau simplu Gică, românul echipajului, cu mustăți de honved și pantofi de piele întoarsă, foarte roșii. Avocat, specializat în drepturile omului. El îmi repeta întruna, de parcă eu eram cel ce trebuia convins:

– Nu se poate să fie chiar așa absurd Manta asta, probabil că am putea să-i oferim o alternativă... E, de asemenea, interesul pe care

l-ar avea presa din Germania pentru afacerile asociatului lui, Matthias Beutel... Cum se poartă administratorul de acolo cu romii şi aşa... M-am ocupat personal de acest dosar...

Era şi contabilul Laczi, dintr-o familie de pastori, de origine din Apaţa şi înrudit cumva cu însuşi Apáczai Csere János. Dar şi Nagy Ágy, fosta colegă de liceu a Melindei care venea ca un spârnel, zilnic, de la Odorhei-Udvarhely. Parcă avea un motoraş în fund. Prietenii făceau mişto de ea fiindcă numele ei era şi titlul unui şlagăr de prin anii '60. Dacă, subliniez: dacă, am înţeles eu bine.

Aber doch, Melinda era peste tot, nu se putea nimic fără ea, nu se mişca nimic, toată lumea ştia asta. Ca vântul care pune în mişcare turbinele eoliene.

Tot turul Ţinutului Secuiesc, îţi dai seama, aproape din casă-n casă, cu ea ca o regină tribală magică, venind pe maşina de teren de parcă ar fi fost în cârca unui rinocer, ca în, cum spuneam, romanele grafice ale Sonjei Mireille.

În zilele pe care le petrecusem la Sovata, intrasem pentru prima dată în saună împreună. Îmi amintesc perfect chipul ei, în semiobscuritate. Deşi transpiraţia hipersărată îmi ardea ochii.

De altfel, şi ei.

Clipeam tot timpul.

Feţele noastre erau atât de aproape. Distanţă atât de intimă, de caldă şi catifelată, încât devenea un fel de mască facială, cum să-i spunem?, dublă, simultană...

Acolo, la Sovata, ne-am făcut şi un prieten. Un fel de pet. Hamszter Jusszi, îi spuneam noi. Era un chelner mic, efectiv cât un şoricel, cu ochii ca două boabe de piper şi părul tuns perie.

Melinda îl întreba mereu câte ceva, îl atrăgea către noi. Ca şi cum îi punea firimituri, ca şi cum încerca să-l îmblânzească.

Dacă îi dădeai puţină atenţie, nu mai scăpai de el.

Melinda nu ţinea pasul cu ritmul confesiunilor lui, nu reuşea să-mi traducă niciun sfert. Édes Székely nyelv, dulce grai secuiesc...

Să vezi ce vestuţă verde cu roz avea...

Melinda mi-a spus că era atrasă de pufuleţul de pe capul lui, că voia să-l mângâie. Eram convins că glumeşte. Ei bine, a doua zi dimineaţă s-a trezit înaintea mea şi, când am coborât la micul dejun, ai ghicit, îl mângâia pe ciuf şi râdea. Hamszter Jusszi strângea din pleoape şi chiţăia şi el.

Tot turul Ţinutului Secuiesc, având în centru (no, bine, probabil nu în sens factual, dar aşa e în mintea mea) un crater. Un crater adevărat, Karina liebchen, un crater străvechi.

Fiindcă asta e Szent Anna tó, lacul, tăul, Sfânta Ana: un crater. Cu apă rece ca gheaţa. Nu e genul meu chestia asta, înotul extrem, dar atunci n-a contat. Am intrat şi am avansat amândoi, parcă dintr-o singură mişcare, până în mijlocul lacului.

O lumină ciudată, különös.

Különösem jó.

Iar apa avea o consistenţă specială, un fel de gelatină diafană, prietenoasă.

Sau aşa se face, în general, apa în amintire?

Sau e de la rahaturile astea de medicamente pe care le iau tot timpul, aici, în acest sanatoriu aproape secret din judeţul Caraş-Severin?

Melinda, cu energia ei blândă, constantă, calmă şi chicotitoare de parcă nu era normală la cap. Ascultă-mă pe mine, femeia asta n-o să îmbătrânească niciodată. Râdea ca biluţele de rulmenţi cu care făceam troc la Kindergarten.

Nu mai știu cum am ajuns să ne sărutăm, a venit atât de firesc, de dintr-odată. De dintotdeauna.

Cu Sonja Mireille devenise o corvoadă, îmi simțeam gura amară, mi-era oroare, se zice așa?, nu, nu neapărat de ea.

De mine.

Mi se părea că sunt o hazna, că gura mea e ductul de deversare. Sigur, și ea bea din greu, și cam tot aceleași lucuri, și ea ajunsese să arăte ca o sperietoare, ca o fantomă. Dar îmi interziceam strict să mă gândesc la ea în termeni de descompunere.

Deci, la început, foarte la început (dar ce înseamnă asta, când de fapt cu Melinda am stat atât de puțin?) încă aveam o reținere. Mi se părea că sunt contaminat, că sunt plin de un fel de germeni, că nu trebuie să stau prea aproape.

Dar totul a venit de la sine.

Un fel de strălucire centrală, extrem de intensă, care topește. Doar marginile păstrează tot felul de detalii.

Gen: un prosop de baie portocaliu cu vișiniu, aruncat într-un coș de gunoi.

Fiindcă aveau coșuri de gunoi, frumos, acolo, pe malul lacului. Se vedea că ești și nu ești în România.

Dar acum îmi amintesc mai ales de asta:

Cum se străduia să se schimbe în mașină. Să-și tragă, să-și dezlipească de pe ea costumul de baie. Întâi BH-ul, cum îi spune, Karina?, sutienul, așa, pe urmă slipul. În spațiul acela foarte îngust dintre fotoliu și volan. Cu o stângăcie, cum să-i spun?, elegantă nu e OK, e prea puțin.

Un fel de spirit al apelor care se schimba în secret.

În ființă umană.

O stângăcie cinoșă? Chepeșă? Edeșă?

O stângăcie zveltă?

Sprintenă?

De la sprint, şi aşa.

Ca alergătorul când se aşază la start.

Aşa mi-o amintesc, mai ales în punctul de maximă concentrare în care îşi trecea slipul ud peste poantele delicat-ascuţite ale picioarelor.

Iară-mi fluieră-n cap incisivul ăsta stupid!

Pe cuvântul meu că-mi vine să-l scot! Era bine dacă s-ar fi putut deşuruba.

La un moment dat am ajuns în faţa unui gard de sârmă foarte înalt. Dincolo de care se vedeau un fel de construcţii aerodinamice, de hangare sau silozuri. Totul avea un aer de bază militară. Dar pustie, postapocaliptică. Nu se auzeau decât greierii.

Cel puţin aşa am crezut.

Dar când, ieşit din maşină ca să mă dezmorţesc, am dat să mă aplec după o floare ce scotea capul prin gard, poate fiindcă semăna cu alea pe care le broda Oma, am auzit-o pe Melinda strigând:

– Nu atinge! Tilos van, e interzis!

Şi am înţeles că sunetul acela nu era produs de insecte, ci de electricitatea care trecea prin gard.

– Aicea, mi-a spus Melinda, este orfelinatul lui omul acela, rock-star-ul din Germania.

– Beutel?

– Da, aşa. Se numeşte ca un personaj de desene animate de la voi... de la Nemethország...

– Nu cumva Schnappi? am tresărit eu. Schna-a-appi, das kleine Krokodiiil???

– Oricât am încercat să venim şi aici cu teatru de păpuşi, cu atelier de desen şi aşa, jocuri, nu am putut. Nu a lăsat niciodată.

În clipa aceea uşa uneia dintre construcţii s-a deschis, poate chiar glisând, ca în filmele SF sau ca la Fundaţia Generală de Investigaţii a lui Vlad. Şi de acolo a ieşit... Cine crezi? Domnul Puşcaş, individul pe care-l întâlnisem la manor-ul gotic al lui Manta, pe post de majordom.

Domnul Puşcaş, încojurat de câţiva copilaşi nevinovaţi.

Păreau în pauză sau ceva. Dar ce le putea preda lor domnul Puşcaş?

Eram la o distanţă numai bună ca el să nu ne observe, dar să poată fi recunoscut.

– Ce caută ăsta aici? am pufnit.

– Păi, e şi administrator la fundaţia lui Beutel. Aşa, de el am povestit că se spune că a bătut om că nu a mulţumit pentru plată şi că le spune la czigany din satul de alături că i-a luat dracul, că el e al doilea Hitler...

Şi abia atunci, dragă Karina, mi-a revenit în cap. Ceea ce încercasem să îndepărtez cu totul, în zilele acelea fericite. Nu atât şocul produs de Beutel, prăbuşirea unui idol din adolescenţă, complicitatea lui cu Manta, brutalitatea animalică a administratorului lui, şi tot restul.

Cât întâlnirea cu Hliza. Revelaţia că îl văzusem pe vremuri, în Heim, atunci când arsese, ca un ziar îmbibat în benzină, ca un cocktail Molotov, prietenul meu Olaf.

Mi-a venit în cap şi nu mi-a mai ieşit cu niciun chip.

A devenit o obsesie.

Din acel moment.

Şi aşa am ajuns la Vlad.

Ai să vezi că aşa am ajuns la Vlad.

7.

Ach, liebe Karrrrrina, te-ai întors.

Endlich, endlich!

De-acum nu mă voi mai înregistra de unul singur, în oglindă und so weiter.

De-acum nu ne mai îngheață nasul și picioarele, cum recitau pe vremurile Parazitului, pînă la epuizare, Tibi și Pilu.

Cum a fost la conferința, la conf-perniţa, aia a ta?

Deci, să-ți sărbătorim totuși întoarcerea!

Îţi ofer un pahar de apă plată.

Și am să-ncerc să-ți servesc și o porţie mai consistentă din ce știu că-ţi dorești.

Lupu. Vlad Lupu.

Vlad-Lupu-pe-pâine.

Vlad, duhănind în penumbră. Fumul îl ascundea ca după un paravan semitransparent, cu modele.

Figura dragonului chinezesc, de pe vremea Parazitului: când îți holbai ochii, gata să-ți sară din orbite, și lăsai fumul să ţi se verse, pe nări, printre canini, din gura abia întredeschisă.

Probabil unii spectatori rămâneau cu iluzia că fumul ne ieşea şi pe urechi.

Deci, Vlad. În camera lui de la hotelul Şugaş.

Camera 18.

Totul avea încă un, aşa, un nahgeşmac comunist, fotolii de-alea acoperite cu prosop caisiu, scaunele bătoase, vopseaua zgrunţuroasă de pe pereţi...

Vlad, şi fumul care-i ieşea parcă prin toţi porii... Mhhh, nu, nu ai pielii lui, ci ai hainei lui de piele.

L-am găsit aşa, strâns în el, cam ca Titanul lui Rodin, ştii tu, cu pumnul căuş, în care-şi ascundea ţigara.

De fapt, ca pe vremuri. Ai fi zis că e o santinelă uitată pe graniţă, pe unde se agaţă harta-n cui.

– Mda, a murmurat. Mda, mda, mda.

M-am mirat că, de când îl văzusem ultima dată, şi anume la televizor, nu-şi schimbase haina aia zgrunţuroasă, ca o scoarţă de copac.

Era, fără discuţie, albit.

Vedeam asta, normal, la părul scurt de pe cap şi la ţepii din barbă. Dar e de bănuit că... peste tot... mă-nţelegi...

– Partizani secui... Ce chestie!

Cred că asta a spus.

Atunci, pe moment, asta n-avea sens pentru mine.

Şi a continuat, uitându-se-n podea:

– Ar fi o chestie.

Abia când l-a închis mi-am dat seama că vorbea la telefonul mobil. Eu îl vedeam dintr-o parte. Eram la el, adică în camera lui de hotel, şi mergea CD playerul.

O litanie ciudată, într-o limbă ciudată.

O voce răniță, dar care părea să poată jeli la nesfârșit. Și încă una, mai subțire, crescută parcă din cea dintâi. Ceva trist, obosit, două femei care parcă cerneau ceva, parcă dădeau foarte lent, ca-n vis, ceva prin sită.

– Mda, Gogo. Nasol.

– Mda, Dodo, i-am răspuns, fiindcă știam dintr-odată, cu o claritate nefirească, despre ce vorbește. Mda, am înțeles.

Cum putea să tragă din ciotul ăla de țigară! Cu sete, ca un mecanic de locomotivă din filmele cu ilegaliști.

– A fost nasol, cred, am însăilat eu. Îmi pare... Nu pot să-mi închipui cum...

Ce să-i fi spus? Că nici eu n-am dus-o pe roze? Că m-am simțit de multe ori pe-acolo, prin Germa, cara Karina, ca un Arschloch?

Că nici după atâția ani de locuit, studiat, plătit taxe, împreunat cu băștinașele, tot nu-mi găseam locul?

– Dodo, i-am spus, îmi pare rău. Știu că... e clar că... v-au... adică, după...

„După ce-am tăiat-o", vroiam să spun, dar cuvintele-mi rămâneau în gât.

Știam, Karina-Corina, știam. Și el știa că știu.

Adevăratul futai începuse după ce eu apucasem să plec.

E drept, cu acte-n regulă, cu familia, în calitatea mea incontestabilă de semi-sas. Dar fapt e că mă cărăbănisem.

N-aveam cum să nu mă simt vinovat că mie mi se dăduse drumul din cușcă. De parcă aș fi meritat.

– Mda, murmura, și în timpul ăsta asculta atent tânguirile din CD player.

Lihnite, dureroase, și în același timp vag răsfățate, de parcă totul era cumva la mișto.

– După ce ai plecat, da. Nebunia de pe lume.

Eram convins că fusese mai rău, mult mai rău, decât ceea ce prinsesem eu, înainte de emigrare.

– Le-ai spus tu ceva? De la tine puteau să ştie?

Karina, ai să râzi, dar am rămas cu gura căscată.

– Cum adică?

De fapt, înţelesesem, cumva parapsihic, ce voia să spună. Din tonul meu brusc iritat, chiar isteric, se înţelegea că înţelesesem.

Vlad s-a uitat la mine. Nu era decât o amărâtă de veioză aprinsă-ntre noi. Aşa că mai mult prespun că s-a uitat la mine. Mi-a dat o replică de om care se uită lung la tine:

– Stai liniştit, bătrâne.

Din nou tăcere, din nou o sucţiune pasionată, fără filtru.

– Am văzut dosarele.

„Şi ce dacă le-ai văzut?", îmi venea să strig.

Dar n-am făcut decât să las paharul, singurul din cameră, pe care-l umplusem cu coniac, să se mai plimbe de câteva ori între noi.

Cu fiecare înghiţitură, când a lui, când a mea, licoarea devenea parcă mai limpede, mai cristalină.

Karina, liebling, am simţit că asta îl consumase, îl frământase o grămadă de vreme.

Cine a turnat, dacă a turnat, ce, când, cui.

Marele mister al prafului şi pulberii.

Probabil ai vrea să ştii mai mult despre ce s-a întâmplat atunci, despre anchetă şi tot restul. Cum s-a dezlănţuit Securitatea peste Parazitul prietenos.

Tot ce ştiu e că la un moment dat se urzea un plan despre cum am putea aduce pe scena nenorocitului de cenaclu numerele noastre cele mai tari, înşelând vigilenţa Grasului.

Dar tot restul, chestia adevărată, adevăratul futai, a venit după. După ce-am tăiat-o din ţară.

Bun, stai, trebuia s-o luăm mai sistematic.

Acuma realizez că nu ți-am povestit cum am ajuns la Vlad.

Și nu ți-am povestit, nu-i așa?, ce era cu Hliza, unde eram sigur că îl mai văzusem.

Știi ce e un Asylantenheim?

Un loc de trecere, un „cămin" în care stă imigrantul până i se găsește un loc în societatea germană. Un fel de carantină.

Locul avea un aer militar – probabil de asta construcțiile de metal și prelată ale orfelinatului lui Beutel mi l-au amintit atât de intens și mi-a revenit în minte și moaca lui Hliza.

O construcție militară, da, însă în stil american, știi, nu sovietic, adică nu o baracă delabrată, gata să se prăbușească pe tine.

Nu mai era ca în lagărul de tranzit, unde erau chiar paturi suprapuse. În cămin, aveai un regim de semilibertate, puteai ieși în oraș. Un fel de cetățean în embrion.

Îți dădeau ceva bani de buzunar.

Din care Mutti a ținut neapărat să ne cumpărăm lenjerie – pur și simplu nu avea încredere în ce venea de la alții, chiar dacă cearșafurile și pernele lor păreau überdezinfectate.

Exista un spațiu pentru mașinile de spălat, altul cu tot felul de aparate de bucătărie care nouă, veniți grămadă din România, ni se păreau SF.

Când am plecat, treceam în al doilea an de facultate, la germanistică încrucișată cu română. Și mă simțeam adult, independent de ai mei, mult mai legat de prieteni, de cei din Parazit în primul rând.

Când am ajuns acolo, adică dincolo, când am văzut endlich Cortina de Fier de pe partea ailaltă, am recăzut într-o fază mult anterioară a dezvoltării mele personale.

OK, nu chiar în copilăria mică, nu chiar în epoca în care mă scăpam în scutece (hei, generația noastră nu a avut pampers, nici măcar noi, sașii ori semi-sașii care aveam chestii „din pachet" – doar fetele, na,

ja, mai primeau discret pilule-minune şi tampoane igienice de la rudele-femei devenite refegiste).

Însă am recăzut în adolescenţa timpurie, în pubertatea visătoare.

Autorităţile... cum să explic?... nu te înspăimântau direct, ca brutele pe la care a trebuit să trecem în România, înainte de plecare. Dar îţi transmiteau clar că depinzi în totalitate de ele.

Că eşti un organism primitiv şi vulnerabil, pe care numai raţiunea lor pură, luminoasă, îl menţine în viaţă.

Mă întrebam dacă nu ajunsesem să sufăr de ceva ce Olaf numea, făcând mişto în stilul lui cinic, acid ca naiba, „narcolepsie". Dacă în timpul interviurilor nu adormeam, pur şi simplu. Sau dacă, aşa cum sugera el, în doi peri, nu mă adormea Sistemul.

De obicei, e adevărat, nu mai ştiam ce vorbisem cu autorităţile.

Die Behörde, cum şopteau ai mei, înfioraţi.

Nu-mi aminteam distinct nici figurile, dacă erau masculine sau feminine.

Precis le-am povestit despre Parazitul prietenos, dar nu-mi mai amintesc ce. În schimb, îmi amintesc senzaţia că nu pricepeau nimic.

De cine făceam noi mişto? Ce era aia „umor absurd"?

Nu m-aş mira să aflu c-au înţeles că lucram pentru propaganda comunistă.

Olaf, numele ăsta m-a obsedat de la început.

Fiindcă printre primele cărţi groase pe care le-am citit era una, primită de la rudele refegiste care veniseră să ne viziteze şi care o citiseră în avion. Un roman SF de Olaf Stapledon.

Era în germană, nici nu mi-a trecut prin minte, până târziu, că omul era, de fapt, englez.

Der Sternenschöpfer, aşa se chema, Făcătorul de stele.

Fundația pentru Investigații Generale, refugiul lui Vlad, după ce pierduse finanțarea de la Guvern.

Imaginile de pe ecrane. Obiecte și oase recent dezgropate.

Reconstrucția aia 3D, la care lucra Cip.

Semăna cu Ötzi, omul neolitic pe care l-au dezgropat dintr-un ghețar austriac.

Scheletul, parcă plutind. Un fel de șalupă, învelită în propriile pânze – de fapt rămășițe putrezite de țesuturi și haine care atârnau foarte expresiv...

Stai, gata. Mi-am revenit.

Am momente din astea, parcă merg prin ploaie. Deasă ca naiba, desenată de Sonja Mireille. Și nu mai văd nimic în fața ochilor.

Nu mai înțeleg nimic.

Apa care-mi șiroiește pe față, știi. Parcă ar conține idei. Ăăă, pardon, am vrut să spun ulei. Un ulei rece.

Cum, ce zici? Presat la rece?

Na, mai fă tu mișto de un biet Alcoolic Anonim.

OK, să luăm o gură bună din cafeaua asta – cam chioară, asta e!, cafea de spital – a, nu, pardon!, clinică de reabilitare din județul Caraș-Severin – și să mergem mai departe. Însă încotro?

A, da, Olaf.

Aaah, cara Karina, nu încă!

Trebuie să-ți mai spun asta.

Cum, la mare, am înțeles că e ceva aiurea. Că nu e în ordine. Vreau să spun, burțile din jurul meu. Revărsate, peste slipii care deveneau tot mai subțiri, tot mai obraznici.

Nu-ți mai spun că se dădeau și cu nămol, bărbați și femei deopotrivă, de parcă voiau să șteargă orice diferență dintre ei.

Am început să simt repulsie, așa, de jur împrejur, în mod paușal.

Mai târziu, cu Paraziții, mergeam la 2 Mai, unde făceam, fără probleme, FKK, Frei Köperkultur. Nudism, bre.

Și acasă aveam și locul nostru unde ne refugiam, undeva pe lângă Bran, oare nu ți-a povestit nimeni?

Atolul Monuriki und so weiter.

Dar repulsia aia, care mi-a intrat în piele de mic, n-a dispărut niciodată.

De fapt, o revelație.

Că, încet-încet, au să dea cu nămol peste tot.

– Bun, și? o să mă întrebi. Ce legătură au toate astea cu procurorul din sala de mese a lui Manta?

Au, draga mea Karina, au. Fiindcă, vezi tu, începeam să-mi amintesc, tot mai limpede, că îl văzusem acolo. Mult mai tânăr, desigur, cu mustață, cu plete. Dar era el. Ochii ăia spălăciți, parcă fără pupilă. Așa ceva nu se uită.

Un fugar, un emigrant ca și noi, adăpostit în același cămin cu noi.

Cum naiba putea un român care emigrase în RFG pe la mijlocul anilor '80 să reapară ca procuror, în inima Ținutului Secuiesc, la începutul anilor 2000?

Ce chestie, vezi, nu mi-am tăiat toate unghiile. Acuma observ. Uită-te și tu, aici, la arătător, și la degetul mare...

Mi s-o fi rupt filmul sau ce?

Și șuieratul ăsta al incisivului meu artificial...

Mă scoate din minți...

Știi, la un moment dat, cu Melinda.

Îmi amintesc perfect ce am văzut. Pe o parte a drumului, undeva, cine știe?, prin Okland sau Székelyfalva, o carcasă de mașină.

Semăna cu o vișină din vișinată, imensă și fleșcăită.

Și știi ce-mi mai amintesc din turul Țării Secuilor?

Niște tufe lîla. Da, da, mov.

Mov închis.

Deci, Vlad.

A man for all seasons.

Vlad.

Eram la Brașov, în fața blocului unde aflasem că-și are sediul Fundația pentru Investigații Generale, tocmai ca să vorbesc cu el.

Un bloc banal, chiar prăpădit, cam la intersecția dintre ce știam eu că se numea bulevardul Lenin și strada Toamnei.

Sincer, mă simțeam ca pe Lună. Nimic din jurul meu nu părea real. Ca la dezalcoolizare, zic din nou, în faza doi.

Nu era asta, evident, încă nu mă reatinsesem de alcool.

Nu, fiindcă dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, ar fi urmat de atunci reșuta.

Pauza.

Gaura neagră.

Totuși eram tulburat rău, și numai ce am început să mai și primesc apeluri pe mobil de la cineva cu 0049.

Îți dai seama?

Nu știi?

A, bun, universitatea ta, am reținut: Közep-Európai Egyetem, e în Budapesta. Vezi, am mereu tendința să cred că totul e la noi, în Germania.

Da, 0049.

Stăteam și mă uitam la ecranul pulsând luminos, și nu îndrăzneam să răspund. Numărul nu-mi spunea nimic, dar simțeam, cumva, așa, din burtă, că e ea.

Sonja Mireille.

Și că, dacă-i răspund, e ca și cum corpul meu, sau cel puțin capul meu, ar cădea și s-ar face țăndări de pavaj.

Aveam la masă șnițele decongelate, cu pastă de broccoli pe sub crustă.

Melinda i le-a dat lui Nimród să le pregătească în Mikrowelle și a rezultat că tocmai porția mea rămăsese, ca din întâmplare, fleșcăită.

Bleah.

Bun, OK, trebuie să mă adun.

Lucrurile au luat-o puțin razna, fiindcă am retrăit momentul, adică vârtejul. Vreau să spun, din capul meu. Când am realizat că îl cunosc pe omul cu care ne întâlnisem în sala Dietei.

– Cine-i ăsta, pentru Dumnezeu, cine-i Hliza ăsta? o întrebam aproape țipând pe Melinda, în jeep-ul care avea aerul că se întoarce singur acasă, ca un bivol, seara, de la păscut.

Melinda nu percepea tulburarea mea fiindcă era ea însăși prea îmbujorată de furie. O simțeam așa, deși nu o vedeam bine, în slaba lumină argintie din habitaclu.

– E un bou, asta e. O labă tristă.

N-am putut să nu tresar în sinea mea, descoperind că Melinda avea cunoștințe atât de adânci de română.

No, și mi-a povestit despre individ. Ce știa ea. Cum ajunsese în secuime după Revoluție. Nu la mult timp după Târgu-Mureș, Marosvásárhely. Pricepi despre ce vorbesc? Păruielile dintre români și unguri, începutul anilor '90. Doar e domeniul tău, cara Karina, științe politice, am înțeles, corect, nu?

Nimeni nu știa nimic sigur despre trecutul lui Hliza, deși se zvoneau multe. Poziția lui oficială nu-i dădea cine știe ce putere, dar, conform impresiei generale a celor ce luptau pentru Mama Geea, era un personaj-cheie în structura de putere a județului Covasna. Și a județului Harghita. Ba chiar, foarte probabil, și a județului Mureș.

Până acum nu se amestecase direct în nimic, dar era prezent peste tot. De exemplu, când cu scandalul de la Liceul „Mikes Kelemen", unde învăța Nimród.

Sigur, spunea Melinda, tensiunile astea existau mereu, de 15 Martie şi aşa, de ziua naţională a Ungariei.

– De fapt, râdea ea, Ungaria nu se mai satură de zile naţionale, are vreo trei.

De 15 Martie toţi liceeni maghiari din Sfântu poartă kokárda tricoloră şi intonează imnuri religios-patriotice.

Cu o asemenea ocazie, însă, cineva intrase în sistemul electronic al Liceului „Kelemen", astfel încât, de câte ori se deschidea un computer, pe ecran apărea tricolorul românesc şi se auzea imnul de stat.

Direcţiunea a început să ancheteze.

– Prosteşte, cum ştiu ei, întâi să acţioneze şi pe urmă să gândească, ofta Melinda.

Motivul: că e grav să te joci cu asta, că puteau fi date peste cap toate situaţiile, se puteau falsifica note, că e o fraudă şi tot aşa.

– Nu se ştie până azi cine o fost de fapt hacker, a continuat Melinda, însă vina şi-a asumat-o o fată de la liceul românesc, Colegiul Naţional „Mihai Viteazul".

Această fată, dragă Karina, a devenit peste noapte o favorită a mass media româneşti şi, de câte ori apărea pe la vreo televiziune, ce să vezi?, în fundal era întotdeauna şi procurorul Hliza.

Scandalul se aplanase, aparent, dar în vară, tocmai când se intra în vacanţă, tatăl ei începuse să dea declaraţii disperate că i-a dispărut fiica.

Totul a explodat la o paradă a honvezilor, susţinută de primăria din Sfântu. Se defila în costume de epocă, pe cai, prin centrul oraşului. Iar omul ăsta se aruncă în faţa parăzii, rupându-şi părul din cap, şi urlă:

– Unde-i fetiţa mea? Daţi-mi fetiţa înapoi! Ce-aţi făcut cu ea, nenorociţilor, criminalilor?

Secuii deghizaţi în honvezi, calvinişti cu spiritul disciplinei, au încremenit, neştiind ce să înţeleagă. Dar caii, mai să-i apuce strechea.

Totul era teribil de tensionat, publicul dădea semne de panică. Şi atunci apăruse ca din senin Hliza, acelaşi Hliza care picase din cer şi la întâlnirea noastră aşa-zis „privată" cu Marin Manta.

El îl luase pe după umeri pe părintele intrat în delir, care până atunci făcuse spume la gură, dar se calmase brusc la pieptul reprezentantului legii româneşti.

– Különös o fost, a conchis Melinda concentrată pe întunericul tot mai greu de destrămat cu farurile jeep-ului, că pe urmă nu s-o mai auzit nimic despre asta. De dispariţia fetei şi tot restul. E adevărat, n-o mai văzut-o nimeni prin oraş, dar oricum aproape toată generaţia lor or plecat din Şepşi. Ce Dumnezeu puteau să facă pe-aici? Aşa că o fost probabil o încercare de provocare, pe care-or oprit-o-n ultimul moment şefii de la Bucureşti, io aşa zic, no.

După care, susţinea Melinda, Hliza dispăruse de pe scena publică până în seara aceea, când se implicase atât de pe faţă şi de fără scrupule în scandalul dintre asociaţia Melindei şi proiectatele terenuri de golf ale lui Marin Manta, ex-vicecampion mondial la ping-pong.

Acum poţi să-ţi dai seama, cara Karina, de ce aveam în cap numai şi numai imaginea lui Olaf, prietenul meu din căminul pentru azilanţi.

Pe insula apatrizilor, cum ar veni. In the middle of nowhere.

Olaf, înjurând colorat de dimineaţa până seara.

Cu mine o dădea pe română, parcă pentru a le face în ciudă celorlalţi saşi, despre care ştia că îi consideră pe români ţigani.

De fapt, vorbea numai el, despre Monty Python şi Woody Allen, despre muzica lui Popol Vuh, piscul muzicii psihedelice germane, despre Adorno şi Horkheimer, despre teatrul absurdului şi despre Zen, despre expulzarea lui Rolf Biermann din RDG şi despre Charta 77, despre intelectualii polonezi curajoşi şi intelectualii români cu Heidegger al lor şi cu poezia lor ezoterică, pe care ar fi făcut mai bine, citez, „să şi le bage-n cur".

Şi despre cum şi comunismul şi capitalismul sunt acelaşi imens rahat, şi despre excrementul suprem, străvechi, neanderthalian, care era Ceauşescu.

Mi-o amintesc mult mai puţin pe soţia lui româncă.

Mi-a rămas doar conturul, silueta, figura ei într-un fel de penumbră. Cred că vorbise de câteva ori cu mama, pe româneşte, fiindcă nu prea ştia germană, despre temerile ei, despre cum o să se descurce cu trei copii, cel mai mic încă în scutece, fără ajutor, într-o ţară complet necunoscută.

Poate că şi asta îl scotea din minţi pe Olaf, bebeluşul care-i plângea toată noaptea în cap.

Deşi l-am văzut cum îi dădea biberonul cu toată tandreţea, în ciuda tremurului continuu al degetelor lui extrem de lungi şi subţiri.

Era ciudat asta.

Avea corpul foarte üppig, foarte solid, îndesat, rezistând la cascade de alcool, vodcă şi bere. Dar degetele îi erau, cum să spun, de Klavierspieler, pianist.

Ultrafurios pe tot ce trăise în România, pe mizeria purulentă, sută la sută fascistă, care se vindea acolo sub numele de socialism. Ceva la fel de abject, scrâşnea el, şi atunci începea să aibă accent săsesc, poate fiindcă şarja, poate fiindcă trecea în cabaretul politic, la fel de abject pe cât de abjecţi fuseseră părinţii şi bunicii saşi în entuziasmul lor nazist fără limite.

Dezgustat, da, însă găsind totuşi puterea să râdă de tot şi de toate. Nu există altă soluţie decât râsul spunea el. Şi apoi urla, speriind bietele femei care se întâmpla să-şi supravegheze ciorbele ardeleneşti ori bănăţene pe plitele electrice ale căminului:

– Viva la Muerte!

Olaf era mai ales îngreţoşat de ce se petrecuse cu muzica rock din România, despre cum Phoenix şi alţii începuseră să mănânce din plin ceea ce el numea neaoş „rahat naţional-ceauşist".

Era scârbit că se duseseră toţi, rockeri şi folkişti, la grămadă, la Cenaclul Torţa, al Grasului.

Haznaua supremă, Cloaca Maxima, după cum îi plăcea să spună.

Îţi dai seama că m-am felcitat pentru intuiţia de a fi omis să-i menţionez că şi Parazitul prietenos ajunsese pe-acolo...

Îl visez încă, din toate unghiurile.

Filmări suprapuse, cara Karina.

Cu părul şi barba roşii, care se transformă în cele din urmă în vâlvătăi adevărate.

Şi îl consumă complet, într-o tăcere sinistră, inexplicabilă.

Nu le aveam pe-astea cu trecutul nazist. Al saşilor, şi aşa. Până să ajung în Germa, vreau să spun. Practic, până să-l întâlnesc pe Olaf, în Asylantenheim. În orice caz, nu m-aş fi gândit că ar putea avea vreo legătură cu mine, cu familia mea, cu Opa şi Omi.

Numai că Olaf urla întruna:

– Saunazis, Saunazis! Porci de naziști!

Aşa, de jur-împrejur, către toată lumea. Către personalul Heim-ului. Către paznicii noştri, adică. Probabil şi către autorităţile de la Einwanderungsamt, de la Imigrare.

Efectiv, nu ştiau ce să se mai facă, pe unde să scoată cămaşa cu el. Era acolo, cu familie cu tot, de nu se mai ştia când. Se scurseseră pe lângă el nenumărate generaţii de aşa-zişi repatriaţi. Era un veteran al carantinei civile.

În mod cert s-au bucurat când a luat foc. Probabil de aia şi-au băgat picioarele în anchetă, care a fost, aşa, o simulare, o panaramă.

Olaf mi-a băgat morcovul. Mortu-n casă, cum se spune.

– Îţi imaginezi, mein Junge, rînjea la mine, că ai tăi sunt fete mari? Toţi au colaborat cu naziştii. Şi pe urmă cu comuniştii. Futu-i în cur pe mă-sa.

Pe româneşte, Karinchen, pe româneşte. Înjurăturile erau întotdeauna pe româneşte.

Bun, deci, confruntarea cu trecutul nazist.

În Germa ştii că e sport naţional. Îi spunem Vergangenheitsbewältigung.

Poţi să pronunţi?

Am încercat să deschid subiectul cu Opapa, chiar dacă era deja foarte bătrân când ne-am reîntâlnit. El şi Omama stăteau deja de ani buni acolo la Köln, plecaseră înaintea noastră, cu Mitzi Tante, sora maică-mii, şi familia ei.

Dar de la Opapa n-am scos decât povestea cu arestarea lui, prin anii cinzeci, fiindcă participase la un cerc de caligrafie. Nu, nu cu copii, cu adulţi. N-ai idee ce chestii îi mobilizează pe saşi. Pe nemţi, în general.

Te doare mintea.

Opapa avea cercul de caligrafie, Omama, cercul de broderie, al doamnelor.

Caligrafie, adică exersau împreună scrierea gotică.

No, şi Securitatea i-a ridicat, tot Kreisul, cu Opa cu tot, pe motiv că fac chestii naziste.

Au scăpat ca prin urechile acului, fiindcă tipul care ordonase arestarea lor, ceva maior rău ca dracu', venit de prin Oltenia sau pe-acolo, ei bine, a dispărut într-o operaţiune în munţi. Se spunea că i-ar fi făcut felul partizanii. Şi, în toată zăpăceala din sânul Securităţii, le-au dat drumul caligrafilor, numai aşa, cu câte o bătaie bună.

– Grobe Idioten, scrâşnea Opapa, fără milă pentru proteza lui de porţelan. Hitler nici măcar nu iubea scrierea gotică! Dimpotrivă, a interzis-o.

Buuun, n-am aflat nimic despre vreo colaborare palpabilă, dar tot am folosit ocazia ca să fac Vergangenheitsbewältigung cu ai mei, numindu-i, când mă apucau crizele, de exemplu când m-au despărțit de Sonja Mireille și m-au dus cu forța la dezalcoolizare, Saunazis. Porci de naziști.

Ca un fel de omagiu adus memoriei lui Olaf.

Oricum, asta auzeam încontinuu și de la noii mei prieteni de acolo. Că e plin de Saunazis, și în politică, de la SPD la CDU și CSU, la grămadă, și în aparatul cultural, și mai ales la Washington DC.

Saunazis în sus, Saunazis în jos.

Sauna-nazis, am fi zis noi, pe vremuri, la Parazitul prietenos.

În noaptea aceea, după întâlnirea frământată de la castelul Manta, cu toată perna care mirosea a busuioc, cu toată răsuflarea ușoară a Melindei atingându-mi fața, mi-a fost imposibil să închid un ochi.

Nu puteam să-mi scot din cap evidența că el era.

Individul pe care-l văzusem acolo, în Asylantenheim, cu atâția ani în urmă.

Hliza.

Iar consecința acestei intersecții – între el și Olaf, cred că ți-ai dat seama – îmi dădea fiori de gheață pe șira spinării.

Prezența lui Hliza în Heim (sub alt nume, nu mai știam care, dar eram sigur că era altul) în momentul morții violente a lui Olaf nu putea însemna pentru mine decât un singur lucru...

Tot perpelindu-mă în așternut, am ajuns, cândva înspre zori, la câteva concluzii.

Mai întâi, cum ți-am mai spus, că trebuia să-l caut pe Vlad, marele vânător de strigoi securiști, la Fundația lui pentru Investigații Generale din Brașov.

În al doilea rând, că nu trebuia să-i spun nimic Melindei, cel puțin până clarificam chestiunea. Fiindcă era prea obscură, prea murdară...

În al treilea rând, mi-am amintit că acolo, la azil, făcusem la un moment dat o poză de grup. Şi că poza asta ar trebui să existe, pe undeva, prin arhiva familiei.

Aşa că, din trenul care mă ducea spre Braşov, am vorbit la telefon acasă, la Köln, cu mama, care de pe atunci auzea cu mare greutate. Eu o întrebam dacă îşi amintea de o fotografie de grup făcută înainte de plecarea noastră din Asylantentenheim, ea răspundea întrebând ce-i cu mine, ce Dumnezeu fac „acolo", adică în ţara pe care nici nu mai catadicsea s-o numească. Era disperată că ar putea să-mi fie foarte frig.

Într-un târziu, când noţiunea de Asylantenheim şi-a făcut cumva loc în mintea ei, a răspuns plictisită:

– Egon, cred că a fost la plecare, când a venit Anton cu Mitzi să ne ia de acolo. Şi poza cred că a luat-o dein Cousin. Deşi nu pot înţelege de ce-am fi vrut o amintire aus jener Wurmloch, din gaura aia de vierme?

Cine ar fi auzit-o, ar fi putut crede că vorbea despre deportarea în Bărăgan, sau în Ucraina, pe unde nimerise în adolescenţă cumnatul ei, Onkel Anton, tatăl lui Edwin. Nu despre un cămin altfel aseptic, civilizat, pus la dispoziţie, în anii '80, de statul federal pentru Stammdeutsche.

Cu toate astea, ceea ce mi-a spus la urmă, şi încă pe româneşte, m-a luat prin surprindere, m-a lovit din plin:

– Şi, vezi, poate mergi până la urmă să faci aia slujbă de po-me-ni-rhe pentru thaică-thău, la biserică la români.

Ideea e că pe urmă l-am sunat pe Edwin, care încă bântuia prin Bucureşti.

El era Cousin-ul.

Şi am vorbit, de-al dracului, numai pe româneşte.

Ceea ce a părut să-l deruteze profund. N-a avut timp să-şi compună aerul lui obişnuit, de superioritate şireată.

Deci, l-am luat repede, ca să nu mă bage în detaliile recuperării proprietăţilor familiei. Abia i-am dat timp să spună că, da, îşi amintea că făcuse o poză. Îşi amintea fiindcă folosise pentru prima dată atunci un aparat Kodak de care era foarte mândru.

Ce se întâmplase cu poza? Credea că maică-sa, Mitzi Tante, o trimisese prin poştă prietenei lor, a ei şi a mamei, Wilma Tante. Care, nemăritată, fără familie, rămăsese singură în Kronstadt-Brassó-Braşov.

Adresa? Păi, n-o ştiam şi eu? În principiu, deşi el nu era sigur, Wilma Tante ar fi trebuit să locuiască acolo unde locuise întotdeauna. Unde ne duseseră de atâtea ori mamele noastre, în copilărie. Chiar nu-mi aminteam?

Da, da, în ziua când am pornit spre Braşov. În tren şi tot restul. Dormitam. Părea cald.

Şi deodată am văzut din nou pe cineva care venea prin compartimente şi punea pe muşamaua vişiniu-închis tot felul de obiecte. Lanterne cu pix, chestii pe care să le atârni de chei, cum se cheamă?, brelocuri. De exemplu, în formă de maimuţă. Carneţele şi protofele. O scrumieră de metal împachetată strâns în celofan. Iconiţe plastifiate.

Îmi amintesc perfect.

Îmi amintesc de femeia aceea foarte frumoasă, foarte ciudată, pe care am văzut-o când... Când am venit prima dată la Şepşi.

Numai că de data asta nu era o femeie. Nu, era un bărbat în trening. Nu purta barbă, dar era neras.

În schimb, la fel de mut.

Făcea semne, atât, fără sunet.

Fără niciun sunet.

8.

Auzeam vocea ca de la capătul unui coridor lung, verzui, recemanga.

O recunoscusem, era Ile, soţia lui Vlad.

Ne ştiam, nu bine, dar ne ştiam. Din etapa bucureşteană a Parazitului prietenos.

Miţă, îl ştii pe Miţă, sigur, doar el te-a pus pe urmele mele, părea al naibii de încurcat. Înghiţea în sec:

– E bine... Are un cabinet de medicină homeopatică... A venit, probabil, să-l vadă pe Vlad...

– Păi, cum adică? Doar Vlad s-a mutat înapoi la Braşov... N-a anunţat-o că pleacă azi din oraş? Adică, stai, nu stau împreună? Sunt divorţaţi sau ceva?

Miţă freca, tot mai concentrat, de fapt, tot mai vizibil fâstâcit, tastele din faţa lui, dozând milimetric fluxurile muzicii care se revărsa din boxe.

Cunoşti pasiunea lui pentru operă.

Pavarotti.

La donna é mobile.

– Na, ja, egal. Dacă e Ile, vreau s-o văd şi eu!

Şi am dat să ies din birou, dar nu m-am descurcat cu uşa glisantă. Apăsam tot alte butoane.

Când am reuşit, Cip tocmai se înfunda înapoi în scaunul lui, după ce, se vede treaba, o condusese până la ieşirea din imobil pe Ile.

Impasibil, cu spatele la mine, aplecat pe tastatura computerului.

Am avut senzaţia că e satisfăcut – aşa cum un uriaş imperturbabil poate fi satisfăcut – că femeia aceea nu a pătruns mai adânc în laborator.

Da, aşa e, Miţă vorbea despre ei, despre Vlad şi Ile, din colţul gurii, printre dinţi. De parcă l-ar fi filat cineva.

Acu' n-aş şti să-ţi spun dacă am văzut cu ochii mei, dar cred că existau camere de luat vederi în „laboratorul" lor. Am menţionat amănuntul fiindcă am presupus că urma întrebarea ta.

Karina, tu nu ai senzaţia, când eşti la computer, că atingi piesele unui mozaic? Unduitor, cumva fluid?

Pentru mine nu e o senzaţie plăcută.

Nu, n-am apucat s-o văd, nici măcar din spate.

Dacă l-am întrebat mai târziu pe Vlad despre ea? Nu mai ştiu. Oare l-am întrebat?

Dar de ce vrei să ştii? E interesant că Ile are legătură cu cercetarea ta... N-aş fi zis.

Era ceva între el şi Ile. Sau, mai bine zis, nu era. Nu era în regulă. Dar probabil am mers nu pe stilul nemţesc, să întrebi verde-n faţă, ci pe cel românesc, să te faci că n-ai priceput.

Ce mă freca pe mine, însă, era situaţia aia din cale-afară de ciudată: Vlad să plece urgent (Miţă accentuase *urgent*, pe un ton misterios, în timp ce Cip aproba taciturn) la Sfântu, adică acolo de unde plecasem eu, exact în ziua când venisem să-l vizitez la Braşov.

Şi încă într-o chestie atât de sensibilă!

De fapt, stai puţin, am vorbit cu Vlad despre Ile.

Sper că nu-mi joacă memoria vreo festă.

Adică, ştii, fiindcă îi place de tine, te simpatizează, şi atunci, cum simte că te interesează ceva, cum scoate un iepure din pălărie.

Umblam amândoi pe străzi, la Sfântu.

După ce ne-am întâlnit în cele din urmă.

Tocmai ieşisem împreună din hotelul Şugaş.

Spatele lui care vorbea monoton la mobil – doar din când în când, câte o inflexiune de mirare. Sau un spasm al tonului, ca şi cum lua decizii.

La un moment dat, m-am gândit să-l sun şi eu, de acolo, de la un pas în spate, ca să-l fac să se simtă. Dar mi-am dat seama că nu-i am numărul.

Era întuneric, adică, mă rog, lumină din asta chioară, de la lămpile publice.

Şi la un moment dat am întrebat, fiindc-am simţit că pot să-l, asta, întărât, să-l provoc:

– Ştii că era cât pe-aci s-o văd pe Ile? Eram la tine, la Fundaţie. Dar a dispărut repede. Nici n-am apucat...

Cred că a făcut o pauză de câteva secunde. Apoi a continuat să comploteze la telefon.

– Aveţi copii?

Abia acum s-a oprit. Parcă i s-a tăiat răsuflarea. Din spate, n-am mai văzut aburii.

Melinda.

Pot să-ţi vorbesc puţin despre ea?

Te rog, te roog.

Plină de viaţă, suplă, zvâcnind de lângă mine şi aruncându-se în apă. Cu o cască Speedo purpurie, peste părul ei auriu.

Mai bine zis, de culoarea mierii.

Melinda.

Se ridică, așa cum ai da drumul unei crengi de corn, toată o vibrație, și țâșnește spre apă.

Lacul Sfânta Ana, Szent Anna tó, cel puțin asta e sigur.

Deși memoria mea e ciobită pe toate părțile.

– Băi, băi, îi spunea Miță lui Cip, întreabă-l și pe unchiu-tău care-a băgat bulău de la comuniști: niciun costum nu-ți vine dacă nu dormi în el măcar o dată.

– Mda, bine, mârâia Cip înapoi, aplecat peste tastatura lui.

– Fii băiat deștept, culcă-te săptămâna asta cu el. Pe urmă poți să-l dai la curățat, la călcat.

Miță și Cip.

Mi-au povestit despre ce făceau ei acolo. Tu, Corina-Karina, probabil știi mai bine. Toată arhiva de mărturii ale bărbaților și femeilor care au fost în lagăr. Dosare ale dizidenților digitalizate. Plus proiectele alea cu reconstrucții virtuale 3D ale corpurilor umane pe care le dezgropa Vlad împreună cu ceea ce ei numeau „echipa operativă".

De fapt, doar Miță povestea, indicând uneori spre un ecran sau altul, cu sendviciul din care mușca, și în acordurile muzicii de operă.

Aveau și o hartă digitală cu hot spot-uri care arătau unde se dezgropaseră, sau erau în curs de dezgropare, schelete și tot restul, înțelegi tu.

Pe harta asta, un punct roșu pulsa chiar lângă Sepsiszentgörgy. Dovada clară, după cum îmi indica Miță cu un deget pătat de maioneză, și după cum Cip încuviința infinitezimal, că nu mă tromboneau.

Că Vlad într-adevăr pornise într-acolo dis-de-dimineață, în mare viteză, mobilizându-și echipa operativă de studenți arheologi, în urma unei informări venite, cum se spune, „din teritoriu".

Dar exact atunci, futu-i, când și eu mă pregăteam să pornesc din Sfântu spre Brașov?

Ţie nu ţi s-ar fi părut că treaba asta mirosea ciudat?

Dar, să ştii, nu cu laboratorul lui Vlad mi-am început vizita la Braşov.

Prima, dragă Karina, după atâţia ani.

Ţi-am pomenit, cred, fotografia pe care vroiam s-o recuperez.

De fapt, am pornit în căutarea lui Wilma Tante, prietena din copilărie a lui Mutti şi a lui Mitzi Tante.

Săraca, de pe atunci avea nişte picioare foarte umflate şi ofta din greu când se ridica sau se aşeza.

Ei, şi am rămas paf când am văzut cum arăta casa. La parter făcuseră ceva magazin de haine şi papuci. Pe vremuri fusese o papetărie. Primul etaj părea locuit, deşi decoraţiile de deasupra ferestrelor erau roase, gata să cadă.

Dar al doilea etaj era pustiu. Pustiu, pricepi tu? Nişte perdele, sau doar pânze masive de păianjen, fluturau prin faţa unor geamuri negre. Adică, sparte.

Ciudat era şi că, pe strada principală pe care nu trec maşini şi care purta, ca pe vremuri, simpaticul nume de Republicii, Rep, spuneam noi, în general casele păreau renovate. Numai acolo, la etaj, totul arăta de parcă ar fi explodat o bombă.

Mi-au îngheţat picioarele.

Cum era posibil ca Wilma Tante să se fi dizolvat fără ca nimeni să ştie? Fiindcă nu avea soţ, copii, familie? Fiindcă în ultima parte a vieţii nu mai putea vorbi la telefon şi se obişnuise lumea să nu mai aibă veşti de la ea?

Ciudat, oricum. Különös.

În orice caz, am auzit o voce, uite, aici, în cap:

– Gogule, băiete, bagă de seamă. Să nu te-mpingă naiba să te duci şi pe-acasă. Unde a fost casa voastră. Unde ai crescut.

De la început n-am avut niciun chef să fac asta.

Şi acum realizam că, de fapt, era posibil să fi fost altceva, o presimţire întunecată.

Despre ce-aş fi putut găsi acolo.

Ceva gen ce aveam în clipa aia-n faţa ochilor.

Cine ştie de unde venea spaima aia? Poate fiindcă apucasem să văd la televizor prea multe ruine fumegând la Sarajevo?

Casa noastră, într-adevăr.

Cazanul de la baie mi-a venit primul în cap.

Mereu vopsit, mereu în alb. Alb-gălbui, uleios.

Baia era comună, ştii, după naţionalizare, când reîmpărţiseră imobilele de locuinţe şi lui Omi şi Opa or început să le bage-n spaţiu români.

Aşa a ajuns acolo familia lui Tibi. Tibi G.

Tibi Gonţea, no, Parazitul prietenos.

Tatăl lui era medic, aşa cum a devenit între timp şi Tibanu.

Mama lui... Am impresia că mi-o amintesc, deşi foarte vag...

Ştiu că fuma mult. Fuma împreună cu maică-mea, cu Mutti, dar Mutti s-a lăsat după ce doamna Gonţea a murit de cancer aşa de tânără.

Fuma mult, da.

Mama lui, vreau să spun.

Dar pe urmă şi noi, Tibi şi cu mine.

Când ne-am închis acolo, în baia despre care-ţi spuneam.

Eram mici, probabil printr-a cincea.

Ne-am dezbrăcat. Am început să ne studiem unul pe altul.

Nu ne venea să credem că făceam ce făceam, eram cuprinşi de-o febră ciudată.

Nu ne-a venit să credem că ne exploram unul celuilalt cocoşelul.

Nu ne masturbam propriu-zis, eram încă în anticamera masturbării.

Zici că asta ne face de fapt umani? Aşa ai învăţat tu la Universitatea Central-Europeană?

Oricum, totul s-a terminat cu bătăi puternice în uşă, cu zgâlţâieli de clanţă.

Cineva chinuit de nevoie vroia să intre repede acolo.

Un ascultător întreabă la Radio Erevan: Cine-a inventat stepul? Şi Radio Erevan răspunde că Step Stepanovici, care avea şapte copii şi-o singură budă.

Bun, ce mai, ne-am speriat îngrozitor. Am îngheţat amândoi. Ce s-or fi zbârcit unsre Pimmeln...

Ne-am îmbrăcat instantaneu şi pe urmă am mințit că rămăseserăm blocaţi acolo. Tocmai când vroiam şi noi să punem nava cu telecomandă de la Onkel Anton să meargă prin cadă.

Şi, pe urmă, n-am mai vorbit niciodată despre asta unul cu altul.

Niciodată.

He, he.

Dar să nu crezi că uitasem scopul anchetei mele. Mă uitam la marginile înnegrite, probabil de igrasie, ale ferestrelor şi mă gândeam la flăcările care linseseră corpul lui Olaf.

Fiindcă pentru asta venisem, îţi aminteşti?

Pentru Olaf.

De asta stăteam acolo, aproape dormitând, în faţa imobilului unde locuise Wilma Tante.

Era soare.

Simţeam lumina pipăindu-mi arcadele.

Mângâindu-mi ăsta, cum îi spune?, căpăţâna, craniul.

Cumva pe sub piele.

Apucându-l treptat în mâinile ei invizibile.

Ceva în stilul lui Vlad, ştii. Cum presupun că face el când descoperă rămăşiţe umane prin văgăunile munţilor.

De fapt, ştiam ce aveam de făcut mai departe: să vorbesc cu Pfarrerul, cu pastorul congregaţiei.

Dar, înainte de asta, vroiam să mai lenevesc puţin.

OK, OK, fac eforturi să-mi amintesc lucruri relevante despre Vlad, dar uite că-mi vin în minte tot alte chestii.

Zum Beispiel, colecţia de ambalaje de gumă de mestecat a lui Bibi.

De fapt, ar fi trebuit să-i spunem Tibi, nu?, de la Tiberius.

Dar regula era ca numele noastre de artişti să fie pe cât de scurte, pe atât de simple.

Cum era Gogo, Gogu, Gaga, Gugu, de la Egon. Cred că Válvarez ni le-a inventat, până la urmă, pe toate.

La început i-am spus Tibie, mai spooky. Ba chiar, de aici, Beria, apoi Beri, apoi OBERIU, când am citit noi într-o prefaţă la Daniil Harms că aşa se numea grupul lui din anii '20. Ştii, ne înnebuneam după o cărticică cu traduceri din Harms.

Aşa cum şi Pedro Alvárez, camaradul nostru chilian, a devenit Vava, Veve, Vivi, Vuvu, ba chiar Volvo sau Ava, dar până la urmă s-a stabilizat la Válvarez. Zis şi Valvárez.

Asta, în timp ce-l ţineam în egală măsură de „Groucho".

No, şi păstorul s-a dovedit a fi o păstoriţă. O femeie-pastor, care îşi avea cartierul general la Biserica Neagră. O importaseră de undeva din Baden-Würtenberg. Altfel, prietenoasă.

Mi-a povestiti, cu urma liniştitoare de dialect din glasul ei, că Wilma Tante nu murise acolo, în casa aceea sordidă, ci fusese dusă, în ultima perioadă, la un cămin de bătrâni al comunităţii evreieşti. Evreii acceptaseră să ajute, fiindcă saşii erau mult prea puţini ca să-şi mai organizeze aşa ceva, iar în căminele publice, româneşti, nu puteai avea încredere.

Biata Tante fusese atacată de senilitate şi de hemipareză, aşa că nu putuseră să afle de la ea cu cine ar fi trebuit să ia legătura în Germania.

Lucrurile ei?

Da, fuseseră lăsate în grija congregaţiei, dar nu prea aveai ce alege din ele. Ceva haine care se duseseră la săraci. Cât despre eventuale fotografii... ei bine, aici ar fi fost ceva de notat...

Am înţeles că exista un om tânăr, mişling, ca mine, doar că invers, cu tată neamţ şi mamă română, întors din Germa ca să lucreze ca manager de proiecte pentru comunitatea săsească. În acelaşi timp lucra la ceva cercetare, aşa ca tine, cara Karina, despre emigrarea sub Ceauşescu, şi aduna documente de familie.

Era, deci, posibil să fi luat el fotografiile, dacă aşa ceva rămăsese după Wilma Tante.

Die Frau Pfarrerin era o figură.

O femeie voinică, hotărâtă, care avea în plus şi un şir întreg de, astea, luck bracelets, brăţări de noroc, din alea de gumă colorată. Nu mai ştiu să-ţi spun sigur, dar cred că purta şi o piatră preţioasă, mică de tot, deasupra uneia dintre nări.

Ceea ce nu era deloc surprinzător pentru o teoloagă lutherană Neue Welle.

Dar sunt convins că pe distinsele Tanten din congregaţie le făcuse, la prima întâlnire, să leşine.

Câte mai erau, trebuie să fi fost cam de vârsta maică-mii, şi ştiu bine ce şoc ar fi avut Muttilein să descopere că praful se alesese

de glorioasa tradiţie morală a Evangelische Kirche Augsburger Bekenntnis din Kronstadt...

Cred că doamna pastor cu care am băut împreună o cafea la o patiserie de lângă Schwarze Kirche s-ar fi înţeles mai bine cu maia de la Arpaş, mama lui taică-meu, decât cu strămoşii germanofoni.

Să vezi de ce.

Cu toate că Mutti se dovedise fermă în privinţa faptului că trebuia să ţin de evanghelici şi tata acceptase fără să-şi bată capul, cu indiferenţa lui de inginer-constructor faţă de chestiile religioase, ei bine, bunica din Făgăraş tot mă botezase şi ortodox.

Ceea ce, deşi părţii săseşti a familiei i-ar fi dat, dacă faptul ar fi fost scos la iveală, un puternic şoc metafizic, unei teoloage multiculturale postmoderne ca doamna pastor trebuie să i se fi părut foarte drăguţ, foarte Süß.

Dar nu am discutat cu ea despre afilierea mea confesională.

Ci despre unde şi dacă îl pot găsi pe băiatul care colecta documente despre viaţa cotidiană a saşilor în comunism. Parcă, parcă îmi amintesc că i-a spus Fabian, dar nu mai ştiu acum dacă ăsta era Name-ul sau Vorname-ul tipului.

Era cel mai probabil, am înţeles, să dau de el la ceea ce noi, saşii, numim automat altes Rathaus, adică primăria veche, iar, noi, românii, Muzeul de Istorie din Piaţa Sfatului.

No, bine! Cum ţi-a venit să mă-ntrebi tocmai asta? În ce cred eu cu adevărat? Care e confesiunea mea *adevărată*?

Ce glumă-i asta?

Ce e aia „confesiune adevărată"?

Ţi l-am pomenit pe Bibi – şi culmea e că aveam să primesc în curând un semn, nu propriu-zis de la el, dar *despre* el.

Dar să fim clari: nu pe Bibi aveam să-l întâlnesc în ziua aceea.

Întâmplarea, hazardul pur, avea să-mi scoată în cale un alt veteran al Parazitului prietenos.

Pe Pilu.

Da, da, pe Popsy.

Olimpiu Pop.

Dar oare e posibil să nu fi fost atât de superb de inteligenţi cum ne plăcea să ne credem?

Înainte de-a ajunge la Pilu, trebuie să spun că am trecut prin faţă pe la Reduta, şi asta mi-a trezit tot felul de amintiri.

Aa, stai să-ţi povestesc.

Nu ştiu cum de ne-a ieşit faza.

Repetam la Casa municipală de cultură, căreia toată lumea îi spunea, ca pe vremuri, adică dinainte de comunişti, „Reduta".

Ooo, sigur, evident. Evident că nu ne declarasem Parazitul prietenos. Ăia credeau că suntem o trupă de dansuri populare, române, maghiare, germane şi de alte naţionalităţi.

Pilu, care ştia să cânte, cumva, la acordeon, i-a dus cel mai mult în eroare.

Dar nu făceam mişto numai de ceea ce ai putea numi „autorităţi", sau „structuri de putere", sau „cultură oficială", sau cum vă învaţă pe voi la Universitatea Central-Europeană.

Să pui acolo că eram mai degrabă ceea ce azi am numi „equal opportunity offenders". Adică, ştii, caterincă în toate direcţiile.

De pildă:

Am spus la popa al nostru, evanghelic, că suntem un fel de cor de prieteni şi că o să cântăm împreună das Siebenbürgenlied, ştii, imnul saşilor, la reuniunea de Pfingsten.

La români cred că se cheamă Rusalii.

Das Sibenbürgenlied... Ştii, Mutti se mândrea, se mândreşte şi azi, că suntem cumva rude cu Johann Hedwig, care-o compus muzica, undeva în secolul nouăşpe.

Tu trebuie să ştii lucrurile astea, onorată Karina, dacă ai de gând să scrii în teza ta despre Braşov.

De altfel, imnul e destul de suprarealist. Începe aşa:

Siebenbürgen, Meeresboden

einer längst verflossen Flut...

Adică, Transilvanie, fund de mare a unui potop care-a pierit, s-a dus, s-a dus naibii, demult.

Sau aşa ceva.

Îţi vine să crezi?

Bun, şi mă aşteptam ca lui popa, tja, pastorul nostru, să-i sară ochelarii din cap de spaimă. În general se temeau şi de umbra lor, să nu-i acuze de naţionalism şi să nu mai poată să plece în Germa, şi aşa. Dar ăsta, nu. Dimpotrivă, ne-a încurajat.

Şi a avut de ce să-i pară rău.

Ne-am dus noi, tot Parazitul, cu căţel, cu purcel, chitara solo a Monei şi acordeonul lui Pilu, chitara bas a lui Vlad, Valvarez la maracase, Tibi-Bibi la ceva tobe, şi ne-am produs.

Pastorul avea pe el haina aia tipic-săsească, aşa, cu multe-multe catarame.

Iar Mutti avea voaletă.

Numai că nici vorbă de „Siebenbürgen, Land des Segnes" și „Siebenbürgen, süße Heimat". Noi cântam, ca nebunii și foarte afon, refrenul de la „Alle meine Entchen", cântecul de copii, care începe cu „toate rățuștele", adică, știi, cum înoată ele pe lac, cu capul la fund și codițele, die Schwänzchen, în sus, așa, prin aer, in die Höh.

Numai că textul era ușor modificat:

Sieben Siebenbürgern schwimmen auf dem See,
schwimmen auf dem See,
Köpfchen in das Wasser, Schwänzchen in die Höh!

Adică șapte saşi înoată-n lac, cu codiţele-n sus.

Numai că vezi tu, Schwanz, coada, pe germană, înseamnă și asta... știi, nu?... exact așa... genital masculin... cum spui tu frumos, Karina dragă.

Și am tot repetat, am tot repetat, num-așa, num-așa, durch und durch, refrenul, până i-am scos din minți pe toți.

Biata Mutti – îi căzuse fața.

Până la urmă, au reușit să ne dea afară, aproape cu picioare-n fund.

Ce-ți spuneam?

Equal opportunity offenders.

Mda, nu mă întreba prostii din astea confesionale. În ce cred und die ganze Strapaze.

De Magister Florian pur și simplu n-am reușit să dau.

9.

– De ce nu, de ce nu? murmura Vlad în marş, cu haina de piele fâlfâind pe lângă el. De ce nu şi partizani secui? În Rezistenţa franceză luptau şi vietnamezi.

– Marxişti, presupun, comunişti, gâfâiam eu pe urmele lui.

– Cine, secuii? Partizanii secui?

S-a oprit o secundă să se uite uluit la mine, parcă rotindu-şi capul sub căciula aia a lui de muncitor porturar care rămânea fixă.

– Nu, vietnamezii. Toţi vietnamezii care studiau în Franţa s-au întors acasă comunişti. Presupun că ăia cu state în Rezistenţă au fost primii care au început să saboteze armata franceză din Indochina.

Astea, Karina, le ştiam de pe vremuri, de la Olaf.

Vlad m-a privit intens. Uşor stupefiat. De parcă abia atunci realiza cu adevărat că venisem să-l văd la hotel. Şi că mă târâse apoi după el, astfel că în respectivul moment traversam un loc de joacă pentru copii, pustiu şi rece la acea oră din noapte.

Şi deodată, absolut din senin, i-am spus:

– De fapt, bătrâne, toată povestea e foarte confuză. Scheletele pe care le tot dezgropi şi tot restul. Probabil mulţi dintre ei au fost legionari. Bun, împuşcaţi de Securitate prin păduri, fără proces. Asta e inacceptabil oribil. O-ri-bil. Dar, pe de altă parte, legionari sadea. Adică... nimic gen mieii sacrificaţi...

Mă auzeam clar.

Mă auzeam clar vorbind clar.

Mai, asta, răspicat decât media. Decât media mea personală.

Dar nu știam unde voiam să ajung.

Confuz, eram confuz.

Poate fiindcă îmi răsuna încă în urechi melodia aceea stranie, bolnăvicios de dulce, ademenitoare și otrăvitoare, pe care o ascultasem în camera lui Vlad.

Una dintre voci, aceea mai stinsă, era, fără îndoială a Monei. Cealaltă aparținea, după cum am citit pe coperta CD-ului fabricat în Israel, unei femei mai coapte, mai voluptuoase pe care-o chema Chava Gur.

Vlad tăcea, tăcea, și deodată, pe sub căciuliță, i-a fulgerat o privire de o rară șiretenie:

– Păi, ce să-i faci, bătrânel? Nu știi dinainte ce-ți pică-n undiță. Racul, broasca sau o știucă.

– Sau un bocanc, am început și eu să râd ca prostul, probabil de nervi. Un bocanc găurit.

Deci, cum să-ți spun, în secunda asta eram în camera de hotel cu lumină de culoarea coniacului, în care cântau Mona și Chava, în secunda următoare, mă țineam cu răsuflarea tăiată după un Vlad care alerga înaintea mea, sprinten ca un faun, cu mobilul la ureche.

Ce m-a făcut să-l iau la întrebări?

Despre legionari și tot restul.

Poate mi-am amintit brusc ce-mi povestise Gabo, la București, conflictele dintre Vlad și soțul Monei, pe tema partizanilor din munți.

Sau era la mijloc spiritul Sonjei Mireille?

Ea nu se juca cu chestiile-astea.

Să vezi cum a fost când am plecat într-o vizită în Italia, cu trupa de la editura pentru care lucra.

Eram undeva, spre sud, dar nu în sud de tot.

Un bătrânel ne ducea cu barca printr-o grotă foarte înaltă şi răcoroasă. Eram vreo şapte-opt, înghesuiţi unul într-altul.

Şi-l pune nevoia să spună, cu glas tremurat, că, uite, stânca aia de acolo, dacă vă uitaţi bine, vedeţi?, seamănă cu Il Duce, văzut din profil.

Şi pe mine mă pune nevoia să traduc. Fiindcă, de, ca tot românul, pricepeam ceva din stâlcitura lui de italiană.

No, şi Sonja Mireille a-nnebunit. Am ţinut-o cu greu să nu sară de gâtul moşului, să nu-i scoată ochii cu unghiile. Sau, mă rog, cu ghimpele pe care şi-l montase sub buza inferioară.

Bine că n-am căzut toţi în apă.

Pfff, eeeeh, adevărul este, cara Karina, că, de fapt, am căzut...

Bine că nu ne-am înecat, dracului.

Altă dată, când am fost la Praga, am văzut o stradă plină de steaguri naziste.

Până să ne lămurim că era, de fapt, un decor, că se turna un film, apucase din nou să explodeze. Să sară la bătaie. De data asta, mulţumindu-se să-şi înfigă unghiile în antebraţul şi în obrazul meu.

Fiindcă încercam să-o ţin în loc.

Şi fiindcă, oricum, nu prea mai era nimeni prin preajmă.

Da, poate spiritul Sonjei Mireille mă punea să-l acuz din senin pe Vlad de dublu standard, de ipocrizie, de pamperizarea Panterelor verzi.

Dar ar fi putut fi, prin ricoşeu, şi amintirea lui Pilu, cel pe care-l descoperisem în acea zi incredibilă, în spatele Kontorului, la Muzeul de Istorie.

Ai răbdare puţin, şi am să-ţi arăt legătura.

Iată legătura.

Abia mă dezmeticisem din cafelele băute cu Frau pastor, die Frau Ministrantin (iar ea bea serios, trebuie să spun), că m-am trezit din nou în faţa unei ceşti aburinde.

Un flux misterios m-a înghiţit şi m-a târât înapoi la măsuţele joase, cu scaune ca nişte butuci acoperiţi cu piele sintetică, unde, din nou, cafea-cafea-cafea.

Cu Pilu-Papilu.

Egală, metodică, vocea lui neuro-caldă, care, de fapt, l-a adus şi l-a impus în Parazitul prietenos.

Cu un fel de zâmbet straniu, argintiu, parcă lipit de faţă ca un abţibild.

– Ia, uite, îmi arătase mai înainte, în vitrina Kontorului de la recepţia Muzeului de Istorie, replicile astea! Sunt după nişte figurine de păsări din Neolitic. A fost ideea lui Pilu ca muzeul să le comercializeze ca suveniruri!

Avea o voce ca de robot. Altfel, era clar ce făcea: lucra la Muzeul de Istorie. Şi în paralel încerca să-şi pună pe picioare un fel de afacere, dacă am priceput bine.

– Pilu lucrează cu nişte doamne foarte distinse, pe probleme de goblenuri.

Perciunii lui arămii, ochii verzi, faţa alungită ca o semilună. În concluzie, îşi păstrase aerul britanic, de majordom. Care se potrivea de minune cu scopurile noastre, pe vremea când îi imitam în draci pe Monty Python.

Pe de altă parte, însă, părea să-şi fi pierdut atât de complet simţul umorului, încât ajungeai să te întrebi dacă l-a avut vreodată.

– Femeia asta...

Şi a spus un nume lung, întortocheat, care suna cumva anglo-irlandez.

– ... pur şi simplu s-a interpus între Pilu şi doamnele foste deţinute. A deturnat complet misiunea cercului de goblen. Pilu nu a putut face nimic, fiindcă ei au adus-o, dacă lui Gogo îi vine să creadă aşa-ceva.

– Care ei? abia apuca să îngaime Gogo.

– Cum, care? Păi, a venit pe linie oficială. Cu doamna Nu-mai-ştiu-cum, directoarea Muzeului de Istorie, şi cu un director de la MCC.

– De unde?

– Ministerul Culturii şi Cultelor. În acest fel a intrat în contact cu doamnele distinse şi s-a strecurat pe sub pielea lor. Efectiv, l-a dat la o parte pe Pilu.

Probabil vei vrea să-l intervievezi, aşa că e bine să fii avertizată: vorbeşte şi despe tine şi despre el numai la persoana a treia.

Habar n-am de ce, pe vremuri nu făcea aşa.

Sau făcea?

– Pilu ştia de la Vlad că treaba cu tipa asta nu e oablă. A mirosit de la bun început că e o înscenare, posibil o capcană.

– O capcană?

– Mda.

– Ca să te prindă pe tine? Adică, pe Pilu?

– Mda.

– Bun, dar ce au cu Pilu?

Te-ai fi aşteptat, nu, Karina?, ca doi vechi combatanţi care făcuseră împreună campania Parazitului prietenos, sau mare parte din ea, să se îmbrăţişeze, să strige de bucurie, să depene amintiri.

Clişeul e că nemţii sunt reci, nu? Or, la el, nicio tresărire că mă revede după atâţia ani. Stăteam în cofetăria aia lungă şi îngustă ca un bou-vagon şi ne adăpam cu cafea. De fapt, îl lăsam să-şi facă damblaua, să-şi expună teoria conspiraţiei.

– Tipa asta a apărut tocmai acum, când Muzeul pregăteşte o expoziţie itinerantă, în toată Europa, cu Ţara Bârsei, cu inima Reginei.

– Ce inimă? Ce regină? am tresărit eu.

Dar nu l-am putut scoate din ale lui. A continuat:

– Pilu a spus la fiecare pas: în ordine, aşa facem, dar din dispoziţie oficială, semnată, parafată. În sensul ăsta s-a exprimat şi Vlad. E o înscenare masivă, pricepe oare Gogo?

– Păi, nu chiar.

– Dar e evident: fundaţia aia e un paravan, individa e băgată în faţă ca să acopere manevrele lor.

– Ale cui?

Abia atunci a tăcut. Ai fi zis că se gândeşte. De fapt, trăgea aer în piept. Ca să înceapă din nou:

– Gogo îşi închipuie că a mai rămas ceva din patrimoniul Muzeului? S-a vândut tot. De câte ori n-au încercat să-l determine pe Pilu să semneze pentru preluarea gestiunii! Dar el le-a zis: nu, până nu se face un inventar minuţios, cu experţi independenţi, cu tot ce spune la Lege. Pilu nu prea ştie ce spune la Lege, dar e sigur că nici ei. Şi acu' din nou încearcă să-i agaţe totul de gât, să-l scoată ţap ispăşitor.

– Pentru ce? Cum?

– Nu e clar cum, dar individa asta dubioasă, venită chipurile din Marea Britanie, precis joacă un rol. Totul e o mare escrocherie, cu multe-multe faţete, cu ramificaţii care se întind până foarte departe.

Da, ai dreptate, aşa e, am spus că ajungem la legătura dintre Vlad, Papa Pilus şi Panterele Verzi.

Ajungem acu'.

Ieşisem în sfârşit din cofetăria plină de fum, ne plimbam fără scop prin Piaţa Sfatului. În jurul nostru gravita un puşti cu faţa măslinie, cu păr cârlionţat. Se apropia şi se îndepărta de noi.

M-am agitat, m-am gândit că putea fi trimis de vreo bandă de hoţi de buzunare – ştii imaginea României în Germa, şi aşa.

Dar când s-a apropiat foarte tare, Pilu şi-a trecut degetele prin părul lui şi puştiul a surâs, aşa că a devenit evident că se ştiau.

Bun, dar nu asta contează. Ci bătrânelul care s-a apropiat de noi, privindu-l pe Pilu, numai pe el, de parcă eu nu existam, cu interes şi suspiciune.

Cu ceva din modul cum porumbeii dimprejur se apropiau de pesmeţii pe care li-i aruncau turiştii.

Poţi să-ţi închipui că în Piaţă era un automat cu pesmeţi pentru porumbei?

– Ştiţi că astă-seară, la Catedrală, se oficiază un tedeum pentru martirii noştri?

Asta i-a spus bătrânelul.

Părul lui alb-albăstrui avea ceva de burtă de porumbel.

– Sigur, sigur, a răspuns Pilu, cât se poate de îndatoritor.

Dar ciudăţenia a explodat după ce individul s-a îndepărtat. Pilu a început să-mi explice, semi-şoptit, sfios:

– Domnul Cutare e o conştiinţă. Nu mai sunt oameni ca el în ziua de azi. A făcut puşcărie, din cea mai grea, fiindcă a fost legionar, dar n-a renunţat niciodată la idealurile morale!

Ce să spun, Karina? Am ameţit.

Ca să citez unul dintre cântecele devenite hituri ale Monei:

Întâi am crezut că visez,

Apoi mi-a venit să vomez.

În plus, devenise deja evident că nu te poţi baza pe Pilu.

Mă asigurase că îl cunoaşte bine pe Magistrul Fabian, cel la care s-ar fi putut afla fotografia pe care o căutam.

Fabian era un fel de custode al Muzeului Honterus, adică a ceea ce fusese cândva muzeul. De fapt, al exponatelor ţinute sub cheie, de multă vreme, la sediul comunităţii evanghelice. Fabian avea acolo un birou unde îşi strânsese arhiva personală. Era plecat, era momentan în Germa, dar, el, Pilu, mă asigura că am putea intra, dacă ne căţărăm pe nu ştiu ce burlan, până la geamul de la baie, pe care custodele îl lasă deschis.

Poţi să mă crezi: chiar şi după standardele din acest aşezământ binecuvântat, ascuns în creierii judeţului Caraş-Severin, Pilu e dus rău. Bate câmpii de parcă funcţionează cu baterii care se reîncarcă automat de la soare.

Aşadar, pe bază de Pilulă.

Pe bază de Pilu.

Starea de nervi cu care mă despărţisem brusc de el şi tot restul. Iritaţia de piele pe care mi-o provocase legionarismul ăla al lui.

Şi mai era şi tot ce-mi spusese Gabi, la Bucureşti. Poate era şi partea de neamţ din creier, respectul inconştient pentru ierarhie. Dacă Gabi era senator al Republicii, ce spunea el despre Vlad musai să fie chiar aşa.

Probabil şi din cauza tuturor chestiilor ăstora m-am trezit luându-l, cum spunea taică-meu, la refec:

– Dacă mulţi dintre partizanii tăi erau legionari, de ce nu lămureşti lucrurile?

– Bătrâne, nu ştiu. Legionari, nelegionari... Eu găsesc schelete chircite, pricepi, legate strâns, aşa, ca puii la rotisor. Cu găuri în cap. Femei, bătrâni, chiar copii. Asta-i tot. Fără procese, fără acte, fără nimic. Atât. Punct.

Şi cu asta Vlad, robust şi misterios, m-a tras după el de mi s-a şters ecranul.

În naivitatea mea, îmi închipuisem că o să petrecem o seară liniştită, bătrânească. De altfel, aşa începuse, fum letargic de ţigară, lumină cognac şi coniac propriu-zis, Grand Fine, uşor rubiniu.

Şi vocile stranii ale celor două femei, Mona şi Chava.

Mă trăgea după el de parcă era Charlton Heston în Planeta maimuţelor, ştii. Prin tot centrul întunecat al oraşului Şepşi Sfântu-Gheorghe.

Până la un vehicul de teren. Tot un fel de jeep ca al Melindei.

De fapt, un Land Rover vechi.

Nu era destulă lumină de la stâlpii publici, iar farurile puternice băteau, desigur, înainte. Nicio maşină nu se luminează pe sine, nu?

Însă tot am avut senzaţia că e foarte murdară.

Nu mirosea a benzină sau ceva. Mirosea a praf. A chestie de-asta, ţărână.

Părea de pământ. Pământ ars. Terra cota. Ca statuetele falsch-neolitice ale lui Pilu.

Ba nu: pământ încă proaspăt.

Părea ieşită din pământ. Stranie. Şi condusă de Şoferul fără cap.

Bun, în maşina aia m-a aruncat Vlad, în spate, ca pe un sac de cartofi. El a urcat în faţă. Adică, şoferul s-a dat repede la o parte – nu vedeam cine e, lumina intensă a farurilor făcea întuneric înăuntru, doar mai târziu am descoperit că era Cip – şi l-a lăsat pe el la volan.

– Bătrâne, acu-i acu', mi-a spus răsucindu-se spre mine, atât de brusc încât haina lui uscată, de piele, a pârâit. Pornim în misiune.

– Ce misiune? zic.

– Ştii, de fapt. Ţi-am spus. Apelul anonim, groapa comună, osemintele...

Am dat din cap, hipnotizat, fosforescent.

– No, zice, încercăm să ajungem la sursă.

– Ce sursă? zic.

– Sursa oaselor, bătrânel, sursa oaselor. Adică acolo...

Şi şi-a luat tonul ăla, de explicat la tâmpiţi:

– ... acolo de unde vin ele.

Amestecul, sosul de timpuri şi spaţii.

Poate vine tot de la ea, de la Sonja Mireille.

Mai bine zis, m-o fi virusat la creier fascinaţia ei pentru naraţiunile grafice non-lineare.

Ştii ce vreau să spun.

Monştrii sacri, idolii ei.

Richard McGuire, Chris Ware.

Ştii ce vreau să spun.

Here, sau Acme Novelty Library.

Cât am stat la hotel, la Bucureşti, am avut experienţa asta ciudată.

Împărţeam camera cu Edwin, ceea ce ne cam scotea din sărite pe amândoi.

Nu era neapărat o chestiune de economie. Avea reflexul să mă ţină sub observaţie. Doar el acoperise în cea mai mare parte spezele, cheltuielile vreau să spun, pentru prima mea dezalcoolizare.

Din cauza asta, a doua oară, acum, a zis că gata, nu mă mai ţine la o clinică aşa scumpă. Şi atunci familia a descoperit soluţia de aici, din judeţul Caraş-Severin.

Deci, Karina, pe geamul larg al camerei de hotel vedeam faţada blocului de vizavi, care era o clinică, verstehst du, dentară.

Aşa se spune, nu? Pentru dinţi, şi aşa.

Ei bine, seara, vedeam cabinet luminat lângă cabinet luminat – într-o mare varietate de nuanţe.

Cum naiba vine asta? o să întrebi. Neonul e neon.

Ei bine, nu e.

Puse aşa, unul lângă altul, cubiculele alea arătau ca nişte, îţi dai seama?, casete de comics. Şi în casetele de comics vezi cum se repetă aceeaşi chestie, nu? Dacă ai un strip care se petrece la dentist, na, ja, o să vezi dentisul şi pacientul în toate căsuţele.

Aici, natürlich, ştiam ca era vorba de dentişti şi pacienţi diferiţi, dar aveam senzaţia că e o singură poveste, pricepi cum zic?

Ca şi cum, hai, no!, ca şi cum ar fi aceleaşi două personaje, numai cu replici diferite. Cu bule diferite. Blasen, cum le zicem pe româneşte? Baloane?

A, şi mai era ceva. Nu ştiu dacă ţi-am povestit. Uşa care dădea spre balcon era blocată. Se umflase parchetul din faţa ei. Chestii de-astea, infiltraţii. Dincolo de ea rămăsese, captiv şi cu dâre negre, un pahar de plastic.

Chestia e că nu aveam cum să-l luăm de acolo.

Edwin, care pleca de dimineaţă în treburile lui, îmi trasase sarcina să rezolv problema. Aşa că eu sunam la recepţie. Şi recepţia promitea că o să trimită pe cineva să deblocheze uşa. No, aşa cum ai trimis tu, aşa au trimis şi ei.

Era foarte-foarte ciudat când bătea vântul.

Făcea paharul să danseze, să se rotească în cercuri demente. Pocnindu-se de parapetul balconului, de perete, de geamul uşii.

Iar asta se întâmpla, bineînţeles, în special în puterea nopţii.

OK, bun, gata şi cu vizita de după-amiază.

Nu, încă nu servim masa. Mai e cam la vreo jumătate de oră. Uite ce mi-a venit în minte în timp ce-mi luam pastilele, uite ce iluminare am avut:

Cu Melinda, în marele nostru tur al Szekelyföld-ului, al Ţinutului Secuiesc. La, asta, Sovata. Ai fost? OK, nu la lacul cel mai mare, cu pontoane de lemn şi tot restul, ăla amenajat, unde-ţi iau taxe de te

seacă. Melinda nici n-a vrut s-audă de el. M-a dus undeva în pădure, unde era aproape sălbatic.

Ne-am strecurat printre tot felul de conifere, tot felul de tufe cu ţepi, până la o fâşie de mal foarte îngustă şi mult mai alunecoasă decât ne-ar fi putut trece prin cap.

Melinda vorbea la telefonul mobil, mai mult ca sigur cu Nimród, în secuiasca ei legănată, alintătoare.

Când deodată a alunecat.

Aşa, îmbrăcată. Numai picioarele îi erau goale. A scos un ţipăt scurt, ascuţit, care i-a alertat pe cei câţiva oameni din jurul nostru, în general perechi de Omama şi Opapa, cu exact genul de burţi care atârnă peste chiloţi pe care le găseşti oriunde în România.

A ţipat, a apucat să arunce telefonul peste cap şi a luat-o la vale. Eu am dat s-o prind, tot aşa, îmbrăcat şi cu picioarele goale, şi m-am dus şi eu pe tobogan.

Într-o secundă eram până peste cap în apa vâscoasă, verzuie, sărată ca naiba. Am ieşit la suprafaţă, zbătându-ne îmbrăţişati, dar nu ne puteam vedea unul pe celălalt. Ochii ne usturau îngrozitor, nu-i puteam ţine deschişi.

Sărutările noastre aveau un gust teribil de amar. Dar moi. Zbieram şi râdeam ca apucaţii.

În tot acest timp, picioarele ne intrau adânc-adânc în stratul de nămol de pe fund. Până mult dincolo de glezne.

Un nămol gros şi mătăsos ca untul.

Ne-am izbit de céva trunchi scufundat acolo, invizibil prin saramura aia. Ştiu că pe urmă am avut amândoi zgârieturi pe picioare.

Dar durerea nu mi-o amintesc.

Numai senzaţia de tălpi afundându-se în nămolul gras de la fund.

Când eram mic, când mergeam la mare cu ai mei, toată noaptea cu trenul, mi se părea că aud un suspin, un icnet.

Şi mă gândeam că trenul are un pui.

10.

Deci, am mers ce-am mers, cu Vlad şi Cip, în 4x4, maşină de teren, jeep militar, ce naiba era.

Pe un teren tot mai accidentat, mai abrupt.

Apoi am oprit brusc şi Vlad m-a tras iar după el, pe o cărare întunecată, cu lumină de lună revărsându-se romantic peste noi.

Asta vreau să spun: numai noi doi.

În plină pădure.

Ca-ntr-o sonată de Schubert.

Haina aia de piele i se făcuse una cu întunericul.

– Ce naiba căutăm aici? murmuram.

– Păi, n-am vorbit? Sursa de oase.

Asta până ne-am trezit brusc înconjuraţi de nişte umbre foarte agresive. Cum să-ţi explic? Fiinţe umane, desigur, nu lepriconi sau ceva. Dar cu nişte feţe...

Hei, nu mă strâmb la tine!

Vreau să spun că schimonosite, uite-aşa. De ură.

Îţi dai seama, eram năuc: numai eu cu Vlad, în puterea nopţii, în pustietate, cu toţi ăia răsăriţi în jurul nostru...

Na, tja, în Köln, când era vorba despre orice acţiune legată de asemenea persoane, fie a poliţiei, fie a noastră, a autorităţii pentru străini, fie a militanţilor antirasişti, ar fi fost numiţi Roma und Sinthi.

Faldurile ameninţătoare ale unui întuneric, aşa, cum să-i spun?, ölartig.

Uleios?

Prin care, din când în când, o privire, aşa, ca de faianţă, rece şi sumbră. Şi bărbii ţepoase, mai degrabă decât bărbi.

Ceva ce mi-a rămas dintr-un text din manualul de română. Era vorba acolo despre un ţăran neras, care arăta de parcă ar fi fost mânjit cu magiun pe maxilare.

În mod cert, Roma und Sinthi

Şi în mod cert, foarte supăraţi.

Dar de ce?

Bărbaţi, numai bărbaţi, cu mirosul lor de fum, straturi peste straturi. Miros acru, aşa cred că se spune.

Cel mai îngrijorător era că, din când în când, făceau să lucească în lumina lunii suprafeţe ce nu puteau fi decât ale unor lame de topor bine şlefuite.

Mi-am amintit de scenetele în care făceam mişto de westernurile RDG-iste. Ulzana, căpetenia apaşilor, şi tot restul. În westernurile RDG-iste jucau şi actori români, tu ştii? Colea Răutu, de exemplu, era un şaman bătrân.

No, şi agitau lamele alea tot mai aproape de moacele noastre, de parcă voiau să ne bărbierească.

Arătările astea ne boscorodeau, se răsteau – ştii că în italiană bosco înseamnă pădure? – la noi, într-o limbă stranie, nu ştiu dacă romani sau un amestec de maghiară şi română.

Am distins doar, de mai multe ori, ceva gen „de ce, mâă?" şi „uasăle, uasăle". Şi „hol van" în sus, „hol van" în jos – adică unde sunt.

M-am gândit că ne cer portofelele sau cărţile de credit sau aşa.

Cred că nu făcusem nici o sută de paşi, când ne-am trezit în mijlocul tribului ăla excitat.

Şi pe urmă, uite-aşa, pleosc!, peste ochi şi pe urmă, vlam!, vlam!, peste cap...

Stai, no, ce tresari aşa?

Nu stai bine cu nervii. Munceşti prea mult.

Şi gata.

Mi s-a rupt filmul.

Vlad? Eram convins că păţise la fel, din moment ce, atunci când m-am trezit, l-am văzut îngropat lângă mine.

Ceva mai târziu, am avut motive să mă îndoiesc.

O să realizezi acum de ce.

Adică, de ce mi-am amintit povestea cu nămolul, cu plapuma de nămol, mă rog, pătura, şi tot restul.

Are legătură cu mine şi cu Vlad. Are legătură cu noaptea aia de pomină.

Imaginează-ţi: ne dezmeticim şi ne trezim îngropaţi până-n gât.

Îngropaţi în humus.

Însămânţaţi.

În plină noapte.

Abia dacă ne vedeam unul altuia albul ochilor.

Nici acum nu-mi vine să cred, cara Karina, căreia i-am promis să nu-i mai spun cara Karina.

Plus, imaginează-ţi ce-am simţit când mi-am dat seama că ne aflam într-un cimitir.

Atunci, am fost convins că visez.

Dar nu visam.

Repetă după mine, ca să fim siguri c-ai înţeles: dezmeticiţi în cimitir, cu pământu' până-n gât.

Cum cine? Şi tu mai aţipeşti?

Păi, eu şi Vlad. Cine altcineva?

Tata mare?

Zi şi tu: cine altcineva?

Ţi-am povestit de vara aia de pomină, de pe şantierul tineretului Canalul Dunăre-Marea Neagră?

O vara sinistră, da.

Cine ştie ce idiot...

Cine ştie ce idiot de la Partid a venit cu ideea să trimită liceeni la Canal, să-i călească şi tot restul. Pe fete nu le-au dus, deci Mona a rămas acasă, pe Tibi-Bibi l-a scutit taică-său, doctorul, pe Válvarez nu l-au luat, probabil fiindcă era străin şi îl considerau nesigur, spion potenţial sau ceva. Deci ne-am trezit acolo Vlad, Pilu, Gabi şi cu mine.

Dar pe Găbălae a venit şi l-o luat un unchi de-al lui, avocat, cu pile, cu chestii. Şi am rămas doar trei.

Meine Güte, ce praf era peste tot!

Şi barăcile, nu vrei să ştii. Aproape cădeau pe noi. Te sufocai în ele.

Dar te sufocai şi afară, când ieşeai la dat cu târnăcopul.

Ne scoteau la muncă înainte de arşiţa de la prânz.

Oricum era, aşa, o chestie alegorică. Muncitorii se fereau de noi ca de dracu', îi încurcam, mai mult stricam.

Mă rog, cât le păsa şi lor.

Vlad, cu mecla lui pietrificată. Ras în cap. Se potrivea cu clima deşertică.

A, să-ţi spun ceva important! Asta chiar e pentru tine!

S-arputea ca atunci să-i fi venit chestia asta. Săpăturile, arheologia. Îmi amintesc cum ne arăta tuturor un os pe care-l dezgropase din mal.

– E de om? întrebau tot felul de fazani, aduşi acolo cu arcanul.

Cum ne aduseseră şi pe noi,

Şi să-ţi mai spun ceva: de fapt atunci a fost şi prima întâlnire cu Grasul şi Cenaclul Torţa. Adică, a venit pe şantier, ştii, să dea reprezentaţii. Să mobilizeze masele, tineretul, şeptelul.

Mie mi-au povestit mai târziu, nu eram de faţă.

Toţi isterizaţi, entuziasmaţi, numai Vlad şi Pilu, în primul rând, huiduind cât îi ţineau bojocii.

Instructorii UTC au vrut să-i sancţioneze pentru huliganism. Dar Grasul a cerut să-i vadă.

– De ce huiduiţi? se pare că i-a întrebat.

– De 23 August, a spus Pilu.

– Definitiv, a spus Vlad.

Asta mi-au povestit pe urmă, când s-au întors la Braşov.

Îmi amintesc cum ne-au dus pe toţi pe stadionul municipal. Întoarcerea triumfală a tinerilor brigadieri, cărora toată suflarea şcolară din judeţ le spunea „Bine aţi venit acasă!".

Panarame, no, de epocă.

Eu nu eram de faţă la întâlnirea cu Grasul, fiindcă între timp şi eu, ca-n Zece negri mititei, dispărusem de la Canal.

Dacă au trassforile ai mei? Poate taică-meu ar fi făcut-o, dacă ar fi putut. El a fost disperat când a aflat unde vor să mă trimită. Dar Mutti,

ca să fac o mică rimă, credea orbește, săsește, în „ce-nu-te-omoară-te-ntărește".

Numai că, până la urmă, s-a speriat și ea. Când am venit acasă cum am venit.

Ai să râzi.

Unul care lucra în spatele meu mi-a dat din greșeală cu târnăcopul în fund. Nu glumesc. Doare ca naiba. Buca stângă, sus. Am avut uite așa o gaură.

Și acum am ditamai semnul.

A trebuit să mă facă pachet și să mă trimită la Brașov. A fost total scheusslich, fiindcă, îți dai seama, tot drumul am venit în picioare...

Știi ce-am făcut dis-de-dimineață?

Mi-am tras peste cap bluza aia, verde pal, pe care o știi și tu. Și numai după vreo jumătate de oră de jogging prin parcul sanatoriului am realizat că am luat-o cu gluga în față.

Era groaznic, Karina, în timpul adicției. Crizele și tot restul. Chestia asta te suge, te suge complet.

Și a fost îngrozitor și după.

Senzația de gol.

Pricepi?

Ca și cum capul tău ar fi un ou crăpat.

E ciudat. E la fel.

E ciudat de la fel.

Când ești complet intoxicat, și când te dezintoxici.

Ai impresia că mergi pe Lună.

Pur și simplu simți cât e de greu, de obositor, de inutil să pui un picior înaintea celuilalt.

Simți că te scurgi.

Şi ştii că respiri.

Că faci asta absolut mecanic.

Simţi cum ţi se umflă şi dezumflă plămânii, mereu şi mereu, immer wieder, istovitor.

Esenţa muncii în zadar.

Gata cu prostiile, mă concentrez pe Vlad!

Adică, sarcastic, absurd, uşor mistic. Vlad era bun la mistica preciziei şi la tăcut în multe feluri. Pantomimă, în izmenele alea mulate ostentativ, care îi scoteau în relief cocoşelul.

Corect, ai înţeles. Vlad era un Buster Keaton al Parazitului prietenos.

Nu-mi amintesc să fi scos vreun cuvânt pe scenă.

Cea mai vocală dintre apariţiile lui cred că a fost în Omul din Atlantis. Valvárez îi lua un interviu Omului din Atlantis, care era Vlad, adică îi punea tot felul de întrebări stupide, intenţionat stupide, iar când lui Vlad îi venea rândul să răspundă – cu moaca lui dintotdeauna, nasul cărnos, trăsăturile supte, ochelari de înotător, bustul gol şi pantalonii suflecaţi, şlapi chinezeşti în picioare – Mona îi ducea un pahar cu apă la gură şi el făcea doar: Blurp, blurp! Blurp, blurp!

Epoca lui Vlad era Marele Mut. Să-l fi văzut pe Tibi ce papagal avea la cenzură, cum le explica el acolo că de fapt ne-am inspirat din umorul tradiţional românesc, de la mutul care face parte din ceata căluşarilor, încă, se pare, de la daci şi laci.

Rolul meu? Eigentlich, rolul meu era să le fac rost din Germa de videocasete cu Monthy Python. Sau cu Tom Waits.

Vlad era fascinat de mecanisme.

De câte ori venea pe la mine.

Colecţia de ceasuri a lui Opapa, vreau să spun. Opapa nu avusese cum s-o ia în Germa.

Vlad se uita cu imensă atenţie cum taică-meu desfăcea câte unul, piesă cu piesă, îl curăţa şi pe urmă îl asambla la loc.

Taică-meu avea mai multă răbdare decât orice sas.

Era atât de minuţios, încât uneori părea că a încremenit, sferturi de oră întregi, poate chiar jumătăţi, ca o iguană de apartament.

Iar Vlad se uita cu toată atenţia la atenţia lui. O sorbea din ochi. Uneori lua şi el câte o rotiţă microscopică, ori câte un ax, între capetele degetelelor lui, de pe atunci destul de bătucite.

Din asta, poate ţi-ai fi putut face o idee...

O idee despre...

Ăăă... Ce, am adormit? Vroiam să spun: o idee despre cum avea el să recompună, mai târziu, ciot cu ciot, oscior cu oscior, scheleţii dezgropaţi de prin văgăunile munţilor.

– Ştii cum pârâie? Nu-ţi poţi imagina cum pârâie.

Vlad privea în gol, cel puţin după cât puteam să-mi dau seama. Poate că primeam puţină lumină verzuie de la stelele care mi se învârteau în jurul capului.

– Ce pârâie? am gâfâit.

– Când îi scoţi din pământ. Nu înainte, nu când cureţi, frumos, cu periuţa, cu lopăţica. Arheologia e-n mare parte muncă de gospodină. Dac-ar fi numa' asta, n-ar fi mare bai. Da' vine momentul ăla, când tre' să-i scoţi din groapă...

– Bun, zic, da' ce pârâie efectiv? Oasele, pur şi simplu? Sau articulaţiile?

– Şi una şi alta. Şi carnea.

– Mai au carne?

– Un fel de.

– După atâta timp? Adică, din anii '50 pân-acum?

– Depinde de sol. Şi hainele.

– Hainele?

– Resturile de haine. Se rup odată cu carnea. Nu mai poți să le deosebești.

Ai văzut filmul ăla canadian, Nichts, Nothing în engleză, cu ăia doi care se șterg treptat unul pe altul până nu mai rămân din ei decât capetele?

Sonja Mireille se înnebunea după el. Suferea pur și simplu că nu-i venise ei mai întâi ideea.

– Tu-nțelegi ceva? Care-i chestia? De ce ne-au făcut asta? Ce vor de la noi? zbieram eu.

Vlad rânjea, ironic presupun, acum când mă gândesc mai bine.

– Numa-ncet, nu te agita, bătrânel, nicio mișcare. S-ar putea să ne fi cablat.

– Ce cablat? m-am revoltat eu la început. Ce-i aiureala asta?

– Cablat, adică am putea să sărim în aer. Ascultă la mine, moșule, nicio mișcare!

Capul lui părea de lut ars, cu priviri imobile. Cam ca idolii neolitici pe care-i vindea Pilu la muzeul lui. În plus, am senzația stranie că-și păstrase chiștocul de țigară între buze.

Până la urmă, a spus:

– Bătrânel, am înțeles că prietenii tăi se ocupă și cu chestia asta, cu runele secuiești. Mă interesează și pe mine. Pe care dintre ei mi i-ai recomanda să mă inițieze?

În acel moment m-a apucat un râs isteric.

–„Am luat-o-n mână", de Mălineanu! am răcnit, isteric, o tâmpenie de pe vremuri.

Iar el:

– Gogule, dacă ai ceva să-mi spui, cred că ar trebui s-o faci acum.

Nu mai știu pe ce ton a spus asta.

Îți dai seama?

Să-ți vorbească un cap, să-ți spună așa ceva.

Un cap fără corp, ca-n Vrăjitorul din Oz.

Cum să-ți spun?

Dacă am început, îți spun.

Nu ești tu acum cea mai bună prietenă a mea?

Poate singura.

Chiar dacă pe tine, de fapt, nu te interesează decât Vlad.

Nu nega, sunt lucruri care se simt în aer.

Deci, îți spun, numai lasă-mă să-mi rod puțin unghiile.

Să zicem că era vorba de Nimród.

Că, din senin, depindea de mine să-i salvez Arsch-ul. Curul. Fiindcă dacă el ar fi pățit-o, și încă rău, rău de tot, asta ar fi lovit din plin în Melinda.

Nici nu îndrăzneam să mă gândesc.

Care o fost situația? Cum de-am nimerit în așa un rahat? De ce tocmai Nimórd?

Bune întrebări.

Nu degeaba faci tu doctorat în științe politice.

Ei bine, la toate există același răspuns. Simplu și clar.

Hliza.

Hliza Dializa.

Für alle Fälle, Hliza.

Știi ce, oamenii ăia, dentiștii și dentistele despre care îți povesteam, probabil aveau și ei partea lor de șoc. Rămâneau pentru o clipă cu bormașinile în aer, când mă vedeau, de pe partea lor, fâțâindu-mă în fundul gol, fără să-mi pese, prin camera fără perdele de la hotel.

Deci, cara Karina...

Hai, te rog, mai lasă-mă să-ţi spun o dată aşa şi gata, s-a terminat, nu mai auzi asta de la mine. De acord?

Aşadar, carrra Karina, m-ai lăsat pe străzile Braşovului, proaspăt despărţit de Pilu, care se întorsese să supravegheze atent Muzeul judeţean de Istorie. Era mare nevoie de asta, fiindcă, după cum reieşise cu claritate din conversaţia noastră, acolo se coceau nişte comploturi teribile, internaţionale.

Mă întrebam dacă existaseră la el semne şi pe vremuri, dacă nu cumva anumite chestii de pe timpul Parazitului prietenos, pe care le credeam de un delicios simţ al absurdului, nu fuseseră, de fapt, pe bune.

Dacă Pilu nu era serios atunci când trântea câte una dintre teoriile lui aberante. Serios sărit de pe fix, adică.

M-am despărţit de el, brusc, după ce începuse să-mi turuie despre legionari, care de fapt nu erau fascişti, nici antisemiţi, fiindcă nu fuseseră condamnaţi la Nürnberg.

Am ţâşnit atât de puternic şi fără să mă uit înapoi, că m-am oprit abia la celălalt capăt al bulevardului Republicii. Lângă nişte panouri de pânză puse direct pe pavaj, pe care scria OPERA din BRAŞOV. Mă gândeam: Operă, meine Güte? Oare exista şi pe vremuri şi nu mai ştiam eu?

Îmi spuneam deja că trebuie să ajung rapid la gară. Să mă întorc acasă. Adică la Melinda.

Când, ce să vezi?, undeva în dreptul Parcului Central, dacă ştii Braşovul...

Tu eşti din Braşov? Sau din Râşnov? Sau din Prejmer? Sau din Zărneşti?

Când, ce să vezi?

Gdansk!, cum spuneam pe vremuri.

Mă trezesc apucat de-o aripă.

Efectiv, mi-au sărit fulgii. Mătreaţa din cap, şi astea, die Füllungen, plombele, no. Am ameţit, dacă poţi să crezi, aşa a fost o zguduitură.

Ştii bancul din anii '80: Cum face o coardă prea întinsă? Răspuns: Gdansk! He, he, te-ai prins? Hai, Karina, tu ar trebui să te prinzi, doar îţi faci doctoratul în ştiinţe politice!

– Staţi numa'! Domnu' procuror vrea să vă..., domnu' procuror... vă... asta...

Se vedea că omul care mă imobilizase încerca să-şi amintească o formulă pe care o învăţase pe dinafară. Părea gata să se caute în buzunarul de la spate, după vreo notiţă.

Dar îi era ruşine să facă asta. În plus, m-ar fi putut scăpa din strânsoare. Fiindcă oricum începusem să mă zbat la el:

– Ce face? Lasă-mă, dom'ne, ia cleiu'!

Reacţie spontană. Amintiri. Aşa făceam pe nebunii, pe vremuri, când Parazitul prietenos dobândise un pic de faimă şi ne credeam buricul pământului. Aşa îi provocam pe miliţieni. Mai ales Válvarez făcea garagaţe.

Dar o dată i s-a înfundat. Ne-a povestit cum şi-a luat-o, într-un autobuz, de la boxerul ratat şi retardat Uţă Ridichiuţă, zis şi El Gnomo, care avea să devină apoi prietenul lui nedespărţit şi mascota Parazitului prietenos.

Îl luam chiar şi la mare când plecam cu toţii.

Asta până a fost găsit mort la groapa de gunoi.

– Ce-ai cu noi, bă? Pentru ce să dăm cu var? i-am trântit-o tipului, ca să-l derutez complet.

O formulă de-a noastră, tot de pe vremuri, un vers care-i plăcea lui Gabo, pe care-l repeta până la epuizare. Până la epuizarea nervoasă a adversarului.

Să-l derutez, aşadar, şi pe urmă să-i trag una repede, acolo, unde-i e greu voinicului. Reacţie de nevrotic, ai să spui.

Dar n-am făcut nimic, fiindcă în acel moment l-am recunoscut. Şi am rămas aşa, uitându-ne, oarecum sideraţi, unul la altul. El, fiindcă

nu putea să priceapă ce vreau să spun cu varul, iar eu, fiindcă nu m-aş fi aşteptat nici în ruptul capului să fiu oprit pe stradă, la Braşov, din senin, de... cum să-i spun?... Hausmeister-ul lui Marin Manta.

Individul acela, de forma, volumul şi prestanţa unui dulap, care ne întâmpinase pe Melinda şi pe mine, în pragul vilei deţinute de Eroul de la Termopilele ping-pong-ului românesc.

Individul care pătrunsese apoi în Sala Dietei, pe urmele nepotului cuprins de amok al lui Marin Manta.

Şi despre care aflasem apoi că era şi administrator sau ceva asemănător la orfelinatul dubios subvenţionat de rock-star-ul Matthias Beutel.

Am fost scoşi din încremenire de un strigăt baritonal:

– Hai, odată, frate! Încurcăm circulaţia!

Pe carosabil (aşa se spune, nu?, îmi amintesc din copilărie, de la „Atenţie la neatenţie", singura chestie care o interesa pe Omi, în afară de emisiunea în limba germană) era o maşină neagră şi lucioasă ca pana corbului. Cu portiera din spate larg deschisă. Pe acolo ieşise, de fapt numai cu fruntea şi cu mâna care gesticula energic, nimeni altul decât onorabilul Hliza.

Procurorul care n-ar fi avut ce căuta la întâlnirea noastră cu Manta.

Primul pe lista mea de persoane care ar fi trebuit evitate cu orice preţ.

11.

Vezi tu, retrospectiv, am ajuns să-mi reprezint drumul acela înapoi spre Şepşi în cele mai ciudate feluri.

De pildă, ca şi cum am fi avut toţi măşti de gaz pe figură.

Ca şi cum am fi fost sub apă sau în cosmos.

Ca şi cum am fi fost toţi trei, adică Puşcaş, şoferul taciturn, procurorul Hliza şi cu mine, nişte mumii, cenuşă ţinută la un loc prin feşe fetide.

Ca şi cum nu am fi fost decât nişte mâzgăleli nervoase în carnetele Sonjei Mireille, care toate aduceau a mumii.

Dar atunci nu mă gândeam decât că am fost răpit. Gândeam că-mi vor face de petrecanie din moment în moment.

De ce am acceptat să intru în maşină, dacă am simţit asta?

Şi poţi să ştii c-am simţit-o. Cu toată pielea.

Asta încercam să-mi explic mie însumi, mai târziu, în timp ce-i povesteam totul lui Vlad, ca de la cap fără corp la cap fără corp.

– Probabil credeţi, îmi spunea Hliza, că nu facem decât să punem paie pe foc. Să generăm scandal că de ce pun steagul secuiesc pe instituţii, că de ce scot steagurile maghiare când defilează în uniforme de honvezi, cu mustăţi în furculiţă. Vă imaginaţi că suntem nişte primitivi, nişte şovini înguşti la minte, care caută cearta cu lumânarea. Nu? Hai, fiţi sincer! Nu aşa ne vedeţi?

Şi, în tot acest timp, râdea. Râdea surd, numai din buze. Fără un hăhăit propriu-zis.

– Cine să vrea scandal, domnu' Fartaeş? Credeţi-mă. Toată lumea, absolut toată lumea ştie regula jocului. Presupun că sunteţi de acord – dacă dumneavoastră, ecologiştii, nu sunteţi de acord, atunci cine? – că esenţial e echilibrul.

Habar n-aveam ce să-i răspund. Mecanismul fălcilor îmi era blocat. Cum am păţit şi când m-au adus aici, la dezalcoolizare. La început nu voiam, adică nu puteam, să vorbesc cu nimeni. Eram şocat. Păi, pe cine ştiam eu în judeţul Caraş-Severin?

– Vă bazaţi, îmi murmura Hliza, rece, la ureche, pe senatorul Ionescu, Gabi Ionescu. Da, e o piesă importantă. Probabil că ar vrea să vă ajute, nu mă îndoiesc. Dar ştiu de pe surse, cum se zice în presă, că în curând o să fie extrem de ocupat, fiindcă o să primească o sarcină babană.

Chestia asta, trecerea de la limbajul preţios, ales-birocratic, la golănisme gen „babană" mi i-a amintit imediat pe toţi funcţionarii sordizi pe la care a trebuit să trecem, când cu emigrarea din România.

– Vă închipuiţi despre ce e vorba? continua, cu un zâmbet umed. Şefia comisiei de control SRI-SIE. Nu vă aşteptaţi, nu-i aşa? Iar, pe de altă parte, ţineţi cont de faptul că Marin Manta este un contributor esenţial, e-sen-ţi-al, ascultaţi ce vă spun, la puşculiţa partidului senatorului Ionescu.

Îmi era evident că sunt ultrapericulos pentru Hliza. Ştiam că, în anii '80, fusese în acel Asylantenheim din Berlin-West.

Ştiam că fusese implicat în asasinarea lui Olaf.

Când şi-a dus mâna la buzunarul interior al hainei, am îngheţat.

Justiţia sumară din filmele cu gangsteri mi-a venit brusc în minte.

Dar n-a făcut decât să scoată un, ăsta, un portofel. L-a deschis în faţa ochilor mei şi mi-a arătat poza unei tinere cu capul lăsat într-o parte. Zâmbindu-şi visător, în timp ce se uita hipnotic la cameră.

– Fetiţa mea, Gilda, a oftat cu duioşie.

Crede-mă, chiar când îi povesteam asta lui Vlad, învelit cu o păturică de pământ, mă simţeam mai în siguranţă decât în acele momente cu Hliza.

De ce? Simplu. Tot pe bază de filme. Înainte să se răzbune, toţi mafioţii spun lucruri personale, interferă intim cu victimele. Iubesc ei promiscuitatea asta.

Ai să râzi, dar dacă Hliza ar fi scos o armă, ceva, un revolver sau un brici, sau, la naiba, un ciocan de bătut şniţele, nu m-aş mai fi simţit atât de gespannt.

De încordat.

Chestia cu şoarecele şi pisica mă scotea din minţi.

– Numai pe ea o am. Sunt divorţat de mama ei. Tocmai de-aceea, înainte nu puteam să avansez, profesional vreau să spun. Ştiţi cum era pe-atunci.

Eram convins că nu făcea decât să bată apropouri. „Înainte" şi „pe-atunci" erau pentru mine nume de cod. Se refereau, ameninţător, la zilele pe care le petrecusem împreună în Heim. Când apărea şi dispărea, ca o umbră, în timp ce eu îl ascultam pe Olaf perorând şi insultând conducerea de partid şi de stat.

– Fetiţa mea e foarte importantă pentru mine. Şi unde credeţi, domnule Fartaeş, că studiază?

Ei bine, cara Karrrina...

Da? Eşti mai OK azi cu numele ăsta?

Oricum, n-are rost să te încurci în mărunţişurile politicii de adresare, fiindcă te-aşteaptă o mare surpriză:

– La Budapesta. La Budapesta, domnule Fartaeş. La Universitatea Central-Europeană. Universitatea lui Soros.

Karma, Karina! Exact acolo unde studiezi tu acum, unde îţi faci doctoratul şi tot restul!

Nu, stai, nu te grăbi. Nu cred că ai cum s-o cunoşti.

Dar, răbdare.

– Înţelegeţi, nu?, că n-am cum să fiu şovin. Şi cu atât mai puţin domnul Manta. A, bun, desigur, vă gândiţi la fiul lui, la partidul ăla al lui, de extremişti, pe care-l conduce din Insulele Capului Verde.

Sau Cayman.

Sau naiba mai ştie ce-a spus.

– Dar Manta-senior n-are de-a face cu asta. Nici vorbă. Sunt, oricum, prostii. Aiurelile unui copil de bani gata. O „beizadea", cum se spune pe la noi. Bătrânul nici nu-l lasă să se apropie de băiat, de ăsta mic. Toată afecţiunea lui, pricepeţi, merge la nepot. Aţi văzut care e problema cu el, autismul şi tot restul. Credeţi-mă, Manta a făcut donaţii foarte serioase pentru căminele de copii handicapaţi. Chiar pentru fundaţii caritabile din Vest, ecumenice de exemplu. N-are cum să dorească el balamuc, isterie, conflict. Evident că e un om de echilibru, domnule Fartaeş, de e-chi-li-bru.

Şi mă trezesc cu el că-mi trece mâna, uite-aşa, peste umeri. Stai, nu tresări, nu era un pretext să te ating. E OK? Nu te-ai supărat?

Zice:

– Rolul dumneavoastră e să le explicaţi chestia asta colegilor, de-aici şi de dincolo. Şi în special doamnei Melinda, care, din motive de neînţeles pentru mine, e extrem de agresivă. Marin Manta nu vrea decât dezvoltarea regiunii, prosperitate, locuri de muncă.

În clipa aceea – să fi fost relaxare sau iritare, sau un efect secundar al fricii animalice? – am izbucnit şi eu. Tare şi cu forţă, cu cel mai puternic accent german de care mă simţeam capabil:

– Tehminaţi, naibii, odathă! Nu mă puteţţ pacălhi! Ştiu foahte bine cine suntheţi!

Dar eram naiv. Ameninţările abia urmau.

La început, şi-a aşezat atent, ca într-un ritual japonez, palmele pe genunchi. Apoi a început să ofteze:

– Domnu' Puşcaş, domnu' Puşcaş...

Ca la un semn, maşina a tras pe margine. Habar n-aveam unde ne oprisem. Putea fi oriunde între Braşov şi Şepşi.

A apăsat un timp, ca să spunem aşa, pe ambreiajul tăcerii. Apoi a deschis portiera şi a ieşit, făcându-mi semn să-l urmez.

N-am vrut.

Eram convins că aveau să mă lichideze şi să mă lase-n şanţ.

Dar cum Puşcaş, care mă aşteptam să fi fost distribuit în rolul de călău, nu se mişca de la volan – îi vedeam perii de pe ceafă tremurând de atâta nemişcare – am prins curaj şi am, ca să spunem aşa, părăsit nava.

Hliza, cu spatele la mine, cu aerul că se pregăteşte să-şi facă nevoile.

– Uite ce e, măi, băiete, a intrat brusc în subiect, începând să mă tutuiască fără avertizare. Ştii deja că, în timp ce colindai prin Braşov, prietenul tău de pe vremuri, Vlad Lupu, a venit de urgenţă la Sfântu. Ai fost pe la sediul fundaţiei lui, te-ai informat... Apropo, ai apucat să vorbeşti cu distinsa doamnă Ile? Că a plecat val-vârtej. Ţi-a vorbit despre relaţia lor bizară?

Cred că l-am auzit râzând. Dar nu mă puteam gândi la problemele conjugale ale lui Vlad. Şocul era că fusesem urmărit pas cu pas.

– Ei bine, talentatul domn Lupu a fost chemat urgent de cineva care l-a informat că, undeva în pădurile virgine apărate de asociaţia voastră, există o groapă cu rămăşiţe umane. Victime ale Securităţii, din anii cinzeci. Oameni împuşcaţi fără proces, ştii povestea. Exact ce-i place lui să audă. În plus, l-a mobilizat ideea că victimele ar putea fi secui, poate chiar partizani anticomunişti secui. Ceea ce nu se ştia că ar fi existat. Teoria are două avantaje pentru el. Pe de o parte, nimeni nu-i va putea acuza că ar fi fost legionari – asta fiind principala problemă a amicului dumitale, atunci când încearcă să facă pe marele

justiţiar. Pe de altă parte, ar putea obţine fonduri din Ungaria, de pe la fundaţii memoriale sau chiar de la guvern. Ceea ce ar fi şi o lovitură de imagine, o palmă dată partidelor româneşti care l-au dat afară şi i-au tăiat fondurile publice pentru săpături.

– Bun şi ce legătură are asta cu...? am încercat să spun şi eu ceva.

Dar Hliza m-a întrerupt, cu aerul că abia acum urmează adevărata chestiune.

– Oasele pe care o să le găsească... de fapt...

Şi-a suflecat mâneca şi s-a uitat la ceas.

– ... pe care le-a şi găsit la ora asta... sunt, într-adevăr, cam atât de vechi cât trebe să fie. Dar nu toate. Printre ele se află şi unele mult mai noi. După cum va arăta orice analiză criminalistică.

Eram la marginea unui câmp gol. Ţin minte mirosul de câmp gol.

Stăteam umăr la umăr şi aveam şi eu senzaţia că trebuie să mă uşurez. Oriunde, chiar şi în pantaloni.

Parcă presimţeam lovitura care urma să vină.

– Din câte ştim, eşti informat despre dispariţia unei tinere fete, Mădălina Cepan, care şi-a asumat acţiunea de-a fi pus screensaver-uri cu tricolorul nostru în toate computerele liceului unguresc şi chiar pe site-urile primăriei, de ziua naţională a Ungariei. Tatăl ei, domnul Cepan, care e inginer, ştii, şi consilier eparhial, e disperat şi acum. A primit el nişte scrisori ce par să fie scrise de mâna ei, dar, foarte probabil, sunt falsuri.

De unde naiba, mă gândeam, putea să ştie ce-mi povestise mie Melinda. Doar nu – abia atunci mi-a trecut asta prin cap – doar nu aveam microfoane acasă? Sau în maşină? Oare ne ascultau tot timpul? Aşa aflaseră, de pildă, când şi de ce aveam să vin la Braşov?

– Cepan pare astăzi un ţicnt, un caraghios, vorbeşte singur pe stradă. Dar îi ştii toată povestea? Cum a trebuit să fugă din Sfântu, atunci, imediat după ce-a picat Ceauşescu? Fiindcă ăştia, secuii tăi, înnebuniseră, făceau liste negre cu românii şi tot restul. Şi-a urcat repede familia în maşină, de fapt numa' fetiţa, că era văduv, soţia îi

murise de curând. Fetiţa era mică, nici nu cred că mergea la şcoală. S-a urcat în Dacia lui prăpădită şi a pornit în puterea nopţii unde-a văzut cu ochii. la să-ţi povestească bietul Cepan cum îi băteau în caroserie, cum îi arătau toporul... Pe urmă, încet-încet, lucrurile s-au potolit, şi s-au întors şi ei în oraş. Dar îţi dai seama ce coşmar au trăit omul ăsta şi fiică-sa? Aşa nişte şocuri electrice te marchează pe viaţă.

Hliza mă privea peste umăr, cu un fel de milă.

– Nu ţi-au povestit, nu? Şi nici ce s-a întâmplat prin alte părţi în secuime, cum i-au belit pe miliţieni ca pe berbeci, cum le-au băgat steluţele de la epoleţi în ochi şi i-au lăsat să putrezească în mijlocul satului.

A tăcut un timp, rumegând tragic, pe fondul cerului care se întuneca.

Eu nu ziceam nimic. Totul părea suprarealist. Adică nu-mi venea să cred că sunt chiar atunci, chiar acolo, în propriii mei papuci.

Hliza şi-a dres glasul şi a trecut de la tonul patetic la cel tranzacţional:

– Bun, deci, să revenim. Bietul Cepan, tatăl fetei, a făcut plângere la poliţie şi la toate instituţiile statului. Deocamdată, ancheta s-a oprit, din lipsă de probe. Însă tu trebuie să pricepi un lucru. Există dovezi clare care o pot lega pe fată de... hai, să vedem dacă ghiceşti? De flăcăul graţioasei doamne Melinda. Care în mai multe rânduri a agresat-o verbal, în locuri publice, pe biata Mădălina. Şi al cărui bun prieten, Bulciu, e binecunoscut organelor de ordine. Adică, s-o spunem pe şleau, SRI-ului. E unul dintre militanţii locali ai Mişcării celor 64 de comitate, neonaziştii unguri, ce să mai lungim vorba. Ei bine, domnu' Fartaeş dragă, imaginează-ţi ce se va întâmpla dacă asupra unuia dintre scheletele descoperite pe terenurile cumpărate de asociaţia voastră care are ca logo un castor aşa de drăguţ şi de paşnic se vor descoperi actele bietei fete, ale Mădălinei Cepan. Poţi să-ţi imaginezi consecinţele? Pentru cei ce vor deveni imediat principalii suspecţi de crimă?

Povesteam toate astea acolo, în pământ până-n gât, ca o rădăcină de ţelină, şi între timp aveam senzaţia că aud vocile din camera de hotel din care plecasem. Vocile celor două femei, Mona noastră şi Chava Gur.

Două voci împletindu-se, încet, letargic şi letal. O îngânare tărăgănată, care te sfâşia.

În lumina de un ruginiu coniac.

Lass mich sehen...

M-ai rugat să-mi amintesc chestii despre Vlad, din adolescenţă.

Uite că mi-am amintit.

Cum şi-a lăsat la un chef paltonul în chiuveta de la bucătărie.

Cel puţin acolo l-a găsit a doua zi dimineaţa.

Sau când stăteam pe spate şi ne uitam la stele. Sună ridicol, dar aşa era. În locul acela secret, despre care nu sunt sigur că am voie să-ţi povestesc.

Atolul Monuriki.

Vlad-Dodo, cu Válvarez, cu Găbălae, cu Tubi-Bubi, cu Pilulă. Şi Mona, sigur, şi Mona.

Goi-puşcă, în iarbă, aşezaţi, aşa, ca razele în jurul unui focar.

Incredibil de liberi. Simţeam mai bine ca niciodată că despre asta era toată povestea, Monty Python şi tot restul: să fii incredibil de liber.

În noaptea aceea, într-un fel, tot asta făceam, Vlad şi cu mine, de sub plapuma noastră de sol nutritiv, acolo în cimitir. Ne uitam la stele. Numai că nu ne simţeam deloc liberi. Nu era deloc psihedelic.

Îi povesteam lui Vlad, pe îndelete, întâlnirea cu misteriosul Hliza, şi istoria noastră comună, cum eram sigur că-l văzusem pe vremuri în acel Asylantenheim, unde ce naiba putea el să caute?

Şi de ce tocmai atunci când se întâmplase nenorocirea cu Olaf?

Poliţia germană a spus că a fost sinucidere sau accident, dar îşi băgaseră picioarele în anchetă.

Pe măsură ce ajungeam la capăt cu povestea, vocea îmi suna tot mai mult ca o Harmonika ruginită.

Dar, nu, n-aveam şuieratul ăsta stupid, de la incisivul ăsta artificial.

Problema a apărut mai târziu.

Zău, tu auzi cum şuieră?

Îmi tot spun că trebuie să se mai rodeze, că se mai şlefuieşte, că dispare, naibii, de la sine.

– Facem aşa, domnu' Fartaeş, spune Hliza, cu aerul că a ajuns la concluzii. Dacă mata reuşeşti s-o convingi pe duduia Melinda şi pe prietenii ei să termine cu prostiile, cu protestele şi scandalurile internaţionale, şi să accepte situaţia, fiindcă e clar ca bună ziua, n-au achitat încă niciun sfert din valoarea terenurilor, proprietarii abia aşteaptă să rezilieze contractele... Deci, dacă am cuvântul dumitale... că mergem pe cuvânt, ce naiba, nemţeşte... atunci oasele pe care noi le prelevăm astăzi de la faţa locului, oricât tapaj ar face acolo amicul dumitale Vlad Lupu... Şi asta fiindcă aşa ne cere legea, punct, nu ne jucăm cu chestiile astea, nu le poate preleva el. .. Deci, dacă lucrurile se liniştesc şi se rezolvă, eu te asigur, mai mult, îmi dau şi cuvântul de onoare, că oasele respective vor rămâne aşa. Ale unor partizani sau bieţi oameni, împuşcaţi fără milă de Securitatea stalinistă. În acest caz, domnule Fartaeş, numele tânărului nici măcar nu va fi pronunţat. Dar dacă... hmmm...

În acel moment l-am văzut pe Hliza adus de spate. Parcă se juca de-a cocoşatul. De fapt, se aplecase să-şi scuture o urmă de praf de pe poala pardesiului. Însă continua să mă privească ţintă, cu linia buzelor nefiresc prelungită, de parcă abia se abţinea să nu izbucnească în râs.

– ... dacă nu se va-ntâmpla așa, dacă duduia Melinda, dumneata, Greenpeace International, Papa de la Roma, vă încăpățânați... Atunci... Cred că nici nu vrem să ne gândim la ce s-ar putea întâmpla...

După care ne-am suit în mașină și am pornit mai departe. Hliza îmi spusese unde exact pot să-l găsesc pe Vlad și, odată ajunși la Sfântu, m-a lăsat practic în fața hotelului Șugaș. El personal mă îndemnase să-l caut pe vechiul meu prieten, cu același zâmbet șugubăț pe față.

Înainte să ne despărțim, m-a mai ținut puțin în pragul portierei. Mi-a întins un dreptunghi de carton și mi-a zis:

– Când vă hotărâți, sunați la numărul de aici. Așa, ca să știm că trebuie să avem o expertiză medicală curată. Curată, pricepeți?

– Komisch!, am exclamat în noapte.

– Ce e comic? s-a mirat Vlad.

– Komisch înseamnă „bizar".

– Aha. Și?

– Fata lui Hliza, spun. În poză, avea la gât ceva ca o cruce mică de jad. Jadul e verde și oarecum fosforescent, nu?

– Mm, cred că e turcoaz, s-a gândit capul lui Vlad.

– Bun și așa. Dar, știi, am mai văzut la cineva chestia asta. La cine am mai văzut eu chestia asta?

Și deodată mi-am dat seama. Aproape că am strigat, de parcă descoperirea ne-ar fi ajutat la ceva. Eram așa de agitat, încât nu știu dacă n-am apucat chiar să înghit ceva pământ.

– Am văzut exact aceeași chestie la gâtul nepotului lui Manta, copilul autist, Martin sau așa.

– Bun!, a strigat Vlad înapoi. Hai, că-i gata. E coaptă!

Retrospectiv, mi-am dat seama că nu vorbea cu mine. S-a aprins o lumină bruscă și intensă peste noi. Un reflector.

Iar Vlad, ascultă-mă, uite-te în ochii mei, Karina, pur şi simplu s-a ridicat în picioare şi a început să se scuture. Să zvârle din papuci în toate părţile, dezmorţindu-se.

Iar eu m-am simţit invadat de furnicături fierbinţi de mirare şi mânie.

După care am încercat serios să-mi muşc, ăăă, pardon, să-mi mişc mâna dreaptă. Mergea. Atunci am smuls-o din pământ pur şi simplu. Fără probleme.

Mă uitam prostit la ea. La propria mea mână.

– Cum naiba? îngânam.

Tu înţelegi?

Nu eram introduşi în pământ, aşa, vertical, ca napii sau ridichile. Eram practic întinşi, şi doar acoperiţi cu pământ.

Dacă m-aş fi mişcat, m-aş fi prins imediat.

Dar nu puteam, nu-i aşa, fiindcă era posibil să fi fost... cablaţi.

He, he, he, îţi dai seama ce-a putut da din el?

„Cablaţi"!

Mai mult decât atât – şi asta chiar n-o să-ţi treacă prin cap – tehnic nici măcar nu ne atinsesem de pământ. Fusesem înveliţi într-un fel de folie de plastic, înainte să fim îngropaţi.

Cum de nu-mi dădusem seama? Doar nu e acelaşi lucru să fii, aşa, înfipt ca un cui, sau să stai sub o pătură de pământ, la orizontală.

Ai dreptate. E über-ciudat.

Am răsucit toate explicaţiile în minte.

Singura plauzibilă, ascultă-mă bine, este că Roma und Sinthi ne-au sugestionat psihic. Pur şi simplu, ne-au hipnotizat.

Adică, pe mine.

Nu şi pe Vlad.

Dă-ţi seama ce stupoare pe capul meu: eu încă bâjbâiam pe-acolo, prin ţărână, mă chinuiam să ies din sacul protector de plastic, iar el, deja săltăreţ, cu aripile hainei lui jerpelite artistic fluturând în bătaia nopţii. În dos, fiindcă numai dosul i-l vedeam.

Apoi dispărând din raza mea vizuală, dar continuând să vorbească din spatele reflectorului care mă orbea.

Una dintre vocile care-i dădeau replica era uşor de recunoscut. Vocea lui Miţă. Am crezut că disting şi mormăielile lui Cip. Când a revenit acolo unde-l puteam vedea, Vlad era înconjurat – zău, nu-mi venea să-mi cred ochilor – de băştinaşii care, presupuneam eu, ne îngropaseră acolo după ce ne jefuiseră.

Acu' agitau aceleaşi topoare, numai că gestul nu avea nimic ameninţător. Mi se părea că râd – de cine, dacă nu de mine?

Iar Vlad avea aerul că le împarte ceva, din buzunarele hainei de piele.

Komisch, nu?, különös. Ciudăţel rău.

Tu ce-ai fi-nţeles din asta?

Ce-ai fi simţit?

Odată, când am stat în metrou lângă o fată cu nişte pantaloni stretch pe ea... Dar să-ţi spun ce înseamnă „lângă". Eu pe scaun, iar arş-ul ei, fundul, cumva supraponderal, chiar în dreptul ochilor mei.

Avea pe ea o geacă de piele, dar îi ajungea numai până la brâu, aşa că, pricepi tu, ce era dedesubt strălucea cu toată claritatea. Iar materialul acelor pantaloni, de fapt, cum să-i spun eu?, imprimeul lor, era cu, dă-ţi seama!, benzi desenate.

Ceva banal, no, cu supereroi, cuvintele englezeşti prost imprimate, nu se înţelegea prea bine.

Când a coborât, ajunsesem cu lectura aproape de pulpe.

Weisst du, când stăteam acolo, cu cerul înstelat deasupra capetelor noastre, Vlad mi-a mai spus ceva:

– Papilu ţi s-a părut ciudat, la muzeul ăla al lui. Eşti de părere că îndruga numai aiureli. Dar ai idee prin ce-a trecut?

M-a lăsat un timp, aşa, nedumerit, şi pe urmă:

– Nu, n-ai. Nici eu n-am. Nimeni n-are.

Nu-nţelegeam nimic. Până la urmă a lăsat să-i scape. Frânt, sfâşiat, probabil ştii cum vorbeşte el. Îi smulgi cuvintele cu cleştele:

– Când cu ancheta. Tot Parazitul. Tot, în afară de tine. După ce-ai plecat. Ehee, bătrânel. Nu ştii, nu-i aşa? Lui i-au făcut şocuri electrice.

Am rămas interzis, aproape că am uitat de groapa în care mă aflam.

L-am simţit ezitând un timp, pe Vlad vreau să spun. Muşchii ăia ai gâtului, ai văzut cum i se umflă când e sub tensiune? Şi până la urmă i-a scăpat:

– Mesajul ăla chiar n-a ajuns la tine?

Ştii, aşa mi s-au părut Roma und Sinthi care ne-au înconjurat acolo, în pădure. Nişte spirite, ieşite direct din copaci. Şi care s-au întors acolo.

12.

Sau orice altceva. Despre Vlad? Amintiri, chestii, aşa, de viaţă, autentice?

De exemplu, cum apuca el, de mic, ţigara din pachet, aşa, cu o crispare, cu o dificultate, de parcă ar fi fost un uliu care încerca să prindă un gândac. Poate şi din cauza nasului ăla al lui...

Sigur, pe-atunci nu avea degetele aşa crăpate, de la săpături şi tot restul. Deşi chestia cu arheologia îi intrase deja în cap. Vedea o legătură profundă între umorul negru şi scormonitul după oase şi cioburi.

Multe ar fi fost de pus în ordine. Începeam să mă trezesc la această realitate, în timp ce umblam nesigur, ca pe ouă, către casă. Către casa Melindei.

Miţă şi Cip mă aduseseră în Şepşi, după ce Vlad mă bătuse pe umăr:

– Îmi pare rău, bătrânel. A trebuit să trecem prin asta. Dar acum, s-a isprăvit. De fapt, mai e puţin. Încă puţin şi gata.

După care se făcuse nevăzut, cu haina lui roasă fâlfâindu-i împrejur.

Miţă m-a adus cu o maşină, o Dacie, nu 4x4-ul cu care venisem către cimitirul din pădurea cu alune. Evident că m-ar fi lăsat în poarta casei. Dacă în mod expres nu i-aş fi cerut eu să nu.

Simţeam nevoia să mă dezmorţesc. Să mă dezmeticesc.

Sfântu Gheorghe by night. Die echte Sache. Să-i simt parfumul.

Apucasem să înțeleg că vibrațiile pe care le simțisem în tot corpul, acolo, sub pământ, nu fuseseră ghiorțăielile de foame ale stomacului meu, și nici mișcările vreunor uriașe tenii subterane, ca-n Tremors.

Era vorba de Handy-ul meu, siehst du, de mobil, care-mi pulsa undeva în buzunarul hanoracului.

Melinda, ea mă sunase.

Am găsit-o dormind la masa din sufragerie, cu capul pe mușamaua albă ca smântâna, cu furnici care îi ocoleau fiecare fir de păr, grijulii, aproape tandre.

Când am emigrat în Germa am făcut un chef de despărțire. Au fost toți, chiar toți, era și Mona acolo, venise și Pilu la București – el, știi, n-a intrat la facultate, era în permisie, făcea armată, armata luuungă.

Atunci ne-am vorbit că, dacă ei ajung la ananghie, să-mi trimită o scrisoare. Și în ea să codeze care-i chestia și cât e de urgentă.

Despre asta am discutat până dimineață, pricepi? Despre cod.

Numai că a trecut timpul și...

Abia când Vlad m-a întrebat chestia asta, acolo, cu pământul până-n gât, mi-am amintit.

Că într-adevăr primisem la un moment dat o scrisoare.

De fapt, venise pe adresa alor mei, iar pe-atunci nu locuiam cu ei la Köln. Încercam tot felul de facultăți, în tot felul de universități din tot felul de orașe.

La București, ți-am spus?, făcusem un an de germană-engleză. De fapt, plecasem în timpul semestrului al doilea, așa că nici pe ăla nu-l terminasem.

Aici, în Germa, am încercat de toate, antropologie, sociologie, filozofie, du nennst es. Nu ştiam ce vreau. Eram şi îmbătat şi speriat. De libertate, de oportunităţi.

Nu, n-am putut să mă ţin de nimic, dacă asta interesează pe cineva.

Până la urmă, am terminat cu chiu cu vai nişte cursuri de asistenţă socială.

Înapoi la scrisoare: ai mei o primiseră, dar îmi pomeniseră de ea mult mai târziu. Iar când am ajuns s-o deschid, am realizat că uitasem codul.

Oricum, m-am gândit că era mai mult, ştii, la mişto, o farsă sau ceva, în spiritul Parazitului.

Ei bine, numai atunci şi acolo, îngropat împreună cu Vlad, realizasem că, de fapt, îmi băgasem picioarele.

Ratasem să-i ajut tocmai când aveau mai multă nevoie de mine.

Asta a răsărit în capul meu, cu o claritate crudă.

Ţepoasă.

În plus, am realizat, tot atunci, tot acolo, în pământ, în pădure, că uitasem complet ce îmi sugerase maică-mea.

Nu, nu chestia cu recuperarea proprietăţilor. Chestia cu slujba religioasă pentru tata.

Sigur, aş fi putut găsi ceea ce ea numea o „biserică românească" şi la Şepşi, în mod clar exista.

Dar nu întâmplător maică-mea îmi spusese să fac asta la Braşov. Fiindcă acolo trăise el, în cea mai mare parte. Numai acolo fusese fericit pe cât putea fi el. De exemplu, când eram mic şi mă trăgea cu sania.

În mod evident, Hliza juca un fel de şah. Ne şantaja în acelaşi timp şi pe Melinda şi pe mine.

Doi iepuri dintr-un foc.

Atât s-o facă pe ea să renunţe la administrarea terenurilor pe care le voia Manta, cât şi să mă facă pe mine să-mi ţin gura pentru totdeauna despre ce se petrecuse cu ani în urmă în căminul de azilanţi din Germania.

În privinţa chestiei ăsteia din urmă, eram stupefiat de subtilitatea perversă cu care nici măcar nu adusese istoria în discuţie. Îmi sugerase că era atât de grav că îl recunoscusem şi că aş fi putut să dau în vileag implicarea lui în arderea de viu a lui Olaf, încât, dacă ar fi acceptat pe faţă că exista problema, ar fi trebuit să mă elimine în secunda doi.

Incertitudinile nu sunt ceva moale. Te loveşti de ele ca de-un perete.

Îţi dă sângele pe nas.

Cum de simţise Hliza că Melinda era atât de importantă pentru mine? Cum de o asemenea creatură putea să vadă fără probleme în capul meu?

Era acceptabil să cad la înţelegere cu animalul vinovat de moartea oribilă a lui Olaf? Indiferent de ce s-ar fi întâmplat, cum puteam să accept condiţiile unui asasin odios?

Pe urmă, cara Karina: puteam să pretind că nu auzisem ce-mi spusese Hliza despre Nimród? Dacă era într-adevăr implicat în dispariţia – ca să nu spunem căsăpirea – acelei fete?

Dintr-odată, toate ezitările lui, felul în care evita să ne privească în ochi, trasul uşii, agitat, de câte ori se întâmpla să-l surprindem vorbind la mobil...

Asta ca să nu mai pomenim de acel prieten al lui, ras în cap, cu tricouri negre, pline de inscripţii, cu imprimeuri tricolore ale Ungariei Mari.

Dacă Beavis şi Butthead chiar făcuseră felul bietei fete?

Te puteai lua după ochii albaştri, puri, ai lui Nimród?

Sigur că prietenul lui, Bulcsú, cu figura aia de mops, părea un candidat mult mai serios la titlul de Jack the Ripper al tinerelor romînce patrioate din Ţinutul Secuiesc. Dar apoi te gîndeai imediat: nu, Bulcsú putea să fie muşchii, dar în niciun caz creierul.

Bulcsú, da, cu fâstâcelile lui, înroşindu-se până în vârful urechilor de câte ori Melinda se uita la el.

Dar nu tocmai asta îl făcea îngrozitor de suspect?

No, şi atunci? Presupunând că ar fi depins de mine să-l scot pe Nimród basma curată: aveam dreptul moral s-o fac?

O soluţie ar fi fost să-i spun totul Melindei şi să o las să decidă.

La urma urmei, nu era treaba ei să stabilească priorităţile?

Dacă ameninţările lui Hliza erau de luat în serios.

Dacă acceptarea şantajului nu ar fi fost mai rea decât orice altceva.

Dacă principiile morale erau de pus înaintea instinctului de conservare. De conservare a propriului pui, meine ich.

Dar, de cum mi-a trecut asta prin cap, mi s-a făcut ruşine de mine. Să-i pasez ei cartoful fierbinte, ce mizerie!

În plus, simţeam prin toţi porii că promiscuitatea aia era neplăcută, dar...

Aici, ştii, terapia se bazează foarte mult pe sinceritatea cu sine. Din punctul ăsta de vedere, seamănă cu Alcoolicii Anonimi.

Aşadar, sincer: simţeam în mod pervers că şantajul lui Hliza mă apropia extraordinar de Melinda.

Fusesem brusc aruncat mult mai adânc în intimitatea ei decât aş fi putut spera vreodată.

Iar faptul că ea nu avea habar făcea experienţa încă şi mai dulce.

O oportunitate atât de rară şi de unică, încât aproape că-mi venea să leşin.

13.

În inima pădurii.

Împreună cu întreg comitetul executiv al Asociaţiei, care venise să evalueze situaţia la faţa locului.

Melinda încerca să-l potolească pe colegul ei Jonaş, un băiat cu perciuni lungi şi subţiri, care ameninţa, furios, să rupă benzile cu care poliţia izolase locul.

– Nem igaz! exploda, parcă excedat, Mikki.

Şi apoi către mine:

– Nimic nu a fost aici! Niciun schelet! E o înscenare!

Eram obsedat că sunt urmărit.

O anumită maşină, care întârzia într-un unghi ciudat. Sau: cu portiera din faţă întredeschisă, aproape ostentativ.

Sau oameni care se uitau după mine.

Sau motocicleta care a oprit la zece ţenti de mine.

Sau, pur şi simplu, senzaţia că eram filmat. Privit prin lunetă. Prin telescop.

Înregistrat, în cameră sau la masă.

Ceva, aşa, ca o urticarie, pe toată pielea, care s-a accentuat la sfârşit. Mă uitam mereu în urmă, aveam senzaţia că un automobil sau altul se ţine pe urmele noastre. Ba credeam că recunosc maşina în care mă preluase Hliza din parcul central al Braşovului, ba acel 4 x 4

în care Vlad mă condusese către cimitirul vesel, către gropile noastre de carnaval.

Şi până la urmă, una dintre ele, dintre cele două maşini, vreau să spun, chiar mi s-a arătat.

Ia ghiceşte tu, care.

Încă ni se întâmpla asta, să ne sculăm dimineaţa simultan.

Oamenii sunt obsedaţi să aibă orgasm deodată, li se pare, nu?, că ăsta e supremul Liebestest. Dar îţi mărturisesc că n-am mai trăit niciodată o plăcere atât de intensă ca atunci când aveam senzaţia că am deschis ochii odată cu ea.

Chipul Melindei, la început aburos şi treptat tot mai clar, pe măsură ce începea să zâmbească.

Numai că nu puteam vorbi, nu voiam să-i spun nimic. Un Teufelskreis, un cerc vicios. Mă gândeam că, dacă i-aş povesti, s-ar destrăma şi rămăşiţa de echilibru subtil pe care mai reuşeam s-o păstrez între noi. Dar faptul că nu-i spuneam nimic mă apăsa oricum, mă otrăvea încet.

Şi veştile rele se tot adunau, ca la jocul ăla franţuzesc cu potcoavele. Potcoave care zburau, jbip, jbip, şi se prindeau de băţ, una după alta.

Păi, uite, ca să mă înţelegi.

Eram pe veranda invadată de frunze tot mai uscate. Mă uitam fascinat la o furnică. Turnam bere şi ea urca grăbită pe peretele paharului. Cu spume la fund, ca să spun aşa.

M-am trezit din nou că mă sună. Handy-ul, no. Numărul de Germa.

Numărul despre care credeam că e al Sonjei Mireille.

Am răspuns mecanic, şi în secunda următoare mi-am muşcat buzele.

Am strâns tare din ochi.

Mă aşteptam să-i aud vocea răguşită, şi asta să-mi ardă urechea sălbatic, aşa cum te ustură o uretră inflamată când faci pipi.

Dar nu era Sonja Mireille.

Era Keno.

Keno, dispecerul din Köln al expediţiei mele în Ţara Secuilor. Keno, cel care mă trimisese, de fapt, în această misiune.

– Mensch, îmi spune, străduindu-se să pară jovial, de ce naiba nu răspunzi? Ne-am făcut griji pentru tine, o grămadă.

N-a ţinut-o mult cu îngrijorarea. A trecut la chestiune. Chestiunea era că, da, sigur, informaţiile pe care le postasem despre satul în care administratorul lui Matthias Beutel face legea şi le spune romilor că e al doilea Hitler sunt scandaloase. Numai că Matthias Beutel s-a dovedit un tip mult mai bine conectat în trusturile de presă decât îşi închipuiseră ei. Şi în toate partidele, inclusiv la Verzi. Iar o acuzaţie, aşa, fără dovezi serioase, fără declaraţii, fără garanţii, nu poate fi decât contraproductivă... Adică poate să antagonizeze finanţatori importanţi ai organizaţiei, şi aşa mai departe...

În concluzie, da, în principiu, să-mi continui misiunea, dar cu prudenţă, dacă în toată afacerea era implicat şi Matthias Beutel...

Fantastic, cum ai ghicit?

Cum ţi-ai dat tu seama, Karina, că maşina cu care m-am trezit la poartă nu a fost a lui Hliza, ci a lui Vlad?

4 x 4-ul ţanţoş, provocator, deşi cu aripile împroşcate cu noroi uscat.

Melinda era deja pe teren. Eu mă pornisem să cumpăr ziare. Când, din poartă, l-am văzut în capătul străzii. Adică, întâi i-am simţit vibraţia, în abdomen.

Sau era pur şi simplu frică?

Vlad era la volan. Singur, da, fără niciun asistent. Mi-a făcut semn să vin către el, şi pe urmă să urc.

– E greu să vezi exact numa' ce ai în faţa ochilor. Da' altfel e imposibil să pricepi. Ce s-a întâmplat de fapt. Oroarea.

M-a prins de umăr, păstrând doar stânga pe volan:

– Când îi bagi în pământ. Asta n-are de-a face, înţelegi?, cu religia, cu colivele, lumânările şi prosopelele. Trebuie să mă crezi, bătrâne, trebuie să mă crezi. Sunt arheolog. E vorba de ceva ce se făcea încă dinainte de prelucrarea metalelor. Încă dinainte de piatra cioplită. Fără respectul pentru morţi, nu mai există nimic. Absolut nimic.

Şi apoi, brusc:

– Le-am spus de o mie de ori. I-am explicat şi lui Dan. Am stat cu el cum stau aicea cu tine, m-am uitat în ochii lui. N-am nicio treabă cu legionarii, nu le pun pamperşi, nu-i fac martiri. Oricum cei mai mulţi pe care i-au omorât nenorociţii ăştia, la grămadă, în lagăre sau aiurea prin munţi, sau pe unde s-a nimerit, n-aveau nimic de-a face cu legionarii.

A tăcut un timp. Cât am apucat să înghit în sec. Pe urmă:

– Victime fără apărare, stârpite fără niciun motiv. Pe mine nu mă interesează doar crimele comuniştilor, crede-mă. Competiţia asta grotescă între Gulag şi Holocaust. Genocidul nu se prescrie. Asta e tot ce cred. Crimele sunt crime. Punct.

Probabil că în mintea lui se prelungea discuţia pe care o avusesem acolo, sub pătura de pământ, sau mai înainte, pe drum, când mă trăgea după el, în puterea nopţii, şi eu simţeam nevoia să-i spun răutăţi.

Măcar ca să-l fac să mă bage-n seamă, să nu mai vorbească tot timpul la Handy.

Dar dacă aveam nevoie de justificări, de explicații, de scuze, era în legătură cu altceva. Și el a simțit asta. Fiindcă, deși privea drept prin parbriz, tot fără să-mi spună unde mergem, a schimbat tonul:

– Bătrânel, îmi pare rău. Bătrânel, înțelege și tu. Era-n aer o teorie. Relațiile tale cu Manta și mai ales cu Hliza. Trebuia să ne asigurăm că nu ești pe felie cu ei. Trebuia verificat. Nivelul fricii pe care-o tragi e direct proporțional cu nivelul tău de sinceritate. Asta a fost testul cu cimitirul.

– Poftim? Cum adică? Vrei să spui că m-ați urmărit? Când am fost la Manta, când m-a umflat Hliza cu mașina? M-ați filat așa cum te filează nenorociții ăștia, gândacii ăștia de bucătărie, cu Securitatea lor de căcat?

Am înghițit cu noduri – aer, ce altceva? – și am pufnit:

– Testul cu cimitirul, zici... Bătaie de joc...

Îți spun, a ieșit brusc, m-a luat prin surprindere și pe mine:

– Du-te-n pizda mă-tii!

Iar apoi, după un timp, i-am aruncat printre dinți:

– Béczi, Rádnoti Béczi. El le are cu runele secuiești.

Aș fi putut să i-o recomad pe Melinda. Fiindcă ea ținea, de fapt, cele mai bune cursuri de scriere arhaică secuiască. Rune, alfabetul misterios.

Dar ceva m-a blocat. Gelozie, ai spune tu, oricât de vagă, de confuză.

Lipsa de încredere în mine.

Teama de Vlad.

Există așa ceva, teama de Vlad.

Hör mal, fiindcă personajelor le ies tot timpul bule din gură, nu ai senzaţia că totul se întâmplă sub apă?

Nu te-ai gândit niciodată că există chestia asta la comicsuri? Ca şi cum totul s-ar petrece sub apă...

– Hliza? Cine? A, procurorașul ăsta... de Guineea... Da, da, am făcut cercetări...

După o tăcere grea, îl întrebasem, totuşi, dacă a aflat ceva despre cel pe care îl consideram, cu toată convingerea, asasinul prietenului meu.

Poetul.

Olaf.

– Încă nu e clar, n-avem toate datele. Dar e foarte probabil că a lucrat înainte la „băieţi"...

Parcă-l văd pe Vlad cum se bătea cu indexul şi mijlociul de la mâna stângă pe umărul mâinii drepte, care ţinea volanul.

– ... ca mulţi procurori făcuţi după '89. Dar, bătrânel, trebuie să mă crezi... Hliza... Hliza e plevuşcă. Nu cred că trebuie să-ţi baţi capul nici cinci minute cu el. Plevuşcă. Vânatul mare e altul...

Îl simţeam palpitând, nerăbdător să-mi dezvăluie ceva.

– Gândeşte-te puţin: cine-l putea lăsa să se plimbe liniştit prin Franţa, prin Spania, prin State, prin America de Sud. De altfel, locul ăla unde a dispărut în ceaţă fiu-său, da, da, ăla cu partidul lui legionaroid de căcat, ăla acuzat de deţinere şi trafic de stupefiante... De ce tocmai acolo, nu te întrebi? Fiindcă insula aia e un paradis fiscal, în care Tata Pârş a avut grijă să pună boabe la păstrare, încă din vremea lui Ceaşcă...

– Manta? Nea Mărin? am tresărit. Despre el vorbeşti?

– Cel puţin general, bătrânel. Ghinărar. Deşi totul e evident, pute de-ţi mută nasul, până acum nu am putut dovedi nimic. Dar... cu niţel noroc...

Şi aici sigur am văzut că apăruse un zâmbet întunecat în colţul gurii lui. Nu se uita la mine, se uita, încăpăţânat, la drumul din faţa noastră.

– ... poate se deschide o fereastră de oportunitate...

14.

Karina, draga mea, spune-mi sincer.
Spune-mi sincer, şuieră sau nu?
Dintele, coroana asta stupidă.
De ce mama dracului o tot aud?

Unde crezi c-am oprit? Dintr-o singură mişcare, nervoasă, cu portiera şoferului zmucită şi blocând un pic circulaţia?

În faţa Liceului „Mikes Kelemen".

Îl cunoşteam, acolo învăţa Nimród. Mai trecusem să-l luăm, cu jeep-ul Melindei.

– Ce Dumnezeu facem aici? am întrebat, dându-mi seama că de mult nu mai invocasem numele Creatorului.

Între prietenii mei din Germa, chestia, no, ar fi părut absolut bizară. În plus, am făcut demult declaraţie de Kirchenaustritt, ieşire din biserică, ştii, atunci când, Schluss, nu mai plăteşti impozit.

– Aşteptăm.

– Ce, păcatele, aşteptăm?

– Clopoţelul.

Şi a pufnit uşor. În râs, bine-nţeles. Nu puteam scăpa de impresia că-şi bate iar joc de mine.

– Pe băiat, evident. Trebuie să-l luăm cu noi.

– Pe care băiat? Pe Nimród? De ce să-l luăm? Unde să-l ducem?

Vlad.

Vlad, stilul lui imposibil. Ştii cum îi pulsează, aici, maxilarele, când nu vrea să-ţi spună nimic.

Şi atunci m-a străfulgerat:

– Ai aflat ceva? Despre povestea aia? E posibil să fie implicat? În chestia cu fata dispărută...?

Vlad a oftat adânc:

– Bătrânel, ai puţintică răbdare. Le lămurim pe toate, ai să vezi. Are rost să explic de zece ori?

– Zi măcar unde mergem, m-am enervat.

Aber schwah, moale.

– Ai puţintică răbdare, a repetat, imitând tonul mecanic al unui robot.

Ceea ce mi-a dat senzaţia bizară că ne întorceam mult în timp. În epoca de piatră a Parazitului prietenos.

Deci, draci, şuieră sau nu?

Am fost surprins total că Nimmy a acceptat fără comentarii să urce cu noi în maşină.

De cum i-a făcut semn Vlad.

S-a executat fără comentarii, cu capul în pământ, cu coada între picioare.

Îmi mai amintesc cu precizie ceva: faţa pufoasă, ca de cozonac, cu care a rămas în urmă Bulcsú, tovarăşul nedespărţit al lui Nimród. Perplexă, cu ochii ridicându-se şi coborând, de parcă se temea să privească spre noi.

Purta, desigur, acelaşi tricou fioros, negru, cu harta Ungariei, în jurul căreia pluteau, ca nişte insule aeriene, ca nişte piese de puzzle, Transilvania, Croaţia, Slovacia, Ucraina Subcarpatică. Totul în verde-alb-roş.

Nimród şi cu mine, pe bancheta din spate, legănându-ne ca nişte popice printre care tocmai trecuse bila.

Evident că nu ne spuneam mare lucru. De fapt, nu ne spuneam nimic.

Băiatul privea pierdut pe fereastră. Era posibil, îmi spuneam, ca puiul Melindei, cu încheieturi atât de fragile, chiar dacă acoperite de brăţări de gumă, cu pielea lui incredibil de albă, cu ochii ascunşi de şuviţele de păr răvăşite Manga, să fi fost cu adevărat un asasin?

Különös că accepta situaţia, că se supunea în tăcere.

Atunci am avut senzaţia distinctă că el şi cu Vlad mai discutaseră. Că, spre deosebire de mine, băiatul ştia încotro ne îndreptăm.

Oricum, în curând mi-am dat seama şi eu.

Ei bine, da, cu mult înainte să oprim în faţa manor-ului, a conacului de vânătoare, am recunoscut drumul care ducea la proprietatea lui nea Mărin Manta.

– Verdammte Scheisse, de ce naiba...?

Atât am putut să articulez.

Iar Nimmy a întors pentru prima dată spre mine ochii lui trişti şi m-a măsurat. Părea surprins de surpriza mea.

Liniştea de dinaintea furtunii.

De parcă presimţea deja ce ne-aşteaptă.

Unul dintre protejaţii serviciului nostru social de la Primăria din Köln, cel mai fioros pe care l-am văzut vreodată, ştii ce făcea? Ieşea în stradă, nu departe de poarta azilului, şi urla din senin. Scuipa în jurul lui. Ridica braţele şi dansa, ca un fel de pasăre uriaşă în perioada împerecherii.

Jean-Christophe, aşa îl chema. Ajunsese cumva în Republica Federală, dar era greu de înţeles cum. Eu îi spuneam în sinea mea Ion-Cartof, şi râdeam ca prostul de unul singur.

Omul avea tulburări psihice evidente și grave. Când urla, dar era mai mult un fel de icnet, globii oculari îi ieșeau din orbite. Țâșneau de sub gluga pe care nu și-o cobora niciodată. Cum țâșneau haotic și degetele lui terminate cu unghii pe care nimeni nu reușise vreodată să i le taie.

Ei bine, cara Karrina, într-o zi, când eram numai eu cu el, față-n față, și trebuia să-l bag la loc în azil, ei bine, am înțeles.

Nu se mișca din loc. Nu îndrăznea să facă niciun pas în afara cercului pe care și-l trasase de jur-împrejur, acolo, în capul lui.

Oricât de fioros părea, el era, de fapt, cel speriat de moarte.

Era terorizat.

Un biet zilier, pe șantierul pe care se construiau piramidele disperării.

„Piramidele disperării", ce căcat!

Cam așa ceva trebuie că ar fi debitat Grasul, pe vremea când Parazitul prietenos a acceptat să intre în cenaclul lui folkisto-fascisto-comunist. Cât am fost în România, mi s-a părut OK. Să te autopromovezi și, în același timp, să iei toată lăbăreala la mișto.

Numai după ce l-am întâlnit pe Olaf mi s-a făcut o rușine cumplită.

Poate și de asta n-am mai putut să țin legătura cu Paraziții. Poate și de asta n-am făcut nimic după ce am citit scrisoarea cifrată prin care-mi cereau ajutorul.

Nu puteam să pretind că problema cu Cenaclul Torța nu există, dar nu aș fi avut nici tăria să le spun verde-n față ce credeam despre rahatul din care eu însumi, cu puțin înainte de emigrare, mâncasem cu veselie.

Deci, în general, vorbind despre frică, să vezi ce mi-am amintit.

Așa, deodată.

Noaptea, pe drumul către casă...

Către casa Melindei, normal, dar îmi plăcea să mă gândesc la ea ca la a házunk, casa noastră, na ja...

Pe drum încolo, pe Nyari utca, la un moment dat, ce să vezi? O creatură cu cap foarte păros, gata să sară pe mine.

M-am speriat, mi-a sărit inima din loc. De parcă m-aş fi întors instantaneu acolo, în pământ până la bărbie, cu răpitorii gata să-mi taie urechile cu toporul.

Dar am realizat de îndată că nu era decât un grafitto, sau un poster ceva, un Plakatt, un afiş. În maghiară, română şi germană. Pentru un concert de fundraising organizat de Fundaţia „Matthias Beutel" pentru orfelinatul „Matthias Beutel".

Capul era al unui rocker, învăluit într-o vâlvătaie de plete.

Dacă era chiar Beutel, trebuie că se folosise o fotografie de tinereţe.

A, şi, vezi, aşa vin amintirile. Am mai trecut atunci pe lângă ceva straniu. Un individ singuratic, mergând repejor cu vreo trei pahare într-o mână. Dar ţinute cum? Cu gura în jos, cu picioarele între degete plasate chiar sub tălpile rotunde, de sticlă.

Ceea ce le făcea să clinchetească la fiecare pas.

Şi asta la, ştiu eu?, două noaptea?!

Puteam să nu mă gândesc că tipul era pus să mă urmărească?

Puteam să nu-mi spun că sunetele scoase de nenorocitele de pahare transmiteau vreun blestemat de cod?

Probabil că erau şi nişte ciori pe-acolo, fiindcă le aud croncănind în memorie.

Şi un pic de ceaţă, ieşind încet-încet din pământ.

Când am coborât din maşină, vreau să spun.

Când am trântit portierele în urma noastră. Vlad, scurt, hotărât, şi smucind-o deja spre intrarea conacului.

Nimród şi cu mine, vătuit, ezitant.

Puştiul, de fapt, părea că visează cu ochii deschişi. Expresia lui se potrivea cu ceaţa.

Sau e o iluzie retrospectivă? Poate tocmai din chipul lui neclar, aburit, emană ceaţa pe care cred că mi-o amintesc?

Bun, esenţialul e că am intrat fără nicio problemă.

– De la *Children of Crystal*, a spus Vlad, scurt şi halucinant. Domnul Manta ne aşteaptă.

Eram în spatele lui, îi vedeam doar gulerul ridicat, din piele roasă, şi cipilica din creştetul capului.

Pe urmă, pocnetele pietricelelor albe pe aleea ce ducea la conac.

Şi apoi, nici nu ştiu cum am ajuns în ceea ce Melinda şi cu mine numisem, prăpădindu-ne de râs, Sala Dietei. Oricum, domnul Puşcaş nu era acolo să-şi joace rolul de majordom. Probabil era una dintre zilele când făcea pe administratorul de orfelinat.

La masa neverosimil de lungă, în capătul opus nouă, stătea Marin Manta. În dreapta lui, nepotul, acelaşi băieţandru, de un alb neobişnuit al pielii.

Când ne-am apropiat, am putut vedea că aveau între ei ceva ce nu putea fi decât o tablă de scrabble.

Manta s-a ridicat, la început cu un zâmbet pe faţă.

Care s-a şters rapid.

– Nu înţeleg... Dumneavoastră, domnule Lupu? Din nou dumneavoastră? Şi domnul Fartaeş? Mi-e teamă că aşteptam pe altcineva.

Clar, nu? Îl ştia pe Vlad. Se mai întâlniseră. De fapt, înţelesesem încă de pe drum că vechiul meu amic îl vâna de ceva vreme pe eroul ping-pong-ului românesc din toate timpurile.

– Da, i-a răspuns Vlad, cu o notă Parazitul prietenos în glas. Aşteptaţi reprezentanţii proiectului danez *Children of Crystal*, pentru minorii cu autism. Care v-a propus un tratament nou pentru nepotul dumneavoastră, Martin.

Surpriza a electrizat în plus mustaţa lui Manta.

– Îmi cer scuze, dar trebuia să folosim această stratagemă, ca să vă interesăm. Aşadar, aici este Herr Fartaeş, pe care îl cunoaşteţi, iar alături este tânărul Nimród. Cred că îl cunoaşteţi şi pe el. Oricum, aveţi idee cine e.

Marin Manta reuşise să se adune şi, cât era el de mic (se pare că nu-ţi trebuie cine ştie ce statură ca să ajungi vicecampion mondial la tenis de masă) îşi luă un ton tăios:

– Domnule Lupu, credeţi-mă, sunt sătul până-n gât de hărţuielile dumneavoastră. Aveţi o obsesie cu mine. Iar acum, vă folosiţi de... vulnerabilităţile nepotului meu. Ceea ce mi se pare degradant. Vă rog să părăsiţi imediat această casă. Şi proprietatea mea. Dacă nu, veţi suporta consecinţe drastice.

– Da, sigur, drastice. Chiar dacă aţi avut grijă să vă ascundeţi gărzile personale foarte ornamental de-a lungul aleii şi prin parc, să nu credeţi că nu le-am observat. Nu sunteţi omul care să renunţe la protecţie şi pază.

Apoi, brusc, pe un ton degajat, desprinzându-se de gazda noastră şi tinzând să ocolească masa pe dreapta, parte pe care stătea micul Martin (care de altfel părea să ne ignore total, concentrat pe jocul din faţa lui):

– Aveţi o reşedinţă foarte frumoasă aici. Toate restaurările... Cu gust, cu gust...

Manta era tot mai iritat:

– Bun, dacă nu plecaţi, mă forţaţi să... vă forţez...

Dar Vlad ajunsese în spatele băiatului, se aplecase spre el şi, cu un gest foarte blând, prinsese între degete cruciuliţa de jad care atârna la gâtul lui.

– Asta de la cine o ai? Hei, Martin? De la Gilda, nu?

Băiatul nu s-a uitat la el. Nu din prima clipă. S-a lăsat o tăcere ciudată. Marin Manta, cu cravată, în pulovărul lui elegant, de Schlossherr, rămăsese perplex.

Apoi, Martin a ridicat ochii, s-a scărpinat în părul ciufulit şi a scos un fel de geamăt melancolic:

– De la Gilll-da. Gilll-da... e bună...

După care a privit spre noi. Atunci părea să ne descopere. De fapt, nu pe „noi".

În mod specific, pe Nimmy.

Era mirat, intrigat.

Îi observam cu uimire pe cei doi tineri din sufrageria aceea cu totul neverosimilă. Peştera lui Aladin şi aşa mai departe.

Îmi vine să spun, cei doi adolescenţi, deşi nepotul lui Manta era cu nişte ani mai mic. Aşa părea, cel puţin.

Ce îi aducea împreună, ce îi făcea să semene?

Între timp, Vlad vorbea, iar stăpânul locului, deşi avea impulsul repetat, vizibil, electric, de a-l opri, nu reuşea să se mişte.

– Despre Gilda Hliza am venit să vorbim, dragă domnule Manta. Fiica amicului dumneavoastră. Ca să nu spunem a subalternului dumneavoastră. Dar să nu anticipăm. Vedeţi bine, Martin o ţine minte pe Gilda. Fiindcă a cunoscut-o bine, nu-i aşa? Fiindcă Gilda avea o relaţie cu fiul dumneavoastră. Îndeobşte, ştim bine, stilul zisului fiu e flamboaiant. Haine, maşini stridente, partidul lui ultranaţionalist. Însă în privinţa Gildei a fost foarte discret, poate şi fiindcă relaţia a început pe vremea când fata era minoră. Greşesc cu ceva?

Vlad nu avea intenţia reală să aştepte răspunsul. Înainte ca Manta să deschidă gura, a dat-o pe repede înainte:

– Fata era, fără îndoială, foarte îndrăgostită. Faptul că iubitul ei era acuzat pe toate canalele de deţinere şi trafic de stupefiante mai degrabă o stimula. Ceea ce, în cele din urmă, s-a dovedit a fi o mare greşeală, nu? Ca să înţelegem soarta ei, trebuie să ţinem cont de prietenia intensă care o lega de o altă fată, de domnişoara Cepan Mădălina. Exact, tânăra care a ajuns, la un moment dat, vedetă pe internet, fiindcă şi-a asumat virusarea cu tricolorul românesc a tuturor computerelor din Liceul „Mikes", de ziua naţională a Ungariei.

Fata care a dispărut de acasă, spre disperarea tatălui ei, care nu crede că scrisorile pe care le-a primit de la ea sunt reale. Mă rog, povestea se ştie. Amicul şi colaboratorul dumneavoastră, actualul procuror Hliza, a avut umorul să-l ameninţe pe amicul meu, Herr Fartaeş, cu anchetarea tânărului pe care îl avem aici, domnul Nimród, pentru că ar fi participat la sechestrarea, brutalizarea şi poate chiar asasinarea Mădălinei. Hazliu, n-am ce spune, domnul Hliza.

Vlad arăta mereu spre noi, spre Nimmy şi spre mine. În acel moment, de parcă îmi apăsase un buton din frunte, mi-am amintit. Eu îi pomenisem de cruciuliţa de jad sau de ce-o fi fost. Jad i-am spus eu. În noaptea când îmi jucase farsa cu falşii haiduci care ne îngropaseră până la gât.

Lângă mine, Nimród părea să se fi dezmeticit. Se uita în jur, speriat, de parcă ar fi căutat o cale de scăpare.

– Dar ceva ştia el, domnul Hliza. Ştia că în acel loc, unde am săpat noi, se găseau într-adevăr rămăşiţele unei tinere fete. Şi probabil chiar actele ei. Desigur, nu pot să iau ca pe un compliment faptul că domnul Hliza s-a gândit să mă folosească pe mine ca să scoată castanele din foc. Dumneavoastră, care sunteţi cu adevărat un om inteligent şi subtil, vă daţi seama că apelul anonim pe care l-am primit, aşa, din senin, prin care ni se semnala groapa comună a unor partizani secui din anii '50, n-ar fi putut păcăli niciun copil de grădiniţă. Sunt convins că iniţiativa a fost a domnului Hliza, iar dumneavoastră aţi sesizat de la bun început stupiditatea ei. Dar, să revenim, existau acolo corpul unei tinere fete şi, probabil, şi rămăşiţele actelor ei de identitate, ale, mai mult ca sigur, paşaportului ei, de unde ar fi rezultat că era vorba despre domnişoara Cepan. Mai mult decât atât, domnul Hliza era convins că oasele din groapă aparţineau exact acestei persoane. Numai că, domnule Manta, domnişoara în cauză, în mod dovedibil, trăieşte. Vedeţi, în acest moment se explică de ce suntem însoţiţi de acest tânăr domn. Dragă Nimród, tu poţi să ne confirmi, nu-i aşa?, că domnişoara Cepan nu se află în acea groapă comună.

Nimmy a tresărit, de parcă nu-i venea să creadă că nu urmărea un film la mall. A început să vorbească pe ungureşte, apoi şi-a luat seama şi a articulat, greu, de parcă simţea în gură tot vidul dintre silabe, ceva gen:

– Este... viu... la Budapest...

– Da, exact. Presupun că pentru dumneavoastră nu e chiar o surpriză, domnule Manta. Surpriza aţi trăit-o demult. Cu ani în urmă, când asupra corpului neînsufleţit al domnişoarei Hliza aţi găsit paşaportul domnişoarei Cepan. Iar corpul domnişoarei Hliza era neînsufleţit fiindcă probabil a luat o supradoză, la unul dintre party-urile monstru date de fiul dumneavoastră. Nu, nu vă obosiţi să negaţi, deocamdată e irelevant dacă recunoaşteţi sau nu. Evident, n-aveaţi de unde şti că fetele schimbaseră între ele paşapoartele. Gilda se afla sub efectul narcotic, la propriu şi la figurat, al promisiunilor fiului dumneavoastră. Visa, probabil, că vor pleca împreună în Insulele preafericiţilor, aşa că a fost de acord să-i cedeze bunei ei prietene actele şi propria identitate, preluând în schimb paşaportul acesteia. În acest moment, domnişoara Cepan, devenită domnişoara Hliza, putea să-i ia locul la Universitatea Central-Europeană de la Budapesta, Universitatea lui Soros, cum i se spune, cu ură, pe la noi, acolo unde domnişoara Hliza obţinuse o bursă. De ce a fost nevoie de asta? Domnul Nimród poate să ne lămurească...

Băiatul de lângă mine încerca să intervină de câte ori era provocat. Deşi nu putea scoate decât un fel de icnete surde. Celălalt tânăr, Martin, simţind că se întâmplă ceva cu acest oarecum-congener al lui, se ridicase şi el în picioare.

Numai că Vlad nu aştepta de-adevăratelea mărturisirile lui Nimród. Îl voia acolo pentru efect, pentru ca, prin simpla lui prezenţă, să dea greutate poveştii.

– Spre deosebire de teoria vehiculată de domnul Hliza, procurorul de azi, a continuat Vlad, între tânărul Nimórd şi domnişoara Cepan nu exista o relaţie de înverşunată ură interetnică. Or fi debutat ei ca

duşmani, s-or fi hărţuit ei la început, dar... ştiţi cum e tinerețea... Până la urmă, au sfârşit împreună. Mădălina Cepan nu a dispărut undeva sub pământ, ci a preferat să dispară de teama tatălui ei, care nu numai că nu ar fi putut accepta că fata lui rămăsese însărcinată fără a fi căsătorită, dar ar fi făcut apoplexie la ideea că i se întâmplase asta cu un ungur. Greşesc cu ceva, domnule Nimród? Nu, evident că nu greşesc. Noi doi ne-am lămurit deja asupra acestor chestiuni. Ei, iată de ce schimbarea paşapoartelor şi a identităţilor a fost salvatoare. Dar nu s-ar fi putut face nimic fără ajutorul a încă două personaje.

Vlad îl privea pe Manta drept în ochi, în timp ce număra pe degete.

– Mai întâi e vorba de domnul Bulcsú, militant pentru renaşterea celor 64 de comitate, dar în primul rând prieten fidel al tânărului domn Nimród. Domnul Bulcsú are legături în lumea delincvenţei mărunte din judeţele Harghita şi Covasna. Aşa încât a reuşit să schimbe convingător poza de pe paşaportul domnişoarei Hliza. Pe de altă parte, acolo, la Budapesta, fata a fost ajutată de... De cine? De tatăl domnului Nimród, care este un medic de succes, un om cu mijloace, cu relaţii... Fata a născut acolo, nu-i aşa? Domnul Nimród este tată. Chestiunea a fost ţinută în secret, nu doar pentru că genitorul tinerei mame ar fi explodat, ar fi sărit de pe orbită – domnia-sa e un coleric notoriu – ci şi faţă de mama tânărului tată, probabil fiindcă aceasta nu vorbeşte cu fostul ei soţ, iar fiul ei nu i-a spus nimic de teamă că ea nu va înţelege să fie discretă. Buuun. În plus, să nu uităm, tehnic vorbind domnul Nimród este încă minor. Dar să vedem acum şi de ce se află cu noi Herr Fartaeş.

Cu un aer de artist de scenă, care îmi amintea, cum să spun?, îngrijorător?, supărător?, de încercările noastre de cabaret politic de pe vremea Parazitului, Vlad a arătat spre mine şi apoi a început să-mi vorbească direct, de parcă eram acolo numai noi doi:

– Bătrâne, a venit momentul să-ţi explic povestea cu cimitirul. Hliza a avut ideea să creeze o groapă comună pe terenul revendicat de domnul Manta, aici prezent. S-a gândit la o metodă ingenioasă

de a împuşca doi iepuri dintr-o lovitură. Pe de o parte, vă bloca pe voi, cu campania voastră de presă, fiindcă demascarea crimelor comunismului, girată de cineva credibil, nu?, cum e subsemnatul, ar fi trebuit să sufoce mediatic o măruntă agitaţie ecologistă. Pe de altă parte, putea să scape definitv de o probă periculoasă. Să facă pierdute oseminte contemporane compromiţătoare, între oseminte vechi, cu patină istorică. De unde putea face rost de astea din urmă? De unde, bătrânel? Păi, din cimitirul unui sat de ţigani săraci, de unde altundeva? Fiindcă pe ei cine i-ar fi luat în seamă? Dacă făceau scandal, îi potolea domnul Puşcaş, cel care îşi spune al doilea Hitler, sau ajungeau la procuratură, pe mâna domnului Hliza personal. Deci, au răpit câte oase vechi au vrut şi au organizat groapa comună cu care vroiau să mă ducă pe mine de nas. Da, bătrânel, acolo am fost noi acum câteva nopţi, în cimitirul profanat. I-am convins pe bieţii oameni să mă ajute să te sperii, ca test, şi le-am promis că asta o să contribuie la prinderea hoţilor. Deci, bucăţica asta am lămurit-o. Acum nu ne rămâne decât...

Vlad a plesnit teatral din palme, chiar sub nasul meu.

– Domnul Hliza se simţea obligat să şteargă urmele unei crime pe care n-a comis-o el, probabil singura pe care n-ar fi comis-o niciodată, nici în ruptul capului, dar la ascunderea căreia a participat din plin. E vorba de Gilda, fiica lui, care a murit la petrecerea dată de fiul amabilei noastre gazde, domnul Manta. Chiar dacă nu era o crimă propriu-zisă, moartea prin supradoză a Gildei ar fi făcut inevitabilă condamnarea junelui Manta pentru deţinere şi trafic de droguri. Orice judecător din România l-ar fi făcut arşice. Manta-senior a priceput asta imediat. Iar Hliza, ei bine, Hliza l-a ajutat fără să clipească să scape de urme. Ştia el că în sacul a cărui îngropare secretă a supervizat-o personal se afla propria lui fiică? Eu presupun că nu. Dar... Să vedem... Să procedăm experimental...

Şi atunci s-a uitat la ceasul lui de mână, mare, ca de scafandru.

În jurul nostru s-a lăsat o tăcere neverosimilă. De parcă tuturor, chiar şi lui Martin, ni s-ar fi terminat bateriile. În cele din urmă, amfitrionul nostru şi-a dres glasul, şi-a potrivit cravata şi a reuşit să rostească:

– Bun, cred că am auzit destule aberaţii pentru o zi. V-aţi făcut numărul. Acum, vă rog pentru ultima dată...

În acel moment, s-a auzit de afară un zgomot crâncen. Cauciucuri aproape sfâşiindu-se de pietriş. Frâne ca nişte nervi care se rupeau.

Într-un fel era caraghios. Stăteam şi ne uitam unii la alţii. Parcă număram bătăile unei pendule.

O fi fost o pendulă acolo, prin apropiere?

Apoi, pe scări, paşi grăbiţi, învălmăşiţi, înnebuniţi.

Şi, cara Karina, ei bine, ne-am trezit acolo, lângă noi, cu Hliza. Nu ştiu cum l-am recunoscut. Probabil după pardesiu. Fiindcă nu mai era el, avea o faţă de culoarea betonului. Părul răvăşit, ochii roşii.

Absolut roşii. Nu, zău, de asta sunt sigur. Mi-l amintesc perfect. Era chiar lângă mine. Parcă ar fi aici, chiar în clipa asta.

15.

Mensch, stai puţin. Hör mal aus, ascultă numa'!
Nu ţi se pare că...?
Nu auzi sâsâitul ăsta, şuieratul...

Ştii, unul dintre romanele grafice ale Sonjei Mireille era despre Mary Poppins. Dar o Mary Poppins transportată, nu ştiu cum, într-un univers paralel.

În care existau regine care călăreau pe rinoceri cu ornamente opulente la toate labele. Fixate aici, jos, deasupra copitelor.

Bun, nu vrei să ştii prin câte trece ea, nu-ţi poţi reprezenta rezervele imaginare de cruzime şi senzualitate morbidă ale Sonjei Mireille.

În mintea mea a rămas întipărit finalul.

Cred că era finalul.

În care Mary Poppins se confruntă cu preşedintele dement al unei corporaţii victoriene care şi el reuşise să se insinueze în lumea aceea paralelă. Ducând acolo o tehnologie bazată pe aburi, pe roţi şi valţuri, perfecţionată prin magie neagră şi tot aşa.

Bun, şi Preşedintele Dement e gata să o anihileze pe Mary cu un gysmo de forma unui păianjen cubic. Însă rinocerul ei răsare, nu se ştie cum, pe acoperişul, altfel înclinat, al unei clădiri care reproducea Palatul de Cristal al Expoziţiei Internaţionale de la Londra din 1851. Ştiu asta chiar de la Sonja Mireille, ştiu cât a lucrat la detalii.

Rinocerul, aşadar, cu apărătoarele lui de urechi, cu brăţările lui de labă şi şaua bătută cu pietre preţioase, fluturându-şi cornul

înfăşurat în inscripţii ezoterice, îl opreşte în ultimul moment pe scelerat aruncându-se asupra lui şi apoi se prăbuşeşte cu el cu tot, prin acoperişul de sticlă.

Vezi tu, există un motiv pentru care ţi-am povestit toate astea şi pentru care mi s-au impregnat în memorie.

Vezi tu, s-ar putea ca povestea rinocerului să explice reacţia reflexă pe care am avut-o atunci. Reacţia care mi-a schimbat plötzlich, ăăă, instantaneu, toată viaţa. Mi-a proiectat-o, de la o clipă la alta, pe o orbită nouă, profund greşită.

Şi, cum să spun?, pentru totdeauna.

Deci, acolo, în sufrageria medievală a lui Marin Manta, un Hliza torturat, răsuflând greu, leoarcă de sudoare, tocmai îşi făcuse apariţia între mine şi Nimród.

Dar nu avea ochi pentru altcineva decât Manta.

A rămas aşa, privindu-l, parcă pentru a răspunde viclenei întrebări a lui Vlad. Nu, în mod cert nu ştiuse. Nu avusese habar de adevărata identitate a fetei din sacul pe care avusese grijă să-l îngroape în cât mai mare secret. Şi pe care îi venise mai târziu ideea să-l facă să se topească într-o groapă comună inventată.

Probabil că se distrase îndelung în sinea lui imaginându-şi cum Vlad, îndârjit de opreliştile abile care i se puneau în cale, se va încăpăţâna să recupereze şi să expună osemintele ca relicve ale unei martire asasinate bestial, în munţi, de Securitate.

Nu, cara Karrina, în mod evident nu realizase cu cine se joacă. Nu realizase ce paie pune pe foc.

Nu-l cunoştea pe Vlad.

Da, Hliza nu avusese habar. Dar acum realizase cu ajutorul unor binevoitori (de cine să fi fost vorba, cara Karina?), toată monstruozitatea. Cum Manta îl păcălise în chipul cel mai cinic, punându-i-se sub nas actele celeilalte fete şi tot restul.

Aşa încât, siehst du, după ce rămăsesem... rămăseserăm... cum naiba-i bine?... încremeniţi o bună bucată de timp, sau cel puţin aşa se simţea de-acolo, dinăuntru, ei bine, ca din senin, im Nu, pe dată, instantaneu, l-am văzut pe Hliza întinzând braţul spre Manta. Cu un pistol la capătul acestui braţ.

Ireal. Cum să-ţi spun?

Aveam impresia că mă uit la televizor.

Cred că toţi erau la fel de înmărmuriţi.

În primul rând Manta.

Şi atunci, s-a declanşat. Dar nu ştiu ce Dumnezeu. Reflexul Rinocerului, din acea porţiune a creierului meu încă dominată de Sonja Mireille?

Atunci, deci, s-a declanşat resortul care avea să mă arunce pe orbita depresiei şi fatalităţii.

Am răcnit şi i-am împins instinctiv mâna lui Hliza.

L-am scăpat pe Manta, al cărui cap, de la distanţa aceea de nici trei metri, în mod cert ar fi fost spulberat. Numai că...

Mensch, nu vreau să-mi amintesc. Dar îmi amintesc, totuşi, cu o claritate widderlich, oribilă.

Şi acum îmi întoarce stomacul pe dos.

Am văzut sângele ţâşnind, pur şi simplu ţâşnind. Din partea laterală a capului lui. Al bietului copil. Al lui Martin, nepotul lui Manta, care nici n-a mai apucat să urle. S-a frânt, secerat, spre spate.

Cel care a urlat, unmenschlich, animalic, jupuindu-mi parcă tot creierul, a fost Marin Manta.

16.

Am văzut cum i-au zburat creierii bietului copil? Sau i-a fost doar sfâşiată o ureche?

Nu pot să spun.

Pur şi simplu, nu ştiu.

Multe fragmente din ce s-a întâmplat după... na, ja... nu mai sunt de găsit în capul meu. Asta fiindcă, fără îndoială, imediat după aceea am început din nou să beau. Iar pentru cineva care era în starea mea, adică relativ proaspăt ieşit dintr-o cură de dezintoxicare, reşuta, Corina, e groaznică. Îţi face varză creierul. Absolut varză.

Mi s-a rupt filmul, echt. M-am năpustit la băutură wie aus der Pistole geschossen.

So einer Krawalle.

Solche Chaostage.

De mai multe ori m-am dezmeticit în tot felul de locuri banale, baruri cu pereţi de placaj, parcuri, săli de aşteptare, şi mi-am dat seama că, de fapt, visam în continuare, că toate fiinţele din jurul meu nu erau reale.

Atâta timp cât nu-mi părea posibil ca o fiinţă reală să stea liniştită la masă, cu o cinzeacă în faţă, şi, în acelaşi timp, cu orbitele colcăind de viermi.

Iar când m-am trezit de-adevăratelea, eram în mijlocul a ceva complet straniu. Incredibil. Inacceptabil pentru orice minte sănătoasă.

Aşa că nu mai terminam să-mi scutur capul, în speranţa c-am să mă dezmeticesc.

Ei bine, eram într-o combină. Cred că aşa se cheamă.

În cabina unei combine, o maşinărie din aia uriaşă care se foloseşte la recolte. Am recunoscut-o din reportajele despre agricultura socialistă care se transmiteau non-stop la televizor, pe vremea lui Ceaşcă.

Bun, poţi să crezi că mă angajasem pe undeva, că-mi schimbasem identitatea...

Ei bine, nu. Fiindcă nu conduceam eu. Ci...

– Halo, lieber Egon!

Aşa m-a întâmpinat. Cine? Cum cine? Beutel. Matthias Beutel.

– Am murit? l-am întrebat instinctiv, pe româneşte. Asta-i lumea cealaltă?

Şi, în timp ce spuneam asta, am pipăit cu limba şi am simţit că-mi lipsea un dinte din faţă. Un incisiv.

M-oi fi lovit? M-o fi pocnit careva?

Habar n-am, Karinchen, cum şi pe unde naiba am putut să-l pierd.

– Lumea cealaltă, capul tău! am auzit din spate.

Am recunoscut glasul, dar până nu m-am răsucit să văd cu ochii mei, am refuzat să cred.

Era Edwin. Vărul meu Edwin.

Combina ne-a dus până la un fel de stadion, a intrat acolo, noi ne-am dat jos.

Apoi, l-am urmat amândoi pe Beutel în tribune.

Era plin de lume, însă pe noi ne aştepta o bancă din primul rând. Nişte băieţandri în treninguri s-au ridicat repede să ne facă loc.

Şi apoi, pe suprafaţa aceea acoperită cu iarbă, au început să se înfrunte, adică să se ciocnească, să se buşească, să-şi care lovituri cu toate părţile lor mobile... Ce anume? Ce crezi tu?

Utilaje din astea agricole, combine, secerători, treierători.

Plus buldozere, camioane cum nu mai văzusem de pe vremea practicii de la Canal, cu Vlad şi Pilu.

Nu, Corina dragă, nu visam. Era noua afacere a lui Matthias Beutel. De mare succes, dacă te luai după strigătele delirante din tribune.

Vezi tu, mama, speriată că nu mai ştie nimic despre mine, îl bătuse la cap pe Edwin să mă caute, să afle ce fac şi pe unde sunt. Edwin care, între timp, ajunsese şi el la Braşov, pentru recuperarea proprietăţilor. No. Şi mein Cousin îşi întinsese antenele printre investitorii nemţi şi stabilise, din două-trei strângeri de mână, o conexiune cu Matthias Beutel.

Cu ajutorul lui, dăduse de mine imediat. După toate aparenţele, într-un birt de pe la Carei.

Nu râde, chestia asta are un sens. Acolo e ceva nod de căi ferate, iar eu primisem probabil un scurt-circuit mental, fiindcă nu mă puteam hotărî pe ce cale s-o apuc.

Deci, Edwin venise să mă recupereze.

Mi-l amintesc la plecare, potrivindu-se în scaunul pe a cărui tetieră scria TAROM şi scrâşnind acru:

– Sper să nu curgă iar apă pe mine din nenorocitul lor de sistem de aerisire.

Pe urmă, zău, mi s-a rupt filmul.

De fapt, îmi mai amintesc, înainte de plecare, o discuţie pe care am avut-o, la telefon, cu Melinda.

Discuţie e un fel de-a spune.

Era furioasă, abia reuşea să articuleze.

Mi-a spus că Nimród e sub şoc, fiindcă văzuse cu ochii lui un copil împuşcat în cap.

Că asta o să-l marcheze pe viaţă.

Era stupefiată că îndrăznisem să-l târăsc în toată mizeria aia. Aşa spunea, mizeria aia. Că-i pusesem, eu???, viaţa-n pericol.

Apoi, a început să vorbească pe ungureşte.

Şi, în mod magic, am înţeles.

Îmi spunea că totul s-a terminat defintiv între noi. Şi că mă urăşte.

17.

Din câte ştiu, în privinţa marelui mister secuiesc, într-o involuntară şi perversă complicitate, toată lumea s-a străduit să pună batista pe ţambal.

Se pare că Manta a renunţat la proiectul lui cu terenurile de golf. Măcar atât s-a ales din toată treaba, că Mama Geea a rămas pentru moment neabuzată.

Iar pe mine, după câteva permutări prin patria federală, m-au adus aici, la clinica asta discretă, montană.

Aerul de neînlocuit, unic, einmalig, al judeţului Caraş-Severin.

Şi, în plus, cel mai bun raport preţ-calitate pe care l-a putut doftorici Edwin.

Für alle Fälle, Edwin.

Locul unde tu, urmărind firul investigaţiilor tale despre..., despre ce?, despre Vlad?, despre Parazitul prietenos?, ai reuşit să dai de mine.

Despre Vlad, nu? Cine e el şi aşa.

Na, ja. Na, ja, asta e tema care te interesează.

Lasă-mă să-ţi spun: du bist besessen, eşti posedată.

De fapt, ce mai e cu el? Am fost complet decuplat, ştii. Pur şi simplu n-am auzit ce-a păţit. Decât acum, de la tine.

Deci, pînă la urmă chiar l-au dat afară de la Institutul ăla al lui? Asta nu mă surprinde. Oricum, deja de-atunci poziţia lui oficială atârna numai de-un fir de păr.

În locul lui a fost numit Dan Vidal, soţul Monei? Hmmm

Deci, a rămas numai cu Fundaţia lui de Investigaţii de la Braşov.
Ceea ce n-ar fi fost cel mai grav lucru de pe lume.
E mult mai îngrijorător ce-mi spui despre accident.
Un accident chiar aşa de groaznic?
Dacă accident a fost...
Bun, şi? A fost zerquetscht, făcut zob, am înţeles, dar pe urmă?
A scăpat, totuşi?
În ce stare e acuma?

Dar să-ţi mai spun o treabă.
Să-ţi arăt ceva.
Cum naiba de a rămas la mine?
Ştii hârtiuţele de tot felul care se ascund în buzunarele de la spate ale jeanşilor. Tja, nu e o hârtiuţă propriu-zisă, e o bucată de carton.
E o carte de vizită.

Oare o să ghiceşti?

Cartea de vizită pe care mi-a dat-o Hliza.
Medicul pe care trebuia să-l anunţ, dacă reuşeam s-o conving pe Melinda să renunţe la lupta pentru pădurile virgine ale Ţării Secuilor.
Ideea era că, după ce dau semnalul acolo, verdictul legiştilor va fi cel de care era nevoie: că toate oasele sunt vechi şi de demult, din anii '50 und so weiter.
Dacă nu, analiza ar fi revelat faptul că unele dintre oseminte fuseseră îngropate mult mai recent şi... Bun, restul îl ştii.

Mi s-a părut ciudat, așa, o suceală, o scărpinare pe după cap. Nici nu m-am uitat la chestia asta. Am fost luat pe sus de evenimente. Apoi, zbang!, șocul, criza, scurtcircuitul care mi-a golit o mare parte din creier.

Am dat de cartea de vizită mult mai târziu.

Reine Zufall, pură întâmplare că s-a ținut de mine până aici.

Pură întâmplare?

Stai să ți-o arăt. Am pregătit-o pentru tine. Nu, lui Vlad nu i-am arătat-o, n-a văzut-o niciodată, nu știe de existența ei.

Deci, să ne uităm și să înțelegem de ce Hliza voia să mă pună să sun tocmai la acest număr.

Vezi? Îți vine să crezi?

DR. TIBERIUS GONȚEA, chirurgie internă și criminalistică.

Tibi.

Mda.

Bibi.

Din Parazitul prietenos.

Și tot mai am ceva să-ți arăt.

Știi, mama nu poate veni să mă viziteze. Nu e deplasabilă. Mai vorbim din când în când la telefon.

Singurul care vine să mă vadă e Edwin. Adică, mai precis, venea, la începutul terapiei.

Și, într-o zi, mi-a adus o fotografie. Fotografia, de fapt, pe care ne-o făcuse acolo, în lagărul de tranzit. Mi-a spus că pur și simpu a găsit-o într-un album. Nu era la biata Wilma Tante, așa cum se crezuse.

Uite-o.

Aici sunt ai mei, aici unchiul și mătușă-mea. Aici e soția lui Olaf, aici sunt copiii lor.

Și aici, în spate, Hliza.

Dar e Hliza?

Iată problema! Până să văd fotografia, eram absolut sigur. Aş fi putut băga mâna-n foc.

Dar când am avut-o efectiv în faţa ochilor...

Tja!

Mă uit, mă uit şi mă tot uit, dar nu reuşesc să mă mai conving că e el.

În plus, derulând durch und durch tot ce s-a petrecut, interacţiunea noastră, ce am discutat între noi, şi aşa...

Mensch!

Nu găsesc niciun indiciu sigur că m-ar fi recunoscut şi el.

Şantajul lui, îţi aminteşti?, se referea doar la interesele lui Manta. Eu singur am presupus că făcea un joc complicat, că ameninţarea legată de posibilitatea ca eu să-l demasc rămânea mută, ca să devină şi mai cumplită.

Atunci, subînţelesul tăcerii lui mi s-a părut dureros de evident: avea de gând să mă elimine fără milă, la cea mai mică încercare de a face declaraţii, de a căuta probe sau ceva.

Dar dacă totul a fost numai în capul meu? Dacă, de fapt, nu mă recunoscuse?

Dacă nu avea ce să recunoască?

Dacă omul din fotografie, pur şi simplu, nu e el?

Aşadar, cara Karina, dragă Corina, am cam ajuns la capăt. Nu prea ştiu ce să-ţi mai povestesc. Probabil pentru tine a venit momentul să întorci pagina, să mergi furchtlos, curajos, mai departe.

Cât despre mine, o să rămân în continuare între aceşti pereţi. Pentru cât timp? N-am idee. Sincer, nu-mi pot imagina că am să mai plec vreodată de-aici.

Dacă am s-o fac, o să fie cu un tren de început de toamnă. Neobişnuit de rece, dar însorit. Am să mă strâng în pufoaica mea, ştii,

într-un compartiment gol sau aproape gol. Poate vreo mamaie uitată prin vreun colţ.

Strâns în mine şi picotind, suspendat, aşa, drogat cu răcoare luminoasă.

La un moment dat, uşa compartimentului se va deschide, lunecând uşor, nu scrâşnind şi blocându-se din centimetru în centimetru, aşa cum ştiu că ar face dacă aş trage-o eu.

Înăuntru va pătrunde o femeie tânără, foarte delicată, aproape translucidă. Cu ochi mari. Cu degete foarte fine.

Iar apoi, va începe să scormonească în geanta pe care o poartă la şold.

E atât de pură, atât de diafană, încât mâinile ei ar putea prefira peste bancheta liberă din faţa mea o ploaie de petale de trandafiri. În schimb ea va scoate din geantă doar nişte obiecte liliputane.

Minilanterne, brelocuri cu micro-mingi de fotbal multicolore şi pufoase, Darth Vader-i cât degetul care piuie dacă-i apeşi pe cap, pixuri, agende învelite în celofan, pachete de cărţi de joc, unghiere, minitruse cu forfecuţă, pilă şi oglinjoară, agrafe şi elastice de păr, din nou pixuri, cutiuţe ultraplate, dreptunghiulare, pentru cărţile de vizită, markere şi iar pixuri.

Eu n-am să deschid ochii.
Nu vizibil.
Am să mă uit printre gene, prefăcându-mă că dorm buştean.
Fiindcă numai aşa, când nu ştie că e privită, o poţi admira.

Fiindcă numai aşa poţi să te stingi liniştit.

Într-un tren care merge, pricepi?

Într-un tren care merge.

APARIȚII EDITORIALE

CRIME SCENE PRESS

George Arion - **Insula cărților**
George Arion - **Nesfârșita zi de ieri**
George Arion - **Atac în bibliotecă**
George Arion - **Detectiv fără voie**
George Arion - **Spioni în arșiță**
George Arion - **Necuratul din Colga**
George Arion - **Crime sofisticate**
George Arion - **Profesionistul**
George Arion - **Însoțitorul lui Iisus**
George Arion - **Trucaj**
Lowrence Block - **Dans la abator**
Alain Berenboom - **Primejdii în regat**
Alain Berenboom - **Averea Gutmeyer**
Alain Berenboom - **Porumbel *à l'italienne***
Ken Bruen - **Martirele din Magdalen**
Ken Bruen - **Garda**
Ken Bruen - **Moarte în clan**
Ann Cleeves - **Secretele din strada Portului**
Ann Cleeves - **Oase roșii**
Ann Cleeves - **Negru de corb**
Ann Cleeves - **Fulger albastru**
Sandrone Dazieri - **Ucide-l pe Tată**
Marek Krajewski - **Moarte la Breslau**
Cristi Lavin - **Viața ca un selfie**
VT Morogan - **Frumosul asasin**
VT Morogan - **În vrie**
James Rayburn - **Adevărul absolut**
Oana Stoica-Mujea - **Jucătorul**
Oana Stoica-Mujea - **Mascarada**
Oana Stoica-Mujea - **Indicii anatomice**
Stelian Țurlea - **Crimă la Torino**
Stelian Țurlea - **Ieși din viața mea!**
Stelian Țurlea - **Săptămâna nebună**
Edgar Wallace - **Cei patru justițiari**

www.crimescenepress.ro
Reduceri la orice carte comandată
Pentru informații, vă rugăm să ne contactați la
tel.: 021.317.91.37

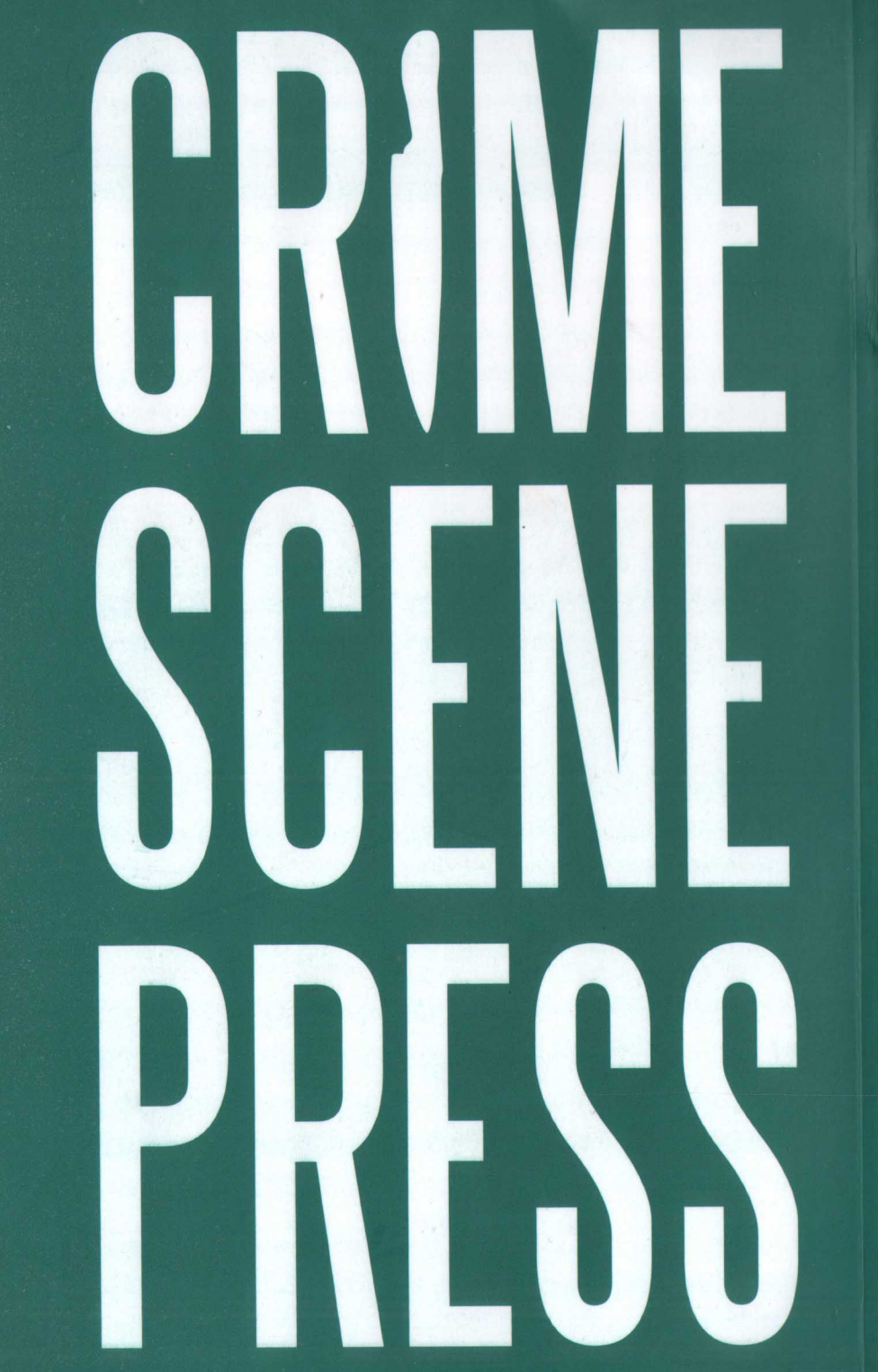
CRIME
SCENE
PRESS

Caius Dobrescu, n. 1966 la Braşov. Volume publicate: POEZIE: 1991 – *Pauză de respiraţie*, poezii, împreună cu Andrei Bodiu, Simona Popescu şi Marius Oprea; 1994 – *Spălându-mi ciorapii*; 1994 – *Efebia*, poezii; 1998 – Deadevă; 2006 – Ode an die freie Unternehmung, Ottensheim, Edition Thanhäuser (pentru care a primit în 2009, împreună cu traducătorul în germană, Gerhardt Csejka, Premiul oraşului Münster pentru poezie europeană); 2009 - *Odă liberei întreprinderi*; ROMAN: 1994 – *Balamuc sau pionierii spaţiului*; 2007 – *Teză de doctorat*; 2010 - *Euromorphotikon*, roman în versuri; 2011 - *Minoic*; ESEU: 1998 – *Modernitatea ultimă*, eseuri; 2001 – *Inamicul impersonal*, eseuri; 2001 – *Semizei şi rentieri. Despre imaginarul burgheziei moderne*; 2004 – *Mihai Eminescu. Monografie*; 2013 - *Plăcerea de a gândi*.

A fost Fulbright Fellow la Universitatea din Chicago. Este profesor de teoria literaturii la Universitatea Bucureşti.

CHIVAS
LIVE WITH CHIVALRY

CAIUS DOBRESCU
moarte în ţinutul secuilor

„– Ei bine, talentatul domn Lupu a fost chemat urgent de cineva care l-a informat că, undeva în pădurile virgine apărate de asociaţia voastră, există o groapă cu rămăşiţe umane. Victime ale Securităţii, din anii cinzeci. Oameni împuşcaţi fără proces, ştii povestea. Exact ce-i place lui să audă. În plus, l-a mobilizat ideea că victimele ar putea fi secui, poate chiar partizani anticomunişti secui. Ceea ce nu se ştia că ar fi existat. Teoria are două avantaje pentru el. Pe de o parte, nimeni nu-i va putea acuza că ar fi fost legionari – asta fiind principala problemă a amicului dumitale, atunci când încearcă să facă pe marele justiţiar. Pe de altă parte, ar putea obţine fonduri din Ungaria, de pe la fundaţii memoriale sau chiar de la guvern. Ceea ce ar fi şi o lovitură de imagine, o palmă dată partidelor româneşti care i-au tăiat fondurile publice pentru săpături."

Caius Dobrescu - *Moarte în ţinutul secuilor*

„Romanul lui Caius Dobrescu are toate ingredientele necesare unui thriller politic: o intrigă bine articulată, suspans, personaje pregnante, ce au ca punct de plecare persoane publice din imediata noastră realitate, ritm şi intensitate stilistică."

Carmen Muşat

„Nu numai un *mind-game* detectivistic româno-secuiesc, ci şi expresia iubirii reale a lui Caius Dobrescu pentru ceea ce a mai rămas dintr-un spaţiu cândva multicultural..."

Herbert Gruenwald

„Un roman care reinventează *crime fiction*-ul autohton, inteligent, îndrăzneţ, multi-culti şi – un lucru atât de rar în astfel de proze – teribil de haios şi antrenant."

Robert Elekes

ISBN 978-606-94295-7-0

Volum apărut cu sprijinul
Pernod Ricard Romania

CRIME SCENE PRESS

Foto: © andreiuc88 | shutterstock.com